

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

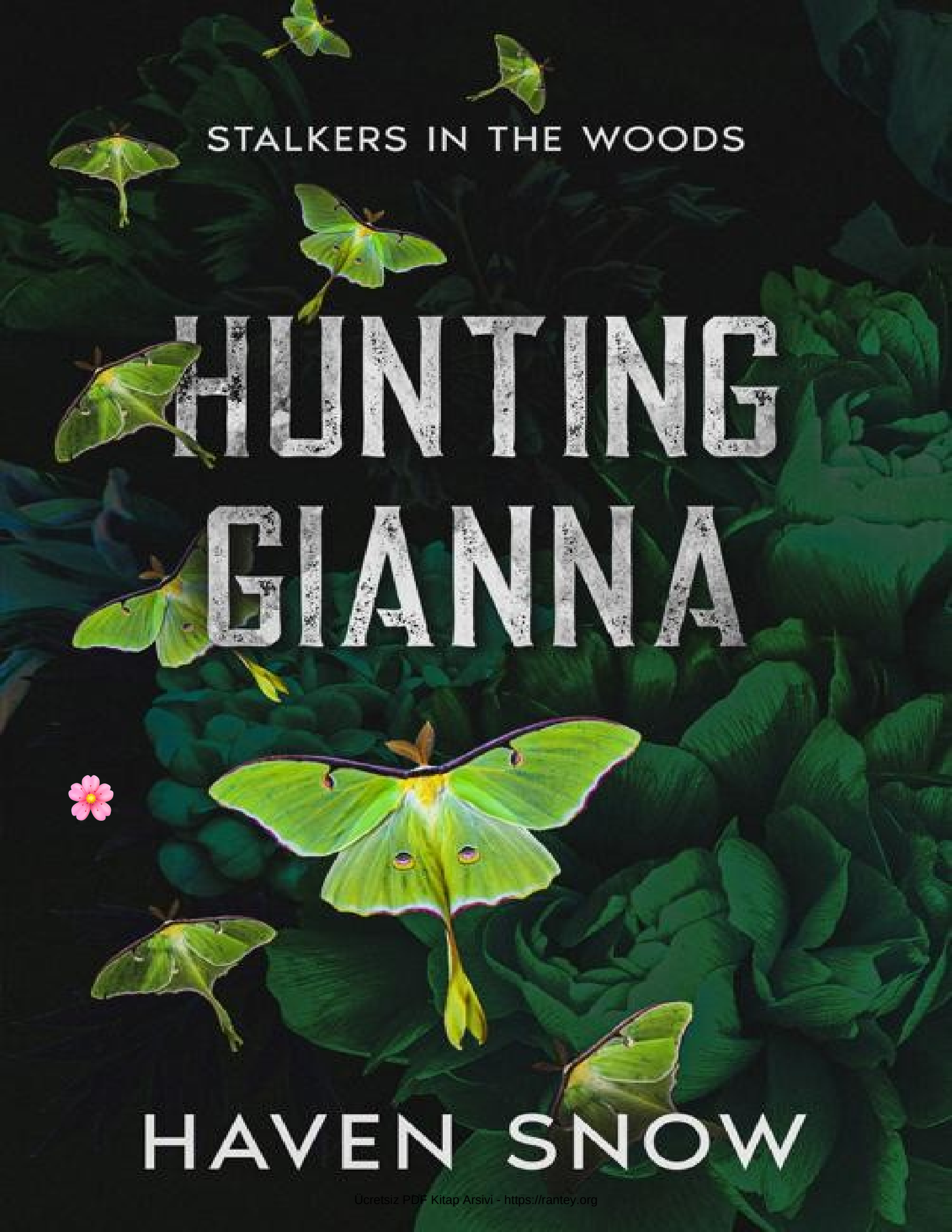
RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

STALKERS IN THE WOODS

HUNTING GIANNA

HAVEN SNOW

- Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
 - Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Sohbet Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri
- Çeviri Kitaplar Instagram Sayfamız

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz. Kitaplarımız paylaşılacak içindir. Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız. PDF içindeki logo-imza sayfamızı silmeyiniz. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut. Lütfen anlayışlı olunuz.

Dip not: Artık Çeviri Kitap isteği alınmayacaktır.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi

Hunting Gianna

STALKERS IN THE WOODS

HAVEN SNOW

Copyright © 2025 by Haven Snow
Tüm hakları saklıdır.

Bu yayının hiçbir bölümü, ABD telif hakkı yasasının izin verdiği durumlar dışında, yayıncının önceden yazılı izni olmaksızın fotokopi, kayıt veya diğer elektronik veya mekanik yöntemler de dahil olmak üzere herhangi bir biçimde veya herhangi bir yolla çoğaltılamaz, dağıtılamaz veya iletilemez. İzin talepleri için Haven Snow ile iletişime geçin: havensnowwrites@gmail.com. Hikaye, tüm isimler, karakterler, ve bu prodüksiyonda tasvir edilen olaylar hayal ürünüdür. Gerçek kişiler (yaşayan veya ölmüş), yerler, binalar ve ürünlerle hiçbir özdeşleştirme amaçlanmamıştır veya çıkarılmamalıdır.

Kitap Kapağı getcovers.com
Formatlama Haven Snow
Düzenleme Rachel Berosik
İlk baskı 2025

Contents

[Yazar Notu İthaf](#)

[1. Önsöz](#)

[2. Birinci Bölüm](#)

[3. İkinci Bölüm](#)

[4. Üçüncü Bölüm](#)

[5. Dördüncü Bölüm](#)

[6. Beşinci Bölüm](#)

[7. Altıncı Bölüm](#)

[8. Yedinci Bölüm](#)

[9. Sekizinci Bölüm](#)

[10. Dokuzuncu Bölüm](#)

[11. Onuncu Bölüm](#)

[12. On Birinci Bölüm](#)

[13. On İkinci Bölüm](#)

[14. On Üçüncü Bölüm](#)

[15. Bölüm On Dört](#)
[16. On Beşinci Bölüm](#)
[17. On Altıncı Bölüm](#)
[18. On Yedinci Bölüm](#)
[19. On Sekizinci Bölüm](#)
[20. On Dokuzuncu Bölüm](#)
[21. Yirminci Bölüm](#) .
[22. Sonsöz](#)
[Diğer](#)
[Çalışmalar](#)
[Haven Snow Hakkında](#)
[Teşekkür](#)

BU KİTAP 18 yaşından küçükler için TASARLANMAMIŞTIR.

Bu zifiri karanlık bir romantizm. Hafif, tatlı ve kabarık değil. Knox bir sapık. Acımasız ve karanlıktır ama Gianna'ya olan saplantısı eşsizdir.

Değerlendirme: R

Uyarılar: Bu kitabın içinde rahatsız edici olabilecek temalar bulacaksınız. Bu karanlık bir sapık romantizmdir, tetikleyiciler ve içerik bu türdeki karanlık romantizmlerle uyumludur.

Aşağıdakileri içerir, ancak bunlarla sınırlı değildir:

Takip
Avcılık
Primal Play Zorla
İzolasyon
Kelepçeleri
Çürükler
Oyunu
Etkiliyor
Cinayet, kan, vahşet
Somnophila

Bu kitaba saplantı, röntgencilik, mahremiyetin ihlali, somnofili, takip, kaçırılma ve nihayetinde aşk ve kabullenme gibi KARANLIK temalarla karşılaşacağınızı bilerek girin. Akıl sağlığınıza koruyun ve bu kitabın zifiri karanlık olduğunu bilerek kendi riskinizi alarak okuyun.

Selam bebeğim.
Seni izlediğimi düşününce o tatlı kalçalarının sıkıldığını
görmediğimi sanma...
Seni avlıyorum.
Seninle yolumu buluyorum.

Bu sayfaları bacaklarını açtığın gibi açarsan, her şey yolunda
gider.

*Şimdi oku, küçük kuş.
Seni izliyorum.*

Prologue

Knox

ÜÇ AY ÖNCE.

Ağaç çizgisinin kenarına çömeliyorum, objektifim kamp alanının etrafında uçuşan kıvrımlı küçük atıştırmalığa odaklanıyor. Muhteşem. Yalnız, tıpkı geçen sefer olduğu gibi, çadırı açıp kazıkları çakarken dar bluzunu yukarı kaldırıyor, izlediğime dair en ufak bir ipucu bile yok. Bugün gelmesini beklemiyordum. Ama doğa bana bunu sunduğuna göre, reddedecek biri değilim. Nabzım sabit. Nabzım hızlı.

Kairo'nun Harbor'a olan kamera takıntısını kontrol etmek için burada olmam gerekiyordu çünkü hasta herif onu avlarken kaydetmeyi seviyor. Bunu Creed'in yapması gerekiyordu, ama benim gitmek istemediğim yatırımcılar toplantısı için kıcımlı kolluyor. O yüzden buradayım, yeni bir fantezi kuruyorum.

Creed benim işimi yapıp yeni bir sessiz ortak bulmaya çalışırken. Kairo enerji etiketini arabalar gibi aptal pazarlara genişletmeye çalışıyor. Zaten aşırı doymuş durumda, ama Kairo gerçekten ortaya çıktığında, istediği şartları *müzakere* etmekte çok iyi.

Slade Afrika'ya geri döndü. "Sadece çalışanları kontrol ediyorum." Demişti. *Evet, doğru. Doğru ya.*

Bir hareket gözüme çarpıyor ve beni hızla bozulan ruh halimden çıkarıyor.

Eğildi, şortu kışının hemen altından yukarı kalktı, amını göstermeye *çok* yakındı. Koyu renk saçları bronz omuzlarının üzerinde sallanıyor, kasları esniyor, parmakları ipi ustalıkla büküyor. Ayağa kalktığında geriniyor, kolları başının üzerinde yükseliyor, sonra aşağı sallanıyor ve alkışlayarak bir sonraki kazığa geçiyor. Dürbünümün odağını ayarlıyorum, dudaklarına yakınlaştırıyorum. Kendi kendine şarkı söylüyor, dişleri alt dudağını sıyrıyor ve tam olarak ısırıyor. Çok uzun süre bakıyorum. Göz kırpmayı unutuyorum. Onu daha önce de burada görmüştüm, çoğunlukla geçerken, ama şimdi bir şeyler farklı. Daha önce sahip olmadığı bir özgüvene sahip.

Bu beni hem şaşırtıyor hem de tahrik ediyor. Hiç kimse dikkatimi böyle çekmemişti. Ben kimseyle çıkmam. Sevişmem. Tek gecelik ilişkilere yabancı değilim, ama hiç kimse bu *ihtiyaç* duygusunu böylesine uyandırmamıştı.

Bu kızın sadece bir zaman geçirme aracı olduğunu, hava kararınca ve Creed'e bugün kurguyu bitirmek için çok geç olduğunu söyleyinceye kadar saatleri geçirmek için tatlı bir şey olduğunu varsayıyorum. Sadece bir merak, hepsi bu. Ama adımlarında çiğ bir özgürlük var ve merakım alevleniyor. Bahse girerim yatakta da aynı vahşi çizgiye sahiptir.

Öğreneceğim. Zaten biliyorum. Kıcı mükemmel, uzun bacakların üzerinde yuvarlak ve sıkı, geniş kalçalarla son buluyor. Kıvrımları var, ama onlardan utanmıyor.

Bu hoşuma gidiyor.

Dikkatimi dağıtmak bana göre değil. Bir şey yapılmasını istediklerinde beni ararlar. Hızlı. Etkili. Ben bitiriciyim, bir şeyin peşinden giden ve tamamlanıncaya kadar bırakmayan kişiyim. Öldürecek zamanı olan ben değilim. İzleyerek geçirecek sonsuz günleri olan. Yine de burada durup objektifimi onun sırtını nasıl kavislendirdiğine odaklıyorum. Yapacak daha iyi şeyler olduğunu bilerek. Onun kokusunun en çok isteyeceğim şey olduğunu bilerek.

Bu işi bitirdikten sonra gerçek işime döneceğim.

Güneş gökyüzünde kayıyor ve ben hala buradayım, cebimdeki vızıltıyı görmezden geliyorum, büyük olasılıkla Kairo, yayınların neden hala karanlık olduğunu soruyor. Çenesini kapatmıyor. Peşini bırakmıyor ve ben de onu beklettiğim her dakikayı seviyorum. Harbor'la takıldığından beri tam bir pislik oldu. Adamımızın gecelerini 'küçük yazarıyla kalmak' için kaçırıyor.

İğrenç.

Ateş yakmaya başlıyor, çıra, kibrit, yavaş yavaş nefes alıyor, kütükleri yağmadan önce koru biraz alevlendiriyor. Bir kütüğün üzerine çöktüğünde gözleri gökyüzünü buluyor ve dudaklarına yavaş bir gülümseme yayılıyor.

Dolgun dudaklar. Mükemmel pembe dudaklar. Sikime sarılmasını istediğim dudaklar.

Bu nabız, bu ilgi şaklaması uzun, yavaş bir kaynamaya dönüşüyor, kafatasımın arkasında sürekli bir vızıltı. *Onu istiyorum*. Bu düşünce beni çarpıyor ve bu konuda nasıl hissettiğimi bilmiyorum.

Tek bildiğim, kalbinin atışını boynundan hissetmek ve teninin görüldüğü kadar tatlı olup olmadığını görmek istediğim.

Ani bir karar ve şimdi ne yapacağımı biliyorum. Yarın beslemeyi bitireceğim ve sonra onu benim yapmadan önce birkaç gün boyunca bu güzel küçük şeyi izleyeceğim.

Bir isme ihtiyacı var ve bunu kimden isteyeceğimi biliyorum. Noah'a bir resim gönderiyorum, hızlı bir cevap bekliyorum. Dakikalar geçiyor. Saatler. Tam dünyayı yakmaya hazırlanırken telefonum çalıyor. Aptalca şeyler söylüyor ve bu tavrını sürdürürse kafasını kaybetmek üzere. Ve sonunda, dosya. Gianna Valentina. 28. Yolcu gemisi garsonu. *Lezzetli*. Daha önce de inzivaya çekildiğini söylüyor. Beş yıl önce ve 'gerçek anlaşma'yı tercih ettiği için ona çadır izni vermiş.

Gianna Valentina. Bu isim dilimde yuvarlanan güzel bir şarap gibi.

Sonunda çadırına girdiğinde, son ışık da kaybolduğunda, kıpırdamıyorum. Gözümü kırpmıyorum. Uyuduğunu anlayana kadar kalıyorum ve sonra kulübeye gidiyorum, vücudu hala beynime kazınmış, teninin altın rengi hala gözlerimin önünde parlıyor.

Buraya her şeyden uzaklaşmak için geldiğini sanıyordu.

Tam olarak neyle karşılaştığını öğrenmek üzere.

Cebimden telefonumu alıp Creed'in mesajlarını görmezden geliyorum ve grup sohbetimize giriyorum. Çocuklar son fetihlerinin fotoğraflarını paylaşıyorlar ama umurumda değil. Onlara kulübeyi kullandığımı ve buraya gelmemelerini söylüyorum ve sorular başlamadan önce telefonumu kapatıyorum.

şimdi küçük kuşumun gelişi için hazırlık yapma zamanı.

şİMDİ

Son üç aydır onu izliyordum. Kafasını kıcından ayıramayan o aptal erkek arkadaşıyla gemi seyahatindeydi. Her fırsatta barmenle yatan erkek arkadaşıyla. Gianna bilmiyordu ama şüphelendiğinden eminim. Creed'i gemideki kameraları hacklemeye ikna etmek zor olmadı. Karşılığında istediği tek şey bir pisliği öldüresiye dövmemdi. Görünüşe göre adam Maserati'sini çizmiş ve buna gülmüş.

Ben de adamı dövdüm, fotoğraflarını çektim ve Creed o psikopat küçük akıyla çekip gitti. Yemin ederim, eğer birazcık düzgün bir adam olsaydı, iyi bir dedektif olurdu.

Ama burada iyi adamlar biz değiliz.

Gemi limana yanaştığı anda eve döndüğünü biliyordum. Kampa gitmeye karar verdiği anda da biliyordum.

buraya geldim. Hepsi kablosuz kameralar hakkındaki temel bilgilerim sayesinde. Bugünlerde internetle neler yapabildiğın inanılmaz.

Kazan-kazan.

Aklını yitirmiş sadıklardan oluşan uyumlu bir birliktik. Çoğunlukla kendi içimize kapanırdık ama birbirimize ihtiyaç duyduğumuz zamanlar olurdu ve bazen birbirimizden nefret etsek de her zaman birbirimize destek olurduk. Kardeş şifresi. Yıldızlar aynı hizaya geldi ve Kairo'nun yeni girişiminin satın alınmasıyla ilgili yönetim kurulu toplantısına katılmak zorunda kalmadım, yeşil enerji hareketindeki en büyük güç merkeziyle birleşmekle ilgili bir şeydi.

Zaten gitmeyecektim, ama Kairo'nun yeni kızı daha fazla dahil olmak istiyor ve ben daha az dahil olmak istiyorum.

Ayrıca, Gianna'nın burada olduğunu bilmek beni çıldırtırdı. Son üç aydır denizde bir gemide olduğunu bilmek yeterince zordu, ama şimdi geri döndüğüne göre, hamlemi yapmalıydım.

Özellikle de kızım gözümün önündeyken ve kamp kurduğu yerden çok uzak olmayan bir yerde bir grup pisliğin çadırlarını kurduğunu biliyorken.

İzlenmesi gereken bir şey... benim olanla konuşabileceklerini düşönmeleri ihtimaline karşı.

Etrafımdaki orman sabah güneşinin altında keskin ve parlak. Bütün kuşlar her yeri uyandırdığı için çok gürültülü. Ama önemli değil. Onlar önemli değil. Ben

Sadece tek bir sese ayarlıyım, çadırından uzaklaşıp kayalıklara doğru yürürken çıkardığı ısığa. Sabit nefes, bir iz sürücünün sakinliği, nabzım göğsümün içinde bir kükreme gibi hissetmeme rağmen. Ağaçların örtüsünden ayrılıyorum, yosunlar ayaklarımın altında eziliyor. *Sadece bir göz atacağım.* Çadırının kapağı açık duruyor, bir davet gibi. Oyulmuş kuşu yanına koyuyorum ve onun dünyasında iz bırakmanın küçük heyecanının tadını çıkarıyorum. Ağaçların arasına çekilip onun fark etmesini bekliyorum.

Küçük kuş, üzerinde çalıştığım bir projenin parçasıydı. Ahşap oymacılığı beni her zaman büyülemiştir ve bu benim ilk oymacılığımdı. Bir serçe. Onu izlemek, tepemdeki kuşları izlemek gibiydi.

Özgür.

Büyüleyici.

Ve böylece... o benim düşüncelerimin nesnesi oldu. Benim küçük kuşum. Minnettarlığımın bir simgesi olması uygun görünüyor.

Saatler geçti ve ben sinirlenmeye başladım. Şimdiye kadar dönmüş olmalıydı, küçük gezgin. Farkında bile olmadan sabrımı sınıyor, bu düşünce çenemi kıpırdatmama ve germeme neden oluyor, dikkatsiz adımlarını dinliyorum. Parmağım oymak için kullandığım bıçağın kenarını okşuyor; ahşap talaşları hala kırıksıklıklara takılıyor. Derinlerden gelen bir uyarı bunun yeterli olmayacağını fısıldıyor, bu izleme ve bekleme, ama uzun sürmeyecek. Bu düşünceyi yakalıyorum ve ait olduğu yere geri koyuyorum. Kontrol altına alıyorum. Onun kayıtsızlığı bana gayet iyi hizmet edecek.

Sonunda onu duyduğumda, yaprakların çıtırdadığını ve ardından botlarının kayalara sürtünerek çıkardığı yumuşak sesi duyduğumda, çadırının yanına o küçük iddiayı koyduğumdan beri göğsümdeki baskı ilk kez hafifliyor sanki. Tehlikeli bir telaş. Oyulmuş serçe kapısının eşiğinde bekliyor, sonsuza dek sahip olamayacağım sabrın bir simgesi.

Dürbünü kaldırıp ona odaklanıyorum.

Üzerinde hâlâ o daracık şort, daracık bluz, saçları bağlı ve uzun bir tutamı yanağının kıvrımına düşüyor. Nefes nefese. Nefesi sert bir sikişten sonra küçük, vahşi pantolonlar gibi. Dilimi boynunda parlayan terin parlaklığında gezdirmek istiyorum. Alanın kenarında duraklıyor ve gevşek bir bukleyi kulağının arkasına itiyor, sanki bakışlarımın sıcaklığını, ağaçların ötesinden gelen ham baskıyı hissedebiliyormuş gibi. Ama sonra sırtıyor, o mükemmel dudaklarında sadece bir titreşim var ve dikkatli olmadığını anlıyorum. Etrafına bakmıyor. Tam içime bakıyor. Ve sonunda çadırına ulaştığında, asıl lezzetli şey bana çarpıyor.

Bunu görmüyor. Teklifimin yanından bir bakış bile atmadan geçip gitti. Onu bu kadar çok, bu kadar hızlı isteyeceğimi düşünmemiştim. Ama şimdi hissediyorum, istediğimden daha fazla. Etrafımdaki orman kadar gürültülü ve onun kör aptallığına gülümsüyorum.

O mükemmel. Ve hiçbir fikri yok.

Cebim vızıldıyor ve arayan Kairo, bağlantı zayıfladığı için yayınları sıfırlamamı söylüyor. Kameraları birbirine bağlamayı bitirmek için kulübesine doğru yola çıkmadan önce kızıma bir kez daha bakarak homurdanıyorum.

Boktan patika kameralarını izleyerek kendimi serseme çevirdim. 32CX kendi bölümünde eğitilmiş olan. Çok grenli, neredeyse hiçbir şey göremiyorum ama yine de izliyorum. Viski gittikçe daha sert vuruyor ve bu gecenin hamlemi yaptığım gece olması için cehennemde bir şans yok.

Kairo haklıydı... kesinlikle daha iyi bir uydu bağlantısına ihtiyacımız var. Yükseltmeyi yeni bitirdiklerime erişim izni vereceğim. Çok kızacak ama gerçekten hiç sikimde değil. Harbor'ı ya da onun küçük aletini görmek umurumda değil. Sadece *onu* görmek istiyorum.

Bu ikinci el yakınlığı içime çekiyorum, ateşini yakmasını izlerken, ateş canlanırken küçük bir dans yapıyorum. Dış hatları henüz cevap vermediğim bir davet gibi yayılıyor. Kendimi iğrenmiş hissetmeliydim. İzlemek bana göre değildi ama... değil. Çektiğim bir fotoğrafı kapıp gözlerim vücudunda geziniyor. Fotoğrafı yere bırakıp tekrar kaldırdım. Gianna'nın mükemmel ağzı. Ateşin yanında otururken bacaklarının yumuşak hatları altında kıvrılmış. Daha yakın bir çekim, köprücük kemiğinin alt kısmında boncuk boncuk ter. Durmak istemiyorum. Onu bu şekilde izlemek, tenimi gergin hissettiriyor. Neredeyse şefkatle karıştırabileceğim bir beklentiyle uğulduyor.

Benimkini.

Görüntü, giysilerinin kokusu kadar gerçek. Kafamı olması gerekenden daha fazla karıştırıyor.

İşi kolaylaştırdı. Onu bu şekilde yakalamak çok kolay, denemeden bile ona yaklaşmak. Buraya gelmeden önce hiçbir şey öğrenmedi mi? Bir kızın

sık sık yalnız kampa gittikten sonra bazı hayatta kalma becerileri edinmek. Onun yerine, her şeyden habersiz. Benim için.

Bir fotoğrafın yanına harfleri çiziyorum. Gevşek. Beceriksiz. Çadırına iştirilmiş halde bırakmaya hazır. Bir sanatçının çalışması gibi boş kenarlara yayılıyor. Hepsini gördüm, dikkatsizliğini. Hem hayatında hem de kamp yaparken. Onu incelemeye adanmış sayfalarım var. Onu ezberlemeye. Ama onu terk eden aptaldan daha büyüleyici olan şey, burada güvenlikten bu kadar habersiz görünmesi. Kampı saatlerce gözetimsiz bırakması. Yiyeceklerini saklayamaması. Bütün gün gitmiş olsa bile lanet çadırının kapağını açık bırakıyor.

Bunu istiyormuş gibi davranıyor. Yakalanmayı.

Bu kelimeleri de yazdım, ortaya çıkmayı bekleyen küçük tuzaklar.

Onu daha çok istememi sağlıyorlar. Onu şimdi istiyorum.

Ve işte orada, kamera tekrar dikkatimi çekiyor. Ateşin yanında dans ediyor. Bunun için endişelenmiyor bile. Böyle bir özgürlüğü kıskandım, sonra da geçti. Çok dar atletini çıkarıyor, yüzünü onunla siliyor, küçük bir bayrak gibi yere buruşturup bırakıyor. Kalçalarını sallarken büyük, diri göğüsleri zıplıyor, yüzünü kocaman bir sırtıma kaplıyor. Kirli ve dikkatsiz. Ben sertim. Bütün bu oyun bana göre değil ama olması gerekenden daha iyi hissettiriyor.

Ne kadar saf bu kız?

Diğerlerine uzak durmalarını söylediğimde yalan değildi.

Başka kimsenin onu bu şekilde görmesine izin vermeyi planlamıyorum.

Yanaklarım kızarıyor, sikim sızıyor ve tüm bu bastırılmış enerjinin gideceği bir yer yok. Bu yüzden beslemeleri kapattım, şişenin geri kalanını kapattım ve kendimi uyumaya zorladım. Yarın ona koleksiyonumdaki taşlardan birini ve çektiğim fotoğrafını bırakacağım.

Yarın ya akli başına gelecek ve gidecek... ya da benim dünyamın bir parçası olacak.

Şafaktan önce varıyorum, dünyanın onunla birlikte uyanışını izliyorum. Çadırının fermuarını açıyor ve sanki kendini açıyor, sabaha doğru uzanıyor. Bir nefes hava. Kaburgalarının yükselişi. Dişlerimi o savunmasız tenine bastırmak ve şimdi onu sahiplenmek istiyorum, ama bu açlık değil. Bu yavaş bir beslenme. Sürekli bir doyurma. Bir sonraki tuzağı kuruyorum, uzun, pürüzsüz bir taş, nehir atlamak için mükemmel, tam yoluna, fotoğrafı hemen altına koyuyorum. *Elbette bunu görecektir. El değmemiş ormanda gizlenmiş doğal olmayan bir şey.* Her zamanki gibi dikkatsiz ve mükemmel bir şekilde üzerinden geçiyor. Bu sefer daha da tatlı.

Gianna, alınması için bırakılmış bir lokma meyve, avlanması için bırakılmış bir kalp.

Ne istediğini nasıl göremiyor? Benim burada olduğumu, ona olan arzumun tadına bakacak kadar keskinleştiğini nasıl bilmez? Ağzımı dolduruyor, tenimi kayganlaştırıyor, beni onun etrafında kıvırıyor.

Başka bir gün, başka bir saplantı.

Hamlemi yaptığımda, savaşıabilir. Bana güzel savaş izleri bırakabilir ama kaçamayacak.

Çünkü anlayacak ki, bir şey tıkladığında, o şey tıklar. Tıpkı kelepçelerin kapanması ya da bir tuzağın şaklaması gibi. Avınızın kaçış yolu olmadığını anladığı anda hata yapmazsınız.

O başka bir yürüyüşe çıkarken dürbünü indiriyorum ve sabırsızlığımı bastırıyorum, içimi kemirdiğini hissediyorum. O zaman anlayacak, onun özgürlüğünü ben inşa edeceğim. Bir mimar gibi. Benim mülkiyetim.

Bu düşünce göğsümü sıkıyor ve daha hızlı yürüyorum.

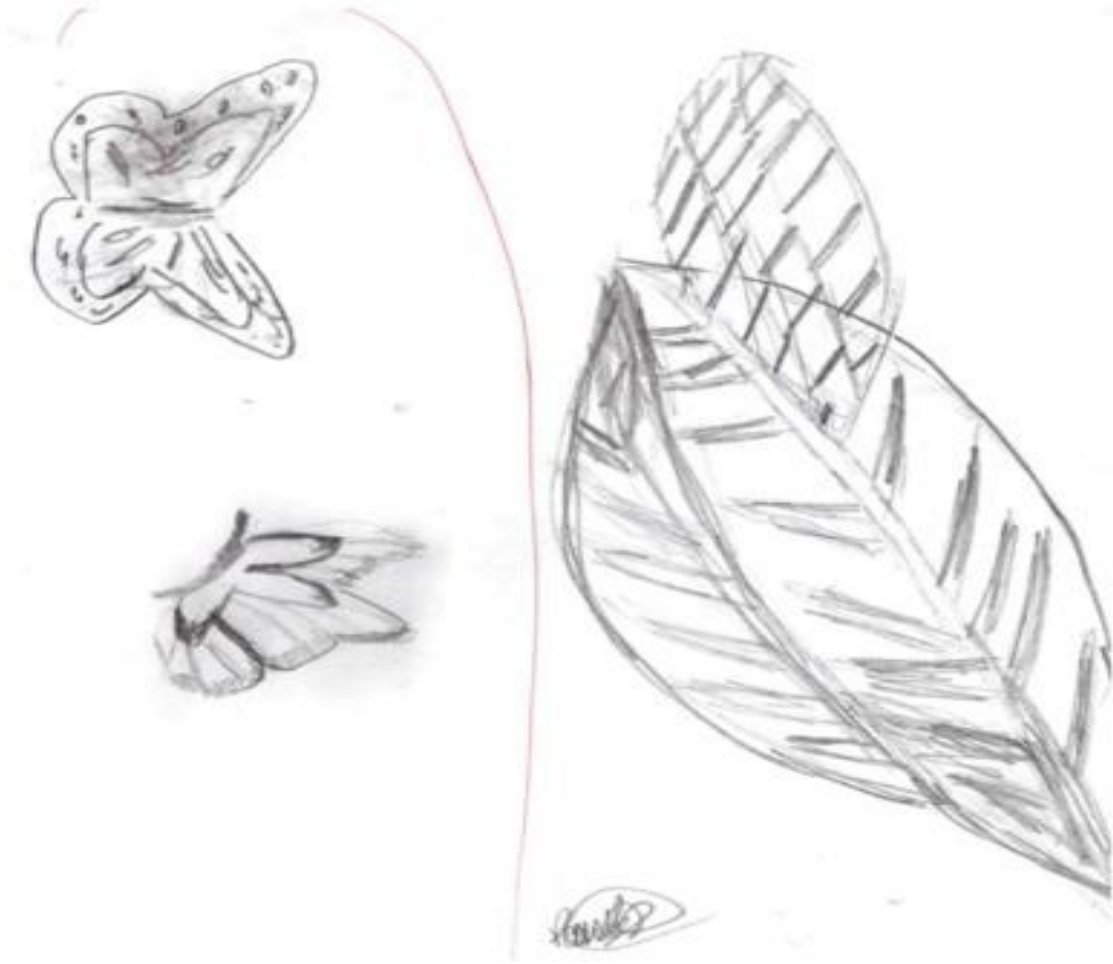
O yokken kampının etrafında dönüyorum, ihtiyacın artmasına izin veriyorum, kontrolümün parçalandığını ve çatladığını hissediyorum. Bunun canımı yakmasını istiyorum. Canımın yanmasını istiyorum. Gömleği bıraktığı yerdeydi ve onu yüzüme yaklaştırıp içime çekiyorum. Onu altına almadan ne kadar yaklaşabilirsem o kadar yaklaşıyorum, ama yeterince değil. Bu sabah hamlemi yapmalıydım. Onu sıkıştırmalı ve bütün olarak yutmalıydım. Bedenim bana ihanet ediyor. Düşüncelerim bana ihanet ediyor. Bu lezzetli gerilimi durduramıyorum, gerilen ve kıvrılan, kırılmadan önce sınırlarını test eden.

Kendimi test ettiğim gibi. Onun bu çabaya değdiğinden emin olmak için. Benim de öyle olduğumdan emin olmak. Eğilip bir çift iç çamaşırını alıyorum. Dantel. Siyah. Benim için giymediği sürece kullanmayacağı küçük bir şey.

Onun kokusu. Onun teri. Artık onları tanıyorum.

Ne kadar yüksek sesle çığlık attığını görmek istiyorum.

Ve sonra sikimin etrafında boşalıırken onu bütün olarak yutmak istiyorum.

Chapter One

Gianna

DUFFEL hatırladığımdan daha ağır, kayışlar omuzlarıma batıyor, ama hızlı bir tempo tutturuyorum. Belki kendi rekorumu kırarım. Belki de kendime o piçin söylediği kadar zayıf olmadığımı kanıtlarım. Tepeye tırmanırken nefesim kesiliyor, sırtımdan ter damlıyor ve kalbim şiddetli, sabit bir ritimle atıyor. Ağaçların arasından ilerlerken saçlarım yanaklarıma çarpıyor. Beni tutan hiçbir şey yok. Bugün değil. Açıklığı buluyorum ve yükümü bırakıyorum, muzaffer ve nefes nefese. Çantam *onun* pisliği olmadan daha hafif.

Dizlerimin üzerine çöküyorum, ciğerlerim patlıyor ve başımı geriye atıp dağ havasının keskin ısırığını karşılıyorum. *Nihayet.* Her şeyden uzakta. Gözlerimle yolu izliyorum, kaslarımdaki mesafeyi, kaçışın temiz sızısını hissediyorum. İki ay önce hayatım o travmatik komedilerden biri gibiydi.

Filmler. Egzotik macera kılığına girmiş sıradan filmlerin bir listesi. Açık denizlerde kalp kırıklığı. Siktir et onu. Artık kuru topraklardayım. Ve içine daldığım tek şey kendimim.

Bu şekilde bitmemesi gerekiyordu, onun son gevşek öpücüğüyle birlikte acı bir hap yutmamla. Bu sözleri tekrar duymaktansa bir yıl boyunca deniz tutmasını tercih ederim. Kendini bir ödül sanıyordu. Ama ben daha iyi biliyorum. Son hakareti ilk darbe değildi. Sadece yatakta berbat değildi. Hayatımı da emdi. Her seferinde bir ruh emici gece. "Gianna," dedi, o üzgün yavru köpek suratıyla, sanki ona kalması için yalvaracakmışım gibi. "Gianna, yeterince maceracı değilsin." Hadi canım, Sherlock. Florida büyüklüğünde memeleri olan bir barmen için beni terk mi ediyorsun? O kısmı söylemedim.

Şaka yapıyor, çünkü o aşk gemisinden sonsuza dek ayrıldım.

Açıklıkta yavaşça daireler çiziyorum, güneşin beni ısıtmasına ve onun tüm yalanlarını eritmesine izin veriyorum.

Yalnızlık önümde uzanıyor, gökyüzü kadar geniş ve bir o kadar da tatlı.

Rüzgâr saçlarımı yakalıyor ve arkamda savuruyor. Uzun beyaz bir bulut parlak mavi ufkun kenarına yerleşiyor. Burası aynı kamp yeri olsa bile, ilk başta zor tanıdım. Ben daha önce burada olan kız değilim. Uzun zamandır hareket ediyordum, hareket ediyordum, hareket ediyordum. Yüzlerce insan ensemde nefes alıyor. Havamı soluyor. Kabinlere, dans pistlerine doluştular. Kendime ait solungaçlarım olmalıydı. Ama burada, kendi kanatlarımı büyütebileceğimi hissetmek için yeterince boşluk var.

Eşofman üstümü çıkarıp şişkin spor çantamın etrafına sarıyorum ve tüm bu lanet yere sahip çıkıyorum. Bir esinti taze çam ve yosun kokusunu taşıyor. Üstümde kuşlar ötüyor. *Merhaba gökyüzü. Merhaba dağlar. Merhaba, akıl sağlığı.*

Tanrım, burada olmayı özledim.

Bölgemi belirledikten sonra işe koyuluyorum. Bir kız sadece temiz hava ve özgürlükle hayatta kalamaz. Bunu bilecek kadar zekiyim. "Yatakta yeterince iyi" olmayabilirim ama en azından nasıl çadır kurulacağını biliyorum. Bu da o zavallı deri parçası için söyleyebileceğimden çok daha fazlası.

Tanrım, onda ne bulmuşum ki?

İçindeki havayı boşaltmak için uyku matına birkaç darbe indiriyorum. Rulo yerde açılırken tatmin edici bir puf sesi çıkarıyor. Topladığım uzun dallar kollarımı çiziyor ve ellerim kıymıkların özgürlüğüyle yanıyor. Onları bir yığın halinde bırakıyorum, hepsi ateş için hazır ve hepsi benim.

Zaman da benim. Nihayet. Ayakkabılarımı tekmeliyorum, altımdaki yumuşak orman zeminini hissediyorum. Spor çantam artık neredeyse boş. Yeterince yiyecek ve yer var ve sonunda kendime yetiyorum.

Ben çalışmaya başladıkça çadır yükseliyor, her şey yavaş yavaş bir araya geliyor. Sihir gibi. Çadırı kurmadan önce dalgalanan kumaşın esintiye kapılmasını izliyorum, kollarım iyi türden bir ateşle yanıyor, bana bunun ne olduğunu hatırlatan türden. Ne olduğumu. Özgürüm. Boş spor çantasını çadırın içine çeviriyorum, gökkuşağı parçacıklı granola barımı ağzıma atıyorum ve geri kalan eşyalarım için geri dönerken maceranın tadını çıkarıyorum.

Güneş sırtın arkasında tembel bir altın küre gibi, ağaçların uçlarını alev alacakmış gibi yakalıyor. Günün kuş olmak için mükemmel bir zamanı. Ve bu kuş sonunda biraz temiz hava alıyor.

Çantayı ağaçların hemen dışına bıraktım ve son ışığın gökyüzünde parlamasını izledim. Aptal gemisinin güvertesine vuran aynı güneşten gelen aynı ışık. Ama burada daha parlak, daha iyi parlıyor. Kollarımı kendi etrafıma sarıyorum, bir koza gibi rahatım. Yarın düşünmeyi bırakıp hayatıma devam edeceğim. Yarın, bir ateş yakacağım. Yarın her şeye başlayacağım.

Bir dağ esintisi yükseliyor, boş çantamı dalgalandırıyor, kalbimi çırpıyor ve her şeyin beni uçurmasına izin veriyorum.

Ateş çıtırdıyor, komplocu bir fısıltı ve yemin ederim benimle konuşuyor. Sadece benimle. Bir şeyin bunu yapmasının zamanı gelmişti. Yaklaşıyorum, dizlerimi göğsüme çekiyorum, eskiz defterim vahşi doğaya karşı kırılğan bir kalkan. Ağaçları hayata döndürmek için tam on iki kalem darbesi gerekiyor. Gökyüzünü kafeslemek için on dört vuruş daha. Hızlı bir çizgi, ağır bir leke ve manzara yine benim. Ama hala yalnız hissetmiyorum. Gözlerim ağaçlara dönüp duruyor. Tıpkı onun her zaman garson kızlara döndüğü gibi. Belki de hiçbir şeydir. Belki de aynı şeydir.

Kalemi daha sert bastırıyorum, gökyüzünün sayfada daha da kararmasına izin veriyorum. Diğer her şeyi bastırmasına izin veriyorum. *Şak. Şak.* İki vuruş ve onlar kalem izi değil. Kendime gülüyorum. Neredeyse komikmiş gibi. Sanki buna inanmışım gibi. Bir dalın çıtırtısı kurşunun şaklamasına dönüşüyor ve elim

gökyüzü siyah. Tutuşum hep çok sıkıydı. Hiçbir şeye tutunamamama şaşmamalı.

Sanatım, hayatım gibi, kayıyor gibi görünüyor.

Ama buna izin vermeyeceğim. Eskiz defterini bir muska gibi tutuyorum. Daha sıkı, daha sıkı. Bu benim hayatım, sadece benim ve kimseyle paylaşmak zorunda değilim. Hayali bir orman yaratığıyla bile.

Eğer dışarıda bir şey varsa, beni sürüsünün prensesi yapmaya gelen lanet olası bir kurt adam olsa iyi olur, çünkü sıkık oğlanlarla işim bitti.

Gece havası değişiyor, sıcaklıkla çatırdıyor, ara sıra ateşten çıkan kıvılcımlarla dans ediyor. Ve sonra yine işimin başındayım, bu sefer açılan bir yaprağın narin kıvrımını, zaferimin altın ışıltısında yakalanan ağaçların süpürülüşünü yakalıyorum. Bir dal daha kırılıyor, bu sefer daha yakın. Belki orada bir şey vardır. Belki de henüz görmediğimi düşünüyordur.

Belki de haklıdır.

Odağımı tekrar çizime, kendime çeviriyorum.

Boşluklar doluyor ve göğsüm daha az boş hissediyor. Bu çizgilerde, bu mükemmel kalem çizgilerinde, bir çizimden daha fazlasını hayata geçiren bir şey var. Akıl sağlığının hassas bir taslağı. Belki geride bıraktığım şey değil ama daha iyi bir versiyonu. Elim sabit.

Güneş alçalıyor, su şişemin havuzunda kendi yansımalarını yakalıyor ve yıldızlar da

dağılırlar. Harika bir şeyin ortasındayım ve bunu biliyorum. O kadar derin nefes alıyorum ki neredeyse geriye doğru devrilecek ve ateşin içine düşeceğim. Tenimde parlıyor, erken alacakaranlıkta turuncu-kırmızı ve yayıldığını hissediyorum, yavaş ve utanmadan. Belki burada birkaç hafta dayanamayacağım. Belki geceyi bile çıkaramayacağım. Ama şimdiden şu kadarını söyleyebilirim ki, yeterince maceraperestten daha fazlasıyım.

Ağaçların uzun gölgeleri, karanlığın içinde eriyip giderken nihayet üzerimdeki, vahşi doğadaki küçük geçici dilimim üzerindeki hakimiyetlerini kaybediyorlar. Artık sadece ben, nefesim ve dumanın mükemmel masmavi gökyüzüne yükselişi var.

Işık sanki gittiğine pişman olmuş gibi santim santim uzaklaşıyor. Daha iyi bilmesem, tüm dağın kendini etrafımda katladığını düşünürdüm. Bunun yerine kollarımı dizlerimin üzerinde kavuşturup ateşin gece havasıyla birlikte alçalıp yükselmesini izliyor, onunla birlikte nefes alıyorum. Bu düşünce beni bir telefona uzanmaya itmeli. Bir içki için. Ama burada telefon çekmiyor ve kontrol bende. Direksiyonda kaptan yok, sadece ben ve boş bir ufuk düşüncesiyle tenimin zevkle ürpermesi var.

Gözlerim ağırlaşana, kalem parmaklarımdan kayıp yumuşak toprağa düşene kadar böyle kalıyorum. Sonra en az sanat kadar önemli bir şey üzerinde çalışmaya başlıyorum.

Saatlerdir ilk kez yemek yiyorum. Gerçekten yiyorum. Izgaramı kuruyorum ve biraz su kaynatıyorum, makarnayı içine döküyorum ve başlıyoruz. Alevlerin ikramımı karşılamak için yükselişini izliyorum ve ateş nazik bir iç çekişle kabul ediyor. Pişmesi uzun sürmüyor ve Tanrım çok lezzetli. Her lokma ağzımda eriyor ve ben ondan önceki zamana geri dönüyorum. Ondan öncekileri bile. Tatlı parçalanmanın tadını çıkarıyorum.

Dudaklarımdan ve kucağımdan sosu, belki bu açlıktan daha fazlasını besler diye düşündüm. Belki bu boş alanları da besler.

Bu var olduğunu unuttuğum türden bir lüks. Aynı anda hem dünyanın ortasında hem de hiçbir yerin ortasında olmak. Sanki başka hiçbir şeyin önemi yokmuş gibi, ne geçmişin ne de geleceğin, ne söylediği ne de söylemediği sözlerin. Şu an yeterli. Hepsini tatmak istiyorum.

Rüzgar tekrar hızlanıyor, kamp ateşi ve çam kokularını bir kaçıştan çok daha tatlı bir şeye dönüştürüyor. Zaferin kokusu. Ve belki de bu koku, bu karanlık ve topraksı gizem, yeniden yalnız olmadığımı inanmaya başlamamın nedenidir. Akşam yemeğimle birlikte gardımı indiriyorum ve duymamam gereken şeyleri duymaya başlıyorum. Küçük iç çekişler, çıtlamalar ve fısıltılar.

Burası kırılan dalların ülkesi, kırılan pisliklerin değil. Yine kendime gülüyorum ve dağın çaresizce arkadaşına gülüyorum.

Ama ne kadar uzun dinlersem, kahkahalar o kadar çok yakalanıyor. Kulaklarımda, boğazımda. Belki de bu tam da benim içimde olmayan türden bir maceradır. Ya da onun içinde olmayan türden.

Bunu asla bilemeyeceğim.

Ama şu kadarını biliyorum. Başka bir resim çizmek istiyorum. Şimdi çizmek istiyorum. Büyük ve acil bir şey. Dişleri olan bir şey.

Belki bunu sabaha saklarım, kalbimin zaten gördüğünü gözlerim de gördüğünde.

Ateş sönüyor, yavaş ve sıcak, en iyi aşk türü gibi. Ve kalem elimde yeniden katı bir his uyandırıyor, benimle her şey arasında basit bir çizgi.

Resmim oluştuğunda çok yorulmuş oluyorum, bu yüzden çadırıma girip fermuarını kapatıyorum, yatağıma yerleşiyorum, fazladan para harcayıp ağır uyku tulumlarından birini aldığım için minnettarım.

Gözlerimi kapatıp iç çekiyorum.

Şak.

Gözlerimi açıyorum ve dışarıda ne olduğunu merak ediyorum. Beni neyin izlediğini.

Bir ayı, belki? İyi ki spreyci getirmişim. Hiçbir şey beni burada tek başıma eğlenmekten alıkoyamaz. *Hiçbir şey.*

İçimden bir kıkırdama geçiyor. Tabii ki burada vahşi yaşam var. Sadece endişelenmem gereken türden olup olmadığını merak ediyorum. Sabaha kadar, vahşi teorilerim olacak. Ve onlara da gülüyor olacağım.

Sadece ölmek istemiyorum.

Ama belki de nasıl bir his olduğunu bilmek istiyorumdur.

Belki de bu beni deli ediyor. Ama işte beni yapmayan şey: korkmak.

Ormandan gelen başka bir ses. Rüzgarda bir aksama. Beni korkutan bir kurt olmalı, ama hayır. Başka bir şey. O düşük eforlu hıyara geri dönmektense lanet olası bir ayı tarafından yenmeyi tercih edeceğim gerçeği.

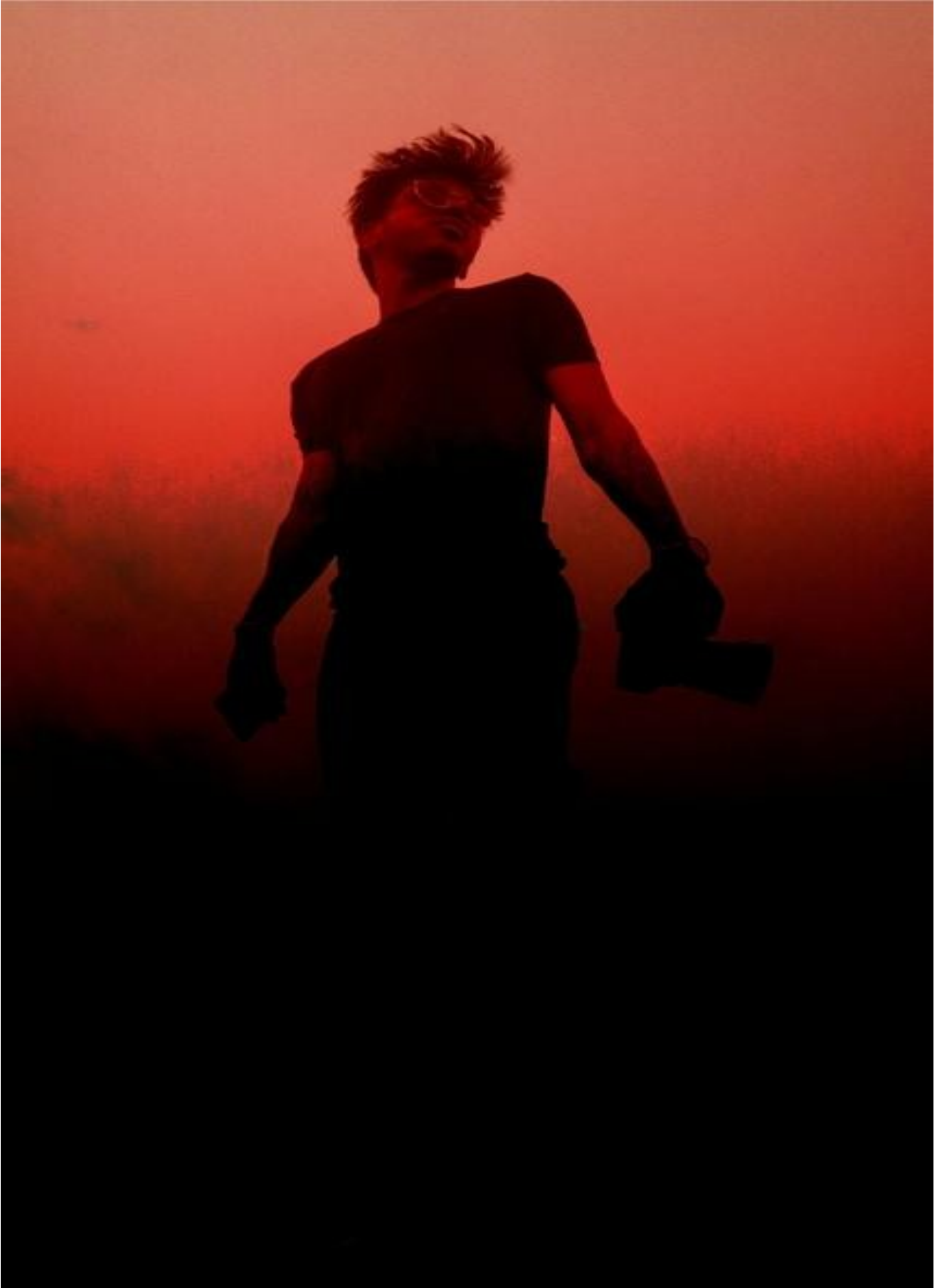
Daha önce yüksek sesle söylemeye utandığım kelimeleri söylüyorum. Sanki başkasına aitmiş gibi karanlıkta söylüyorum. Onları söyle ve ciddiye al.

Ben daha iyisini hak ediyorum.

Buna inanıyorum. Daha iyisini bulmanın mümkün olduğuna inanıyorum ama bu noktada kalbim yorgun. Gitmem gerekirken kaldım ve bu bir insan olarak benim hakkımda çok şey söylemiyorsa lanet olsun.

Daha iyisini hak ediyorum.

Dalgalanacak beyaz bayraklar yok, korkutacak hayaletler yok, sadece gürültü azalırken ve ben uykuya dalarken kendi aptal nefesimin yalnız yürüyüşü var.

Chapter Two

Knox

NEFESİ. VÜCUDU. Onun iç çekişleri, duymam gereken tek sesler. Tüm orman yok oluyor, sadece o ve ben ve onun uykusunda dönüp beni içermeyen şeyler hayal etmesi. Henüz. Sessizce ilerliyorum, hava bile etrafımda kaymaya cesaret edemiyor, gece bile ben ilerlerken nefesini tutuyor, her adımda kalbim daha hızlı çarpıyor. Çadırı yakın. Sonra daha da yakın. Tadına bakacak kadar yakın. Beni dışarıda tutan tek şey, dişlerimle yırtıp açmak istediğim ince kumaş.

Ne kadar yakın olduğumu bile bilmiyor. Ele geçirilmeye ne kadar yakın olduğunu. Beni buraya getiren ve hala daha yaklaştıran şey bu umursamaz kayıtsızlık. Her adım bir ceza ve bir ödül. Uyku tulumunu aşağı ittiğini, teninin ay ışığında parladığını görüyorum. Terinin parıltısı

omuzu boynuyla buluşuyor. Artık zor nefes alıyorum, tek ses onun nefesi. Yavaş ve düzgün. Benim dikkatli yaklaşımım kadar yavaş ve eşit.

Benimki gibi.

Küçük pencereden onun mükemmel vücuduna bakarken bu ritmi bozma ihtiyacına karşı savaşıyorum. Uzaktan baykuş ötüyor ama beni burada tutan onun yumuşak sesleri.

Bu kadar yakın mesafeden, altımda uzanırken bu kadar mükemmel görünmesi beni rahatsız etmeli, aramızda sadece çürük bir duvar var. Bunun yerine, rahatsız etmemesi beni rahatsız ediyor. O son engeli de aşip zaten benim olan şeye sahip çıkmamam.

Neredeyse gerçek olmaktan çıkana kadar bakıyorum.

Uykusunda dönüyor. İrkiliyorum. Tekrar döndüğünde, eli yastığın altında bir yer bulduğunda, iç çekip alçak ve anlaşılmaz bir şey söylerken istem dışı bir seğirme olduğunda, gerginlik, sıkı, amansız, rahatlama bilmiyor.

Adımı söylemek kadar güzel, içimdeki karanlığı dudaklarına yayılmaya çağırıyor.

Saçları gözlerinin üzerinde dalgalanıyor. Saçlarını geriye doğru taramak istiyorum, sadece gevşemiş ve mükemmel bir süs gibi yanağına doğru kıvrılmış bir tutam. Ama yapmıyorum. Elimi sıkıyorum. Sonra açıyorum ve parmaklarımı çadırın kumaşı boyunca gezdiriyorum, onu hissettiğim gibi hissediyorum, onu altında hissediyorum, bir nefes bile uzakta değil.

Kafesli pencere bizi ayırıyor, beni dışarıda tutacak kadar küçük, izlememe izin verecek kadar büyük. Dudakları ayrılmış ve teni çıplak, güvenliğini geceye emanet etmiş nadir bir manzara. Lanet olsun. Bu kadın sadece onu gördüğümde bile beni çözüyor. Geldiği andan beri istediğim manzara. Benim görüşüm.

Çadırın iskeletini tutuyorum ve parmaklarımı direği tutan ip örgünün üzerinde gezdiriyorum, dikkatimi dağıtacak bir şey, başka hiçbir şey yapamazken beni bir arada tutacak bir şey.

İçeri uzanmak ne kadar kolay. İçinde olmak. Direnmeden onun içinde olmak. Bunun doğru olduğunu hayal ediyorum, sonunda hamlemi yaptığımı ve onun uykuya dalmasına izin verdiğimi. Nefes alış veriş kadar kolay olduğunu ve nefeslerinin benimkilerle eşleşip aynı olduğunu.

Aynı şey, işin hilesi de bu.

Ama bu, uyanmasını istediğim bir kısım. Bunu hissetmesini, bununla savaşmasını, bunu anlamasını istiyorum. Nefes alamaz hale gelene kadar onu becermek istiyorum ve uyandığında sikim içine gömülü olacak. Kalçaları yuvarlanacak, zihni ruhunu yuttuğum gerçeğini yakalamak için mücadele ederken bile.

Çaresiz özlem, aynı derecede çaresiz bir şeye dönüşür. O kadar yumuşak olmayan bir şey, ittiğim ama bırakamadığım bir şey. Göğsü benimkiyle senkronize bir şekilde yükseliyor, alçalıyor. Onun ritmine nasıl uyduğumun, çarpan kalbimin bile nasıl uyum sağlamanın bir yolunu bulduğunun, denemeden uyum sağladığının farkında değil. Uyurken bile beni eğitiyor.

Gianna. Benim küçük kuşum.

Bu almam gerekenden daha yakın. Kulübede olmalıydım. Uyku tulumunun dar sınırlarında kaymasını izlememeliydim. Boşluğun onu, nefesinin ve ham arzusunun sıcaklığının beni sardığı kadar sıkı sardığını görmemeliydim. Tekrar hareket ettiğinde nefesim boğazımda düğümleniyor, ince bir bükülme, kolu gizlice dışarı çıkıyor ve çantayı da beraberinde getiriyor. Dönüyor ve çenesinin altına sıkıştırıyor, yutmak istediğim bedeni saklıyor, saklıyor ama yetmiyor.

Göğsümdeki ağırlık bedenimin ağırlığını yansıtıyor. Onu istiyorum. Bu düşünce üzerime çöküyor ve ne kadar uzun kalırsa *ona o kadar çok ihtiyaç duyuyorum*. Onu o kadar çok istiyorum ki, elimi kendime dolayarak, acıyana kadar sıkıca tutarak aşağıya doğru hissediyorum.

Şimdi gidebilirim, ağaçların arasından geri kayabilirim ve buraya kadar gelmiş olmam yeterliymiş gibi davranabilirim. Ama daha söyleyemeden yalanı biliyorum.

Başka bir seğirme, bir mırıltı, başka bir huzursuz kayma. Burası mesafeyi kapattığım kısım. Bu, anlaşılmayı tamamladığım kısım. Bunu yapmaya ne kadar yakın olduğuma dair başımı sallıyorum. O beni görmüyor ama ben buradayım, bu fikir onu hem rahatlatıyor hem de yaralıyor. Onu uyandırabilir, mutlu lanet rüyalarından uyandırabilir, bu vahşi yer hakkındaki keskin gerçeği öğretebilirim. Onu zorla alabilir ve arzulamasını sağlayabilirim.

Yapabilirim ama yapmayacağım.

Bu şekilde çok iyi, bir oyun.

Ben oynuyorum ve o oynamıyor. Kurallar basit.

Ben kazanacağım, çünkü tüm kartlar sadece benim elimde.

Gerilim beni ileri çekiyor, beni içine çekiyor, kontrolümü kopan bir iplik gibi olana kadar çekiyor. Tırnaklarımı avucuma batırıyorum ve onun bana sarılmış halini hayal ettiğim için boşalmadan önce sikimi sıkıyorum. Tutuyor, bekliyor, içimde kanarken toprağa enerji akıtıyor. Şimdi onu istiyorum, onun savaştığını görmek ve onu benim yapmak istiyorum.

Gözlerimi boynunun kıvrımında sabit tutuyorum. Eğer çok uzun süre bakarsam, gözümü kaçırırsam, gidemem. Gitmek zorundayım. Onun beni görmesini sağlamalıyım.

Beklemek zorundayım. Onun aradığım kişi olduğundan

emin olmalıyım. Başlangıç ve son.

Gözlerimi

kapatıyorum.

Sonra açıyorum.

Ben hala buradayım. O da öyle. İhtiyacım olan her şey ve istediğimi sandığımdan çok daha fazlası. Ne uzağa bakıyorum ne de çok yakına, mesafenin kendiliğinden gelmesini bekliyorum, buna izin vermemi, beni boğmadan önce bu düğümü çözmenin bir yolunu bulmamı bekliyorum.

Aklımın son kırıntısı da diğerlerinden önce gitti. Düğümü çözmemi ve beklememi sağlayan sadece inatçılığım, sadece o lanet olası nadir berraklık anı.

Yarın. Ya da ertesi gün. *Bu benim sözüm, küçük kuş.*

Derin bir nefes ve sonunda geri çekiliyorum. Onu ilk bulduğumdan beri almadığım türden derin bir nefes. Onunkiyle aynı olmayan bir nefes.

Benimki hırıltılı, kenarları pürüzlü. Titrek.

Sıkılı ellerimle, keskin ciğerlerimle geri çekiliyorum. Ondan uzaklaştığım her adım yakıyor, ta ki soğuk dağ havası beni ne kadar uzağa gitmediğime bakmaya zorlayana kadar. Kampın etrafında dönüyorum, kalıp ona göz kulak olmanın ne kadar kolay olduğunu biliyorum ama yapamam. Gitmek zorundayım. Bu küçük kuştan uzağa. Ama aynı zamanda geri dönmenin, bunu doğru yapmanın, sıkı, baş döndürücü düğümü temiz, düz bir çizgiye dönüştürmenin, onun lanet nefesi kadar ince, benimki kadar ince çizmenin ne kadar kolay olacağını da biliyorum.

Kontrol düşündüğüm gibi değil. Ama öyle. Geriye kalan tek şey bu olana kadar yeterli değil. Bu geceyi tek başına geçirebilir, uzaktan, yakından, her açıdan izleyebilir. İşler yoluna girdiğinde, bunu bilecek, nasıl olduğunu bilecek. Bir azizin sabrına sahibim. Her saniye bir fedakarlık ve her saniye bir hediye.

Onun üstündeyim, aşağıya bakıyorum. Yanındayım, içeri bakıyorum. Hayal etmediği her yerdeyim, hayal ettiği her yerdeyim. Nefesinin onun kaburgalarını, göğsünün benimkini hareket ettirmesi, beni tutan, bana bağlayan, beni dünyanın merkezindeki bu tek lanet noktaya çeken şey bunlar. Gianna adında güzel bir kız, uyuyor ve benim. Ve benim. Ve benim.

Acıyor. Ama iyi bir sızı. Buna dayanabilirim. Beni daha da sertleştiriyor. Daha çok istememi sağlıyor. Sabrımın her zerresini kırılma noktasına, kopma noktasına kadar zorlamamı sağlıyor.

Ben gözden kaybolurken o hala uyuyor. Uzaklaşırken göğsüme acı oturuyor ama yine de yapıyorum. Geniş, sabırsız daireler çizerek yürüyorum, bedeninden arabasına, kaçışına giden uzun yolu izliyorum. Yapamayacağı kaçışa.

Benden kaçış yok.

Arabasına varıyorum ve altına yatıp arıyorum. Tıpkı kampına geri dönmek istediğim gibi. Onun çadırında. Onun altında. Onun lanet ruhuna bakıyorum. Tüm dünyasına bakıyorum, teslim olduğum ve anlamasını sağladığım an sahip olacağım dünyaya. O benim. O çok benim.

Ellerimi ateşleme teline dolayarak bıçağımı çekiyorum ve hızla kesiyor, tam içinden kesiyor. Tam içimden. Kendi kısıtlamamın pürüzsüz, sağlam teli, ani temiz kenarlarıyla beni titretiyor. Nefesim kesiliyor ve başım hafifliyor.

Sallanışını izliyorum ve kolay bir kesimin *çirtilsyla* koptuğunu duyuyorum.

O tek an, lezzetli bir an, bana geleceği, yakalanacağı, mükemmel olacağı ve korkacağı an. O tek an sonsuza dek uzanıyordu. Beni arabanın altından çıkarıp kot pantolonuma soktu. Onu siliyorum, arzuyu siliyorum, kontrolün her zerresini en sıkı tenime geri siliyorum.

Araba çalışmayacak. Paniğe kapılacak, kulübeyi bulacak... ve adını söyleyene kadar durmayacak olan adamın ağzına doğru yürüyecek.

Ağaçların arasında kayboluyorum, göğsümdeki gerginlik, kaslarımdaki gerginlik fark ettiğimde kalkıyor...

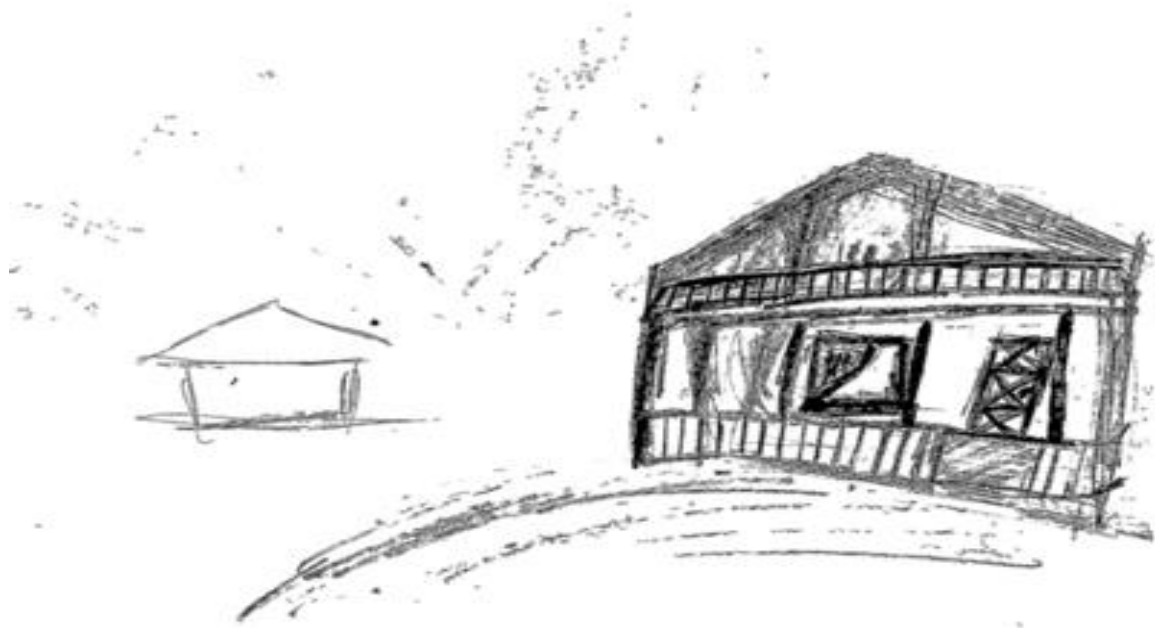
Bu küçük kuş, sadece kendisi için inşa edilmiş küçük, şirin bir kafesin içinden şarkı söylemenin nasıl bir his olduğunu deneyimlemek üzere.

Bana bunu söyletmeye yetiyor, bu güzel ve hınzır plan. Uzun yoldan geri dönerken kıkırdamama yetiyor.

Beni tutmaya yeter ve onu kırmaya yeter. Bana gelecek.

Zamanı geldiğinde.

Tek yapmam gereken beklemek.

Chapter Three

Gianna

Siyah bulutlardan oluşan bir duvar ufukta yırtılıyor ve gökyüzünü yutmakla tehdit ediyor. Bunun olacağını tahmin etmemiştim. Artık kalmak çok tehlikeli. Yerdeki son inatçı kazığı da söküp atıyorum, kendi dağınık korkularıyla yüzleşip gülüyorum. Bağımsızlığın tadı hayal ettiğimden daha güzel. Yağ damlaları sert toprak zemine sıçramaya başlıyor. Çadır neredeyse uçacaktı, ben onu indirene kadar. Çantama tıkıyorum. Endişeyi de aşağı itiyorum. Eşyalarımı toplayıp bir araya getirirken ağaçların arasından bir gök gürültüsü sesi yankılanıyor.

Yani fırtınada dayanamayan ben miyim? O da böyle söylerdi. Ama tökezlememi izlemek için burada değil. Artık kendi kendimin seyircisiyim. Sırtışım gökyüzünden daha geniş. Rüzgar acımasız ve ben de öyleyim.

bir yığın haline getirdiğimde ürküyorlar. İstedikleri kadar dağılabilirler, ben de öyle.

Arabama çekileceğim, sıcakta oturup kuruyacağım ve ortalık sakinleşince geri geleceğim. *Evet, yapacağım şey bu.*

Saç telleri yüzümü kamçılıyor, daha hızlı gitmeye çalışırken açık ağzıma dolanıyor, çalışırken parmaklarım tutukluk yapıyor. Sabahın beyaz bulutları daha karanlık, daha acımasız, neredeyse doğaüstü bir şeye dönüşerek benim küçük kır parçamın üzerine geliyor.

Ama hava elektrikli, göğsümü sıkıca saran ve burada ne kadar küçük olduğumu bilmemi sağlayan bir basınçla yükseliyor. Çok beklersem ne kadar tehlikeli olabileceğini. Bu tür bir fırtınayla dalga geçilmez.

Direkleri yıkıyorum ve neredeyse onlarla birlikte yıkılıyorum.

Toplanırken rüzgâr beni yakalıyor, eşyalarımı etrafa savurmaya çalışıyor ama ben daha hızlı gidiyorum.

Az önceki o geniş açık alan, yaklaşan fırtınayla birlikte küçülüyor. Islak ve inatçı bir şekilde sırt çantama tıktırdığım çadır gibi küçülüyor.

Zayıf değilim ve ne ona ne de yaklaşan ve üzerime cehennemi yağdıracak olan fırtınaya bir şey kanıtlamak için kalmıyorum.

Sonunda eşyalarımın çoğunu çantama doldurdum ve harekete geçiyorum.

Gökyüzü yarılıp beni bütününüyle yutarken ağaç sınırını aşıyorum. Ayaklarımı sabit tutmaya çalışarak, hızla oluşan çamurun üzerinde yürüyorum. *Orada, hemen ileride. Arabam.* Koşmaya başladığımda yumuşak bir iç çekiyorum. Anahtarlarımı alıp kilitle mücadele ederken parmaklarım çalışmak istemiyor. *Tık.* Kapı açılıyor ve bagajı açmak için düğmeye basıyorum. Çantamı fırlatıyorum, sonra sürücü koltuğuna kayıyorum, her santimim titriyor. Başardım. Sanırım başardım.

Gülmek istiyorum. Ağlamak istiyorum. Direksiyona vurmak ve gökyüzüne parmak sallamak istiyorum. Bunun yerine, anahtarları nemli elimde tutuyorum, o kadar rahatlamış bir şekilde tutuyorum ki koltukta biriken suyu ya da arkama yaslanırken saçlarımın cama yapışmasını hissetmiyorum, gerginliğin gevşemesine izin veriyorum, vücudumun bana gerçekten başardığımı söylemesine izin veriyorum. Lanet olsun, tam zamanında. Gökyüzünde çakan şimşekler ağaçların tepelerini kıl payı kaçırıyor.

Soğuk içeri sızıyor ve ısınmaya ihtiyacım var. Sıcaklığa ihtiyacım var. Soğuk bastırmadan önce kurulanmalıyım. Anahtarı kontağa sokup çeviriyorum.

Bir gıcırtı sesi nefesimi kesiyor. Bir

kez daha.

Anahtarı çeviriyorum ve yine inliyor, benimle alay ediyor, kalan son umutları da söndürüyor. Sonra sessizlik. Fırtına ve ben. Başka bir şey yok. Bu ıslak, berbat his dışında başka bir şey yok. Şimdi kafamın içinde duyuyorum, anahtar hareketsiz olsa bile gıcırıyor. *Başarısızlık.* Bu lanet arabanın içinde kalamam.

Sıcaklık düşüyor, ıslak giysilerimi kesiyor. Derim ani, şiddetli ve umutsuz bir soğukla yanıyor. Zorundayım

Sıcak ve kuru bir yere git. Bu fırtınanın ne kadar süreceğini kim bilebilir?

Ama hareket etmek istemiyorum. Dışarısı korkunç.

Ne kadar uzun oturursam, o kadar zorlaşıyor. Daha sert, daha net ve inkar edilemez. Çok beklersem beni dondurmadan önce boğacak soğuk bir dehşet dalgası. Nefesim ön camı buğulandırıyor, ıslak bir belirsizlik bulanıklığı ve bu başa çıkabileceğimden daha fazla. İçeri alabileceğimden daha fazla. Kapıyı tüm gücümle iterek açıyorum, kapının çerçevesine tutunup kendimi yağmurun içine çekerken burada olma korkusuna karşı savaşıyorum.

Elimde pek bir şey kalmadı ama neye sahip olduğumu biliyorum. Çalışan bir beden ve uygun bir barınak bulamazsam çalışmayı bırakacak bir beden.

Pine Ridge Retreat. Çok uzakta olamaz ve ben de bu kadar uzağa gitmiş olamam. Belki bu konuda da yanılıyorumdur. Ama belki de yanılmıyorumdur. Belki de değil ve bu yüzden kaçmaya devam ediyorum. Denemem gerekiyor.

Bedenim zihnim olmadan hareket ediyor, beni tahmin etmemi sağlayan bir karanlığın derinliklerine götürüyor. Bir patika olmalı ama göremiyorum. Önümdeki üç lanet ayağı zar zor görebiliyorum. Çamur ayaklarımı çekiyor, beni toprağın içine çekmeye çalışıyor. Sanki özel öfke anına izinsiz girmeme direniyor.

Kayboldum.

Botlarım kayıyor ve zihnim de, tamamen zayıf ve insani zihnim de, geriye sadece ham gerçek kalana kadar kayıyor. Eğer ben

Pine Ridge'i bulamıyorum. Korucu istasyonu ya da bir tür barınak bulmalıyım.

İşte bu yüzden tüm korkularımın uçup gitmesine izin verdim. Umut hariç hepsinin, beni olmam gereken yere götürecek toprak bir yolun beklediğine dair saf ve lanet olası umudun. *Zihnın gücü. Güvenliğin tezahürü. Evet, evet yaptığım şey bu. Bir şey ortaya çıkacak ve ben güvende olacağım.*

Orman etrafımı sarıyor, karanlık ağaçlar rüzgârın gücüyle savaşıırken gıcırıyor. Yağmur çok şiddetli. Üzerime yağarken tenimi zedeliyor.

Her nefes ciğerlerimi ıslak dalların yüzümü kestiği kadar keskin kesiyor ve ben koşmaya devam ediyorum. Bir ayağım diğerinin önünde. *Belki de burada öleceğim.*

Düşünceler aklımdan geçip duruyor ve bununla başa çıkabilir miyim bilmiyorum.

Bu korku gibi şeyler. Bu

umut gibi şeyler.

Bir şekilde hala bir sığınak bulamadığım endişesini, bulacağımı bilerek bastırıyorum. Sadece denemeye devam etmem gerekiyor.

Yağmur sert ve şiddetli yağıyor. Yaprakları görüşümü bulanıklaştırıyor. Umurumda değil. Devam ediyorum, nefesim kısa ve vahşi, dizlerime kadar çamur. Bir telaş, bir kırılma, ayağımı kaybediyorum, kendimi yakalıyorum, yere düşerken avuçlarım çığ ve kanlı. I

Çaresizce ilerliyorlar. Ağaçların arasından ışık parlıyor, sessizliğe karşı yüksek sesle atırıyor.

Nefes alıyorum ve hava yerine su yutuyorum, ciğerlerim ayak uydurmak için fazla mesai yapıyor. Lanet olsun. Boğuluyorum. Tekrar tkezliyorum, dizlerim yere çarpıyor, taşlar derimi yırtıyor.

Fırtına daha da şiddetleniyor, rüzgâr kayıp bir tanrı gibi çığlık atıyor, ağaç dalları birbirine çarpıyor, biri kırılıp önüme düşüyor ve yolumu kapatıyor. *Lanet olsun.* aresizlik içime sızıyor. *Ne kadar oldu?*

Kahretsin, bu sonsuza dek sürecek. Dayanıklılığımın bile bir sınırı ve ötesi var, ama bu küçük fırtınanın onlardan biri olmasına izin vermeyeceğim. İlerleme ihtiyaı kalalarımındaki yorgunluktan daha ağır basıyor.

Uçup gidecekmişim gibi hissediyorum.

Karanlıkta bir şey parlıyor. Bir ışık. Ve bu şimşek değil.

Benim kurtarıcım.

Devam ediyorum.

Bir tane daha, bir adım daha. Tadını alabiliyorum. Işık yalan söylemez. *Yanıkla savaş, nefes al. Bir... iki...*

Tam oradayım... o kadar yakınıma ki, tkezlediğim yerin sıcaklığını neredeyse hissedebiliyorum. Bacaklarım titriyor ve görüşüm bulanıklaşıyor. Güvenlik sadece birkaç metre ileride ama bedenim işbirliği yapmayı reddediyor. kmek istiyor. Tkezliyorum, kalbim kt kt atıyor,

nefesim boğazımda yırtılıyor. Neredeyse geldim. Önümde beliriyor, karanlık ve tehditkâr, kenarları fırtınalı zemine bulaşıyor. Sallanıyorum; her adım zor kazanılmış bir ödül gibi geliyor, her biri bunu yapabileceğime, başarabileceğime dair bir söz. Ama kaslarım bana ihanet ediyor, hareket etmeyi reddediyor. Beynim sisli, net düşünemeyecek kadar ağır. Parmaklarım morarıyor, dudaklarım uyuşuyor.

0 yüzden... yaklaş... durma.

Pencerenin yanında bir gölge hareket ediyor ve gerçek olup olmadığını anlayamıyorum. *Burada biri mi yaşıyor?* Gerçek olup olmadığını bilemeyecek ya da umursayamayacak kadar uzaklaşmış durumdayım. Birdenbire bacaklarım tutmuyor ve son birkaç metreyi titreyen kollarımın üzerinde sürünerek ilerliyorum, yağmur durmaksızın yağarken her şey etrafımı sarıyor ve gözlerim kapanıyor. Yorgun bir gümbürtüyle basamaklara yığılıyorum.

Kapı sallanarak açılıyor, kenarları dışarıdaki karanlığa karşı keskin ve parlak. Eller omuzlarımı nazikçe ama sıkıca kavlıyor; beni yukarı çekiyor ve içeri çekiyorlar. Kulübenin sıcaklığı beni sararken başka bir şey hissedemeyecek kadar bitkinim -korku bile duyamayacak kadar bitkinim.

Nihayet... Dinlenebilirim.

Karanlık bilincimi kemiriyor ve bedenim güvenliğe gömülürken beni ele geçiriyor.

Chapter Four

Knox

Onu içeri çektiğimde vücudu kaskatı kesilmişti, kapı dışarıdaki şiddete çarparak kapandı. Kendinden geçmişti, yorgunluk tenine işlemişti. Koyu renk kirpikleri soluk tenini okşuyor ve baygın halde hafifçe titriyor. Yağmur elbiselerini, saçlarını ıslatıyor ama ben ne yapacağımı biliyorum. Bunu bekliyordum. Onu ateşin yanına yatırıyorum, bir havlu kapıp kıyafetlerinden soymaya başlarken alevlerin durgun, yumuşak dudaklarındaki parıltısını izliyorum.

Bunun gerçekleşeceği düşüncesi ateşli bir fanteziydi, ama önümde yere yığılması hayal edebileceğimden bile daha mükemmeldi. O kadar kolaydı ki neredeyse hakarete uğramış hissediyordum. Bu küçük kuş hayatımı kesinlikle kolaylaştırdı.

Şikayet ettiğimden değil.

Evrenin hizalanmasının ve benim lehime çalışmasının zamanı gelmişti.

Islak tişörtünü, ardından spor sütyenini çıkarırken boğazının arkasından yumuşak bir ses çıkarıyor, neredeyse bir inilti. Çıkardığım her katman soluk tenini ortaya çıkarıyor, nefesim sıcaklığın etkisiyle küçük sığ patlamalar halinde hareket ediyor. Onu ağızımla yakalamak, kendime ait kılmak istiyorum, ama bunun yerine kendimi tutuyorum, en küçük bir kısıtlama eylemi.

Ateş hızla yükseliyor, ben onu kollarımın arasına alırken ısı tenini ısıtmaya başlamış bile. Işık titreşimleri omzunun kıvrımını, dudaklarının mükemmel kıvrımını yakalıyor ve ben her gölgeyi ellerimle takip ederek aşağıya indiriyorum, yapışan giysilerini çekip çıkarıyorum, çıkarıyorum, çıkarıyorum. Şortu kalçalarından kayıyor, iç çamaşırının yumuşak hatları neredeyse kazanmasına izin verdiğim bir cazibe, ama onları bırakıyorum. Şimdilik

Tek bir kelime kafatasımın arkasından acımasızca sesleniyor. Benim. Benim. Benim.

Parmaklarım kıvrılıyor, kararlılığım geriliyor, göğsüm sıkışıyor ama onları bırakıyorum.

Kendi niyetimi oyuyorum. Onu işaretlediğimi hissederken kim olduğumu bilmesini istiyorum. Ona sahip çık. Onu enfekte et.

Meme uçları sıcaklıktaki değişime karşı sertleşiyor ve göğsünün yumuşak iniş çıkışına, ardından gelen iç çekişine bakmaktan kendimi alamıyorum. Onun unutkanlığı üzerimde işe yarıyor, beni lanet bir lapa yığınınna dönüştürüyor. Ama bu sefer sadece unutuş değil. Buraya geldi. Buraya sığındı.

Gömleğim sıırıslıkılam, kotumun dizleri sıırıslıkılam ama umurumda değil. Onu yere bırakmak istemiyorum. O, günahkâr derecede lezzetli bir pakete sarılmış bir güzellik ve içimde onu gerçekten tanımak için bir dürtü var. Hem kafa karıştırıcı hem de sinir bozucu olan kısım da bu. Onu hemen şimdi alabilir, kendimi içine gömebilir, teninde izler bırakabilirdim.

Odağım onda kalıyor, daha önce hissetmediğim bir dikkatle. Kumaştan daha fazla parçası kayıyor ve havluyu teninin etrafına sarıyorum, saçlarından geçirmeden önce damlaları ıslatmasına izin veriyorum, düşmesine izin vermeden önce, göğüsleri mükemmellikleriyle loş ışığı yakalıyor. Ellerim üzerlerinde geziniyor, nefesim düzensiz, dizginlerim dengesiz, ama kendimi onu kıstırmaktan ve şimdi, nasıl olduğunun farkında olmadan onu almaktan alıkoyuyorum.

Olmak istediğimden daha sabırlıyım.

Ve bir an geliyor. Şefkat gibi hissettiren korkunç, dayanılmaz bir an.

Göğsüme çarpıyor, bir sürpriz, bir çatlak, onu avdan başka bir şey olarak görmemi sağlayan uygunsuz bir netlik. Onu geçiyorum. Hızlı hareket ediyorum. Eğer gerçek istek ve arzu arasındaki boşlukta oyalanırsam, ona aşık olabilirim ve eğer ona aşık olursam, onun için yapmayacağım hiçbir şey yok.

En çılgın hayallerimde bile bu durumu bundan daha iyi canlandıramazdım.

Bu yumuşaklığı anlamıyorum. Ama anlamak zorunda da değilim.

Sonunda kurudu. Cildi pürüzsüz ve sıcak, vücudu hala mutluluktan habersiz. Başı dönüyor ama onu dikkatle tutuyorum. Hâlâ bu kadar habersiz olduğuna göre o yürüyüş onu mahvetmiş olmalı. Yine de anlıyorum. Muhtemelen arabasıyla fırtınadan kaçmaya çalıştı ve sırlıklam olduğunu ve sıcaklığa ihtiyacı olduğunu fark etti. *Oops*. Sonunda onu kaldırıp gömleğimi çıkarıp başının üzerinden çekştirirken ve sonunda bana sarılmış ne kadar güzel görüldüğünü görünce çenemi sıkarken hiçbir şeyden haberi yok.

Onu tekrar yakınımaya çekip kanepeye yatırıyorum, battaniyeyi narin omuzlarına sarıyorum, kıvrımlı vücudu o kadar benim ki neredeyse kendimi kaybediyorum. Kısıtlama, küçük hediye, neredeyse bir hayal kırıklığı ama bunun için fazla tatmin edici. Bu gerilim o kadar yoğun ki, sadece bekleme hissinden bile boşalabilirim.

Karşısında oturup bekliyorum. Daha yeni erkek arkadaşını tanımaya fırsat bulamadan onu korkutmanın bir anlamı yok.

Battaniye üzerinden kayıyor ve ben buna izin vermek istiyorum. İzin veriyorum. Ama sonra bırakmıyorum. Sonra onu düzeltiyorum, ait olduğu yere geri koyuyorum, kendime onu tekrar alacak kişinin ben olacağımı söylüyorum.

Parmaklarımla ağzına dokunuyorum, dudaklarının mükemmel düzlemlerini takip ediyorum, onları kendi dudaklarımla kaplamak için can atıyorum. Aramızdaki çizgiyi yok etmek istiyorum. Şimdi istiyorum. Ama nefes almasına izin veriyorum, şekillenmesine izin veriyorum, o an geldiğinde ezmenin ne kadar tatlı olacağını biliyorum.

Neredeyse bir saat sonra tekrar kıpırdanıyor, yavaş ve yumuşak bir kıpırdanma, nefesimi kendimi bıraktığım aptal kadar titretiyor. Bu çok saçma. Bu kadına yaltaklanmak. Daha önce hiç dikkat etmediğim biri.

Bu güzelliğın üzerine yatarak ne kadar aptallık etmişim. Ama belki de sorun ben değildim. O farklı. Gülümsemesini farklı takıyor. Daha kaygısız.

Kanepede hareket ediyor, nefesi düzensiz ve ben bekliyorum, kendi nefesim olana kadar onunkine uymak için nefes alıyorum. Sonra gözleri açılmaya başlıyor. Önce irkildi. Kafası karıştı ama ben hazırım.

"Güvendesin," diyorum. Sesim, olacağını bildiğim kadar kararlı. "Artık güvendesin."

Önce geriliyor, sonra gevşiyor. "Neredeyim ben?"

"İçeridesin." Vücudundaki tereddüt biraz olsun kaybolur. Yeterince. "Giysilerin sırlıslıklamdı. Hipotermiye girmenden korktum." Ağzı temkinli bir gülümsemeye dönüşüyor ve bunun tatlılığı içime işliyor, bağımlılık yapıyor ve anında.

"Kıyafetlerini değiştirdim," diye ekliyorum, ilk endişe belirtisi ortaya çıkmadan önce. "Seni tekrar ısıtmanın tek yolu buydu."

"Teşekkür ederim," diyor. Yumuşak, çok yumuşak, sanki dost mu düşman mı olduğunu bilmiyor.

"Düşündüm de..." Bir duraklama. Alnının çatıklığını hatırlayacağım. Tadını çıkaracağım.

"Mhmm?"

Dudakları büzüldü ve ben büyüledim. "Donarak öleceğimi sandım."

Bana verdiği zevk çok kolay geliyor. Çok özgür. "Eğer bu konuda söyleyecek bir şeyim olsaydı, hayır." Yaklaşıyorum ama çok yaklaşmıyorum. "Bana ne olduğunu anlatmak ister misin?"

Başını sallıyor, gözleri kulübeyi tarıyor, tam olarak odaklanamıyor. "Fırtına," diyor. "Arabam... Çalıştıramadım. Dışarı çok korkunçtu." Bakışlarımla ilk kez karşılaşır ve bakışları baş döndürücü bir güçle üzerime düşüyor. "Beni kurtardın."

Evet. Evet, kurtardım.

Tabii az kalsın onu da öldürüyordum.

Ama işe yaradıktan sonra anlamsal şeyler kimin umurunda.

Hâlâ kafası karışık, kelimeleri yavaş ve karışık. "Eski kamp alanındaydım. Orada olduğumu kimse bilmiyordu." Her şeyi fark ediyorum. Nasıl yutkunduğunu, dudağının dişlerinin arasına nasıl sıkıştığını. "Orada öleceğimi düşündüm ve arabama ulaşmaya çalıştım. Sonra da kulübeye gitmeye çalıştım."

Hiçbir fikri yok.

"Seni dışarıda bayılırken gördüğüm için şanslısın." Sesim sabit, nabzım sabit değil. "Burada bir tek ben varım." Bakışlarını tutuyorum, ağırlığının aramıza yerleşmesine izin veriyorum. "Çay?" Teklif ediyorum. "Seni ısıtır." Başını sallıyor, yüzü yok etmek istediğim bir şekilde yumuşuyor.

"Fırtına geçene kadar kalabilir miyim?"

Bunu düşünüyormuş gibi yapıyorum ama başka hiçbir şey düşünmüyorum. "Elbette." Küçük rahatlama iç çekişi bir hediye, beklenmedik bir zevk, dayanılamayacak kadar tatlı.

Saçları ıslak bukleler halinde dökülüyor ve ben mutfağa doğru ilerlerken onların çizgisini takip ediyorum. Her adım kendi başına bir zevk, her mesafe hiçbir şey ifade etmeyen, her şeyden daha çok şey ifade eden bir mesafe.

Uyku hapını parmaklarımın arasında tutuyorum, nefesim çok sakin ve çok hesaplı. Gözlerim ağzının dış hatlarını, nefesinin vaadini, göğsünün yükselip alçalmasını izliyor.

Onu altımda, gevşek, açıkta ve istekli hayal ediyorum.

Olması gerekenden daha iyi hissettiriyor.

Hap tamamen eriyor ve ben çoktan onun yanına dönmüş oluyorum. Onu becermek istiyorum ama o hazır değil, ben de hazır değilim.

I. Onun uyanık olması, şu anda sıkı bir kontrol altında tuttuğum vahşi dürtülerimi serbest bırakacak.

Elleri sıcaklığın etrafını sarıyor, bakışlarımla karşılaşp kızarana kadar yavaşça, istikrarlı bir şekilde yudumluyor. Minnettar.

"Sen kimsin?"

"Bir arkadaş. Adı Knox. Ya sen?"

"Gianna."

Sesindeki yorgunluğu duyuyorum, ağzını ekiştirişini izliyorum. "Sıcak olmak güzel," diyor. Gözleri kayıyor, yeni bir paniğin sınırı kayboluyor, yarım kalmış bir "Ben..." derken bir esnemeyle sözünü kesiyor, beni sertleştiren bir esnemeyle. Tekrar. "Ne yaptın...?" Onun şaşkınlığı, onun tatlılığı. Ah Gianna, seni güzel saf küçük kuş. "Adın ne demiştin?"

"şimdi endişelenme." Elimi omzuna koydum. Nazik. Sahiplenici. "Dinlenmelisin. Benim yatağımı kullan. Orada daha rahat edersin." Açık kapıya doğru başımı sallıyorum, orada büyük, ağır bir yorgan yatıyor ve ona sarılmayı bekliyor. "Yine de jeneratörü kontrol etmem gerek." Tereddüt ediyor. "Buyurun. Hepsi senin."

Hepsi benim.

Odanın yarısına kadar geldi, sonra adımları duraksadı ve ben onu yakalamak için tam oradaydım. Gülümsüyor, utanıyor, kahkahaya benzer bir ses boğazında düğümleniyor.

"Özür dilerim," diye mırıldanıyor. "Düşündüğümden daha yorgun olmalıyım."

Gözlerini yavaşça kırpması, omuzlarının uykulu sarkması, dudaklarını birbirine bastırması, hepsi başım dönene kadar beni tüketiyor.

Yatağa uzanmasına yardım ediyorum ve vücudu yumuşak yorgana çarptığı anda kendini bırakıyor.

Ben daha kapıyı kapatmadan gözleri kapandı.

Yalan söylemiyordum. Jeneratörü kontrol etmem gerekiyordu. Ama aynı zamanda uyumasına da ihtiyacım var çünkü şu anda ona direnmek, kaderi günaha sokmaya hazır olmadığı şekillerde günaha sokmaktır.

İşim bittiğinde, küçük kuşum için bir simge oymayı bitireceğim.

Saatler sonra kapı aralığından onu izliyorum, vücudu hareketsiz, nefesi yavaş ve derin bir ritimle içime işliyor ve beni yıkıyor. Yatakta yatıyor, göğsü uyuşturulmuş, çaresiz bir uykuyla inip kalkıyor. Bir adım ileri ve sonra bir adım daha. Daha yakına. Daha yakına. Gerilim artıyor ve elektrikleniyor, her santimimde bir nabız, tam oraya gelene kadar beni tahrik eden bir nabız, sonunda uzanmama izin veriyorum, battaniyeyi geri çekiyorum, altımda yatışını izliyorum, tişört uyluklarını yukarı çekiyor.

O kadar yumuşak ki onu kırmak bile istemiyorum.

Nabzım şiddetli, imkansız bir vaat. Onun nabızı ise tatlı ve sessiz bir rahatlama. Bana ne kadar sert vurduğunu bilmiyor. Nazik olmam için beni ne kadar mükemmel eğittiğini bilmiyor. Olduğumdan başka bir şey olmak için. Dünyanın söylediği herhangi bir şey. Denemeden boyun eğmesi. Onun dikkatsiz ve güzel savunmasızlığı.

Yatağı sallayabilirim, çığlık atabilirim, kükreyebilirim, kendimi parçalara ayırabilirim ve o hala böyle olur, hala yok etmek için her türlü niyete sahip olduğum bu bozulmamış, dokunulmamış şey.

Her nefes, her uyuşturulmuş ve rüyasız nefes, konuşamadığım ama sonunda anladığım bir dil gibi içimde dolaşıyor. Beni kaldıracabileceğimden daha fazlasını almaya itiyor.

Bacağı uykuda kayıyor, en ufak bir hareket, dizleri açıldığında en ufak bir rıza iması ve bu beni daha da yakınlaştırıyor, ihtiyaç o kadar güçlü ki bir hastalık, bir hastalık, bir hastalık. Ama sadece onun için.

Battaniye yerde. Kısıtlamalarım ortadan kalktı. O tam burada, altımda, güven dolu ve habersiz, alnının pürüzsüzlüğü herhangi bir endişe ya da korkudan arınmış. En çok sevdiğim şey bu. Sahip olmak istediğim şey bu. O içlerindeki en vahşi hayvan, yanlış şeylere güveniyor, en çok da bana ve bu beni sadece daha yakın, daha sert, daha dolgun yapıyor.

Gözleri kapaklarının altından kayıyor. Bu bana göğsümdeki gergin hissi veriyor, bunun vaadini, ilk seferimizin bu kadar sessiz olmasının tam heyecanını. Çok... nazik.

Elim kalçasının yumuşak kıvrımını okşuyor, yukarı, yukarı ve yukarı, gömlek de onunla birlikte geliyor ve onu içime çekiyorum, ciğerlerimi onun lüksüyle dolduruyorum, asla yeterince sahip olamayacağım bir lüksle. O zaten benim ama onu tekrar alıyorum. Onu hep alacağım. O görmüyor. Bilmiyor. Hareket etmiyor.

Onunkinden başka hava yok. Bedenimde mahremiyet ihlali olmayan hiçbir nefes yok.

Bu boğucu ve ben içinde boğuluyorum. Boğul ve yüzeye çık. Boğuluyorum ve teninin uzunluğunu içiyorum, dudaklarım yavaşça vücudunda geziniyor, çok yavaş, yavaş ve narin,

Uyanacağından emin olduğum kadar çaresiz,
uyanmayacağından emin olduğum kadar yavaş.

Yumuşak, bilinçsiz bir inilti kaçıyor. Çıkardığını bilmediği bir ses. İçimde milyonlarca mil ilerleyen ve tam olarak olmak istediğim yere gelene kadar, beni yerimde tutmaya ve hareket ettirmeye yetecek kadar pürüzlü bir yol kesen bir ses.

Elimi, bedenimi dikkatlice sürüklüyor, sonra bir tane daha, sonra daha fazla. *Daha fazla, daha fazla.* Ağzım, dilim, öz kontrolüm, hepsi tadıyor, tutuyor, alıyor. Emerken ve yalarken dudaklarımın arasında sıkıca duran meme ucunu ağzımın içine çekiyorum.

Ve yine de, çıplak amı sergilenirken bile, dokunmuyorum. Tanrım, çok istiyorum ama yapmıyorum. Göğüsleriyle, meme uçlarıyla oynuyorum, ellerimi kalçalarının arasında gezdiriyorum ama ödülünden uzak duruyorum.

Çünkü bir yerlerde, bir şekilde fark ediyorum

ki... Ödül onun amı değil.

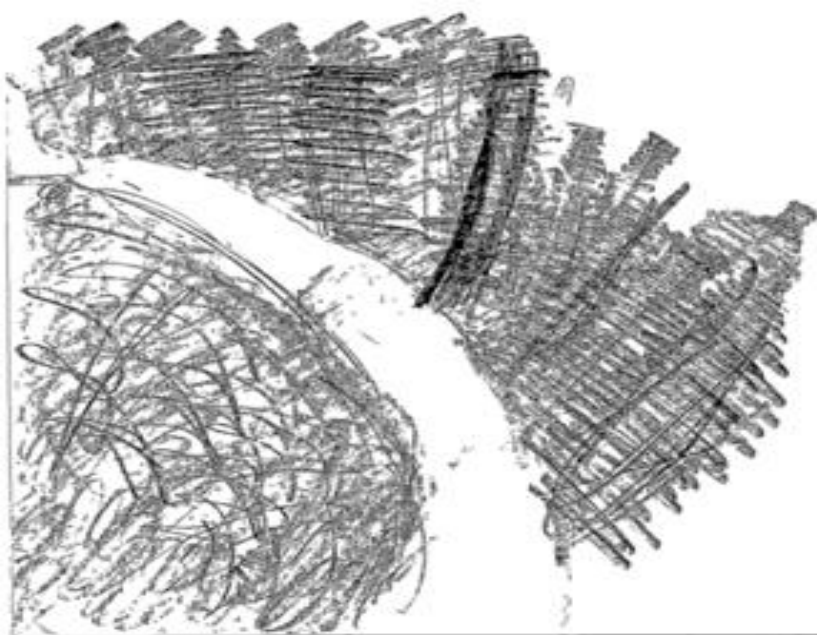
Ödül o.

Ve bu düşünce beni şok etse bile, sikimi eşofmanımın içinden çıkarıp o mükemmel diri göğüslerin üzerine boşalıyorum.

Bu yeterli olacak.

Ta ki uyanana ve sikime tapınmasını istediğim o mükemmel güzel ağzıyla bana gülümseyene kadar.

"İyi uykular, küçük kuş." Fısıldıyorum, pantolonumu yukarı çekiyorum ve kendimi içeri sokuyorum. "Yarın, seni benim yapacağım."

Chapter Five

Gianna

YAVAŞ UYANIYORUM. RAHATSIZ. Bir battaniyenin ağır, yumuşak ağırlığı altında çırılçıplak. Her şey acıyor, özellikle de kahrolası gururum. Zihnim nerede olduğumu anlamaya çalışıyor, ama etrafıma bakarken işlem yapacak zamanım yok. Tenime gerilmiş yıpranmış bir gömlek gördüğümde dünya tepetaklak oluyor. Bu da kim? Ne oluyor lan? Yağmur. Gök gürültüsü. Yağıyor. Titriyor. Farkında olmamak. Çöküyor. Parçalar oluşmaya başlar, parçalar bir araya getirilemeyecek kadar dağınıktır.

Hafızanın yavaş nabızı kafatasımı, kaslarımı zorluyor. Bedenim onun ritmiyle birlikte ağrıyor, yanıyor ve nabız gibi atıyor. Meme uçlarım bu yabancıнын gömleğinin ince kumaşı altında çiğ gibi hissediyor. Tenim gergin, düşüncelerim karmakarışık. Buraya nasıl geldim ki? Zihnim kötü bir rüya gibi,

Ama kalkmam gerektiğini biliyorum ve vücudum buna izin vermiyor.

Uzuvlarım şişmiş, ağır ve yorgun hissediyor, beni aşağı çekiyor. Kendimi oturma pozisyonuna çekerken nefesim yavaş ve yoğun geliyor. Nemli saç telleri yanağıma yapışıyor, arkası uyuduğum için keçeleşmiş. Her ağrının, her karışıklığın farkındayım. Çok sıcak, çok dar ve hepsini hissediyorum. Özellikle de zihnimin ve bedenimin programa uymayışını, sanki bir maraton koşmuşum da toparlanmaya vaktim olmamış gibi.

Etrafıma bakarken telefonumu gördüm. Ona uzanıyorum, parmaklarım ekrana karşı titriyor. Işığı yanıyor ve kilidi açılıyor. Servis yok, çünkü tabii ki yok. Şarjı az. Hay sikeyim. Sahip olduğu azıcık şeyi korumak için kapatıyorum. Oda etrafımda dönüyor gibi. Bu çaba beni itiraf etmek istediğimden daha fazla yoruyor ama bu hayatta olduğumun kanıtı. Zar zor. Bir şeyler hissetmeye çalışırken gözlerim kapanıyor.

Oda sıcak, çok sıcak, sanki bir fırının içinde nefes alıyormuşum gibi. Kımıldıyorum, teni gömleğinin yumuşak pamuğuna yapışıyor. Bana doğru hareket ediyor ve bedenim karşılık veriyor, çok canlı ve çok garip. Tenim karıncalanıyor ve bacaklarımın arasının ıslak olduğunun farkına varıyorum. Tam olarak kendi ıslaklığım ve zonklamadan kurtulmak için bacaklarımı birbirine sürme dürtüsüyle savaşıyorum. Bu hissi takip eden suçluluk ve ihtiyaç duygusuna karşı gözlerimi kırıştıyorum. Bu berbat bir rüya olmalı ve bundan kurtulmanın bir yolunu bulmalıyım.

Başım dönüyor, başım dönüyor. Nefes alıyorum. Daha fazla görüntü. Panik içinde tökezleyerek buraya geliyorum. *Sakin ol, Gianna. Nefes al.* Bir silüet, bir kapı, düşme. Baş dönmesi ve yorgunluk. Karanlık. Sıcak. Çay.

Beni yatağa taşıdı ve ~~yattı~~... öyle mi...?

Kalçalarımın arasındaki sert sıcaklık artıyor ve hiç şüphe bırakmıyor. Bu kadar yapışkan olmamam gerektiği hissini bırakıyor. Daha kızgın olmalıydım. Daha fazla... Vücudumdaki titreşim istemediğim her noktaya çarpıyor. Daha fazla... Biraz korkudan daha fazla. Ama bir parça utanç ve küçük bir heyecan bana gerisini unutturuyor. Bir saniyeliğine.

Bir nefes alıyorum, bunun korkunç mucizesini tutabileceğim bir düşünceye dönüştürüyorum. Belki anlayabileceğim bir şeye. Kalbim göğsümde gümbür gümbür atıyor, damarlarımda dolaşan sıcaklık da öyle. O yaptı. Kesinlikle yaptı. *Üzerime boşaldı. Başka ne yaptı ki?* Yüzümü kapatıyorum, kendi nefesimi ellerimde hissediyorum. Yükselişini ve düşüşünü, kemiklerimdeki uğultusunu hissediyorum. Dokunduğu yerleri hissediyorum, her ne kadar şimdi fark ediyor olsam da. Eski sevgilimin söylediklerine rağmen, vücuduma çok uyumluyum. Nasıl tepki verdiğine. Nasıl hissettiğine.

Ve şu anda uzun zamandır hissetmediği şekilde canlı hissediyor. Ve bu beni korkutuyor. Dehşete kapılmalıyım, ama dürüst olmak gerekirse, yıllar süren boktan seks insana bunu yapar. Bu... eğer kurtarıcım beni bir çöplük olarak kullanırsa... o kadar kötü olur mu? Brad'le yaptığımdan daha fazla.

İyice düşünmeden yataktan çıktım. Yatak odasının kapısından başka çıkış yolu yok. Pencerede parmaklıklar var. Yani... meşhur büyük kız külotumu giymekten ve dışarıda beni kimin beklediğini görmekten başka seçeneğim yok.

Ben ayaktayken odanın kenarları yüzüyor. Hepsi çok fazla. Her kesiği, her çürüğü, her anıyı bana geri gelmenin eşiğinde hissediyorum. *Tanrım, dizlerim ağrıyor. Aşağı bakıyorum.*

sıyrıkları ve çürükleri görebiliyorum ama temizler. Sanki biri iyileşmeleri için kiri ve kanı yıkamış gibi.

İç çekerek, kendime korkma fırsatı vermeden önce kapıdan çıkmak için bacaklarımı zorluyorum.

Ben onu görmeden o beni görüyor. Bakışları, yakan türden. Gözleri doğrudan içine girdiğim bir tuzak, ben yaklaşırken vücudu rahatça tezgâha yaslanıyor. Kahve kokusu havayı dolduruyor, kafamı dolduruyor ve geri kalan her şeyi, hatta kafa karışıklığımı bile dolduruyor. Sırtışı her şeyi anlatıyor.

"Uyanmışsın."

Midem dönüyor. Nabzım dönüyor. Hâlâ onun kontrolü altında olan bedenim dışında içimdeki her şey dönüyor. Sırtışı genişliyor. "Bu kadar erken hareket edeceğinden emin değildim. Dün gece çok yorgundun.

Her şey sıcak, yakın ve kasıtlı. Her hareket onun bakışları kadar kesin. Kahve döküyor, bakışları hiç kırılmıyor, gözleri beni izliyor, dudaklarının kenarlarını kırıştıran küçük gülümsemeye bakılırsa çok fazla şey görüyor. "Zor bir gece geçirdin."

Ben susuyorum. Beni geriyor ama 'beni korkutuyorsun' tarzında değil. Daha çok "Lanet olsun, bu adam nasıl bu kadar seksi olabiliyor?" tarzında. En az 1.80 boylarında, delici mavi gözlü, açık kumral saçlı biri olmalı. Ama kafasına yakın kesilmiş... Asker olduğunu düşünüyorum? Pazuları devasa ve kesinlikle ağırlık kaldırıyor gibi görünüyor. Bakmadan duramıyorum ve o da bunu fark ediyor çünkü boğazını temizleyip başını eğiyor.

"Kahvaltı?" Bir duraklama. Gözleri boğazımın çukurunda, gözleriyle iyice becerdiği kıvrımlarda oyalanıyor.

Sonunda sesim bana geri dönüyor. "Kimsin sen?" "Knox. Knox

Milano. Hayatını kurtaran adam.

Kendine güveni sinir bozucu. Hava şurup, sıcaklık ve en ufak bir tehlike kokuyor ve bunların hepsi beni sarıyor. "Seni bayılırken gördüm." Bir tabağa yığılmış krepleri işaret ediyor ve tüm bunların saçmalığı beni gergin bir kahkaha attırıyor. "Seni içeri getirdim. Isıttım seni." Hatırlatınca nabzım hızlandı. "Sanırım işe yaradı."

Boğazım kurudu. Vücudum değil. Hem de hiç. Bu çok açık. Meme uçlarım biraz daha sertleşebilseydi, camı kırarlardı.

"Ee?" Göz temasını hiç kesmeden arkasına yaslanıyor. "Aç mısın?" İçimde her şeye evet diyen vahşi şeye karşı yutkunuyorum. Evet diyen ve daha fazlasını söyleyen çaresiz, yanlış ve güzel şey.

O tam da annemin beni uyardığı tipte biri. Tehlikeli. Heyecan verici. Güneşe çok yakın durup zarar görmeden çıkmayı beklemek gibi.

Aptal kız, kağmalısın.

Bana bakışı, tenimi tutuşturması ve zihnimin buna ayak uydurmakta zorlanması yüzünden zor nefes alıyorum. Gözlerinin yavaşça sürüklenmesi istediğimden daha tehlikeli.

itiraf etmek. Gitmiş olmalıydım. Şansım varken ön kapıya doğru koşmalıydım.

Ama fırsat kaçtı ve ben hâlâ buradayım.

"Gianna," diye başlıyorum, sanki bir ödölmüş gibi başını sallayınca sözcük boğazımda düğömleniyor. "Benim adım Gianna." Küçük, memnun bir sırıtış. Tehlikeli bir sırıtış. Başka tarafa bakmaya çalışıyorum ama yapamıyorum. Ne olduğömu benden önce biliyor.

"Adını biliyorum. Kahve?" Tekrar soruyor, sabırla. Sanki kelimeleri anlamaktan aciz bir çocukmuşömu gibi. Fincan zaten elinde ve ben etkilenmemiş görönmeye çalışarak ona uzanıyorum. Ellerimin titremesini engellemeye çalışıyorum.

Dikkati tükeniyor, başka hiçbir şeye yer bırakmıyor ve konuşmak için sahip olduğömu her şeyi alıyor. "Ne kadar süre baygın kaldım?"

"İhtiyacın olduğıu kadar uzun değıil."

Bundan nefret etmeliyim. Ondan nefret etmeliyim. Beni kurtardığı için memelerime boşalmaya hakkı olduğömu düşünönu bu çekilmiş, bu çılgın, bu kesinlikle harap olmuş insanı hissetmemeliyim. Ama öyleyim ve bu berbat bir şey ve şimdi çelişkideyim.

Bakışları benimkilere kilitleniyor, bildiğömu her şeyden daha yoğun. Tanıdığım herkesten. Bu adam doğanın bir gücü.

Onun ne olduğömu biliyorum. O bir meleğömu gülömsemesini giyen şeytan.

Ama bu konuda ne yapacağömu bilmiyorum.

"Kahvaltı kulağa hoş geliyor," diyorum, bir şeylere tutunmaya çalışarak, bunu benim seçimim gibi göstermeye çalışarak.

Karşılıklı oturuyoruz, sanki bu bir ilk buluşmaymış ve biz iki sevgiliymişiz gibi, krep ve kahve paylaşıyoruz.

"Burada mı yaşıyorsun?" diye soruyorum.

"Her yerde olduğu kadar, sanırım." Başka tarafa bakmıyor. Bir kere bile. Hem de hiç. Yanaklarımın yandığını hissediyorum. İstedğim cevap bu değildi ama öyleydi. Hem öyleydi hem de değildi, bu konudaki her şey gibi.

Mutfak sessiz. Onun varlığı değil. Tekrar

deniyorum. "Çok güzel."

"Bazı şeyler kadar güzel değil." Söyledikten sonraki duraklama, asılı kalma şekli.

Ne kadar yumuşak bir konuşmacı. "Bunu kaçırdığın tüm kadınlara mı söylüyorsun?"

Kıkırdıyor. "Kaçırmak mı? Sen buraya geldin. Ve soruna cevap vereyim, Gianna yok. O kelimeler sana özel."

Lanet olsun, çok gergin. 0 kadar yumuşak görünen dudakların ardında hiçbir şey saklamıyorum bile, bir öpücükle beni yok edip yeniden inşa edebilirler.

Ağzımı yiyecekle dolduruyorum, doldurmaya çalışıyorum. boşluğu, açlığı,	kapatamadığım boşlukları doldurmaya çalışıyorum

boğucu bir istek.

Gerginliğimi bastırmak için mücadele ediyorum ama bu, yangını daha fazla alevle söndürmeye çalışmak gibi bir şey. Onu istemenin utancı, tek gecelik bir ilişki, bir tür ribaund olarak bile olsa. Bildiğini bilmenin utancı. Her şeyi istediğimden daha fazlasını istemenin. Kesinlikle eski sevgilimi becermek istediğimden daha fazla. Ama böyle bir şeye nasıl yaklaşılr ki? *Evet, hadi sevişelim, sonra da ben yoluma gideyim mi?* Düşünürken masaya odaklanıyorum. *Bu çok saçma, gerçekten. Polisleri aramam gerekirken...* Kukum yeniden zonklamaya başlıyor ve ben bu duygudan kurtulmak için kıvranıyorum.

"Görünüşe göre güzel bir yer bulmuşsun." Sesim çok yüksek, çok hevesli, çok kırılgan. "İzole bir yer. Uzak. Yolun dışında."

"Kaçmak için harika."

Ya da şüphelenmeyen kadınları içeri çekmek için. *Lanet olsun, ne yapıyorum ben? Bu bok çok tehlikeli. Kayıp kadın posterlerine düşeceğim.*

Üzerime bir ağırlık çöküyor ve ben onu itmiyorum. Ne kadar tehlikeli olduğunu bile bile içeri alıyorum.

"Peki ya sen?" Yüzümü ve beden dilimi incelemek için başını eğerek soruyor. "Bu ıssız yere nasıl düştün?"

Sertçe yutkunuyorum ve sesim yankılanıyor. "Fişimi çekeyim dedim," diyorum. Dilim kelimelere takılıyor. "Biraz yalnız kalayım dedim. Bunu beklemiyordum... beklemiyordum. Fırtınayı. Yani. Bu hafta için hava tahminlerinde yoktu."

"Hmmm, burada hava çok hızlı değişebiliyor. Ama hâlâ devam ettiğine göre, bir gece daha kalabilirsin."

Zorlukla konuşabiliyorum çünkü ağızım çok kuru ve sanki ağızımın içinde pamuk topları var.

Kahvemden uzun bir yudum alarak boğazımı temizliyorum ve sesim gıcırtilı çıkıyor. "Zorla kabul ettirmek istemiyorum."

Eğiliyor ve bu beni ürpertiyor, tüylerim diken diken oluyor. "İstediğin kadar kalabilirsin."

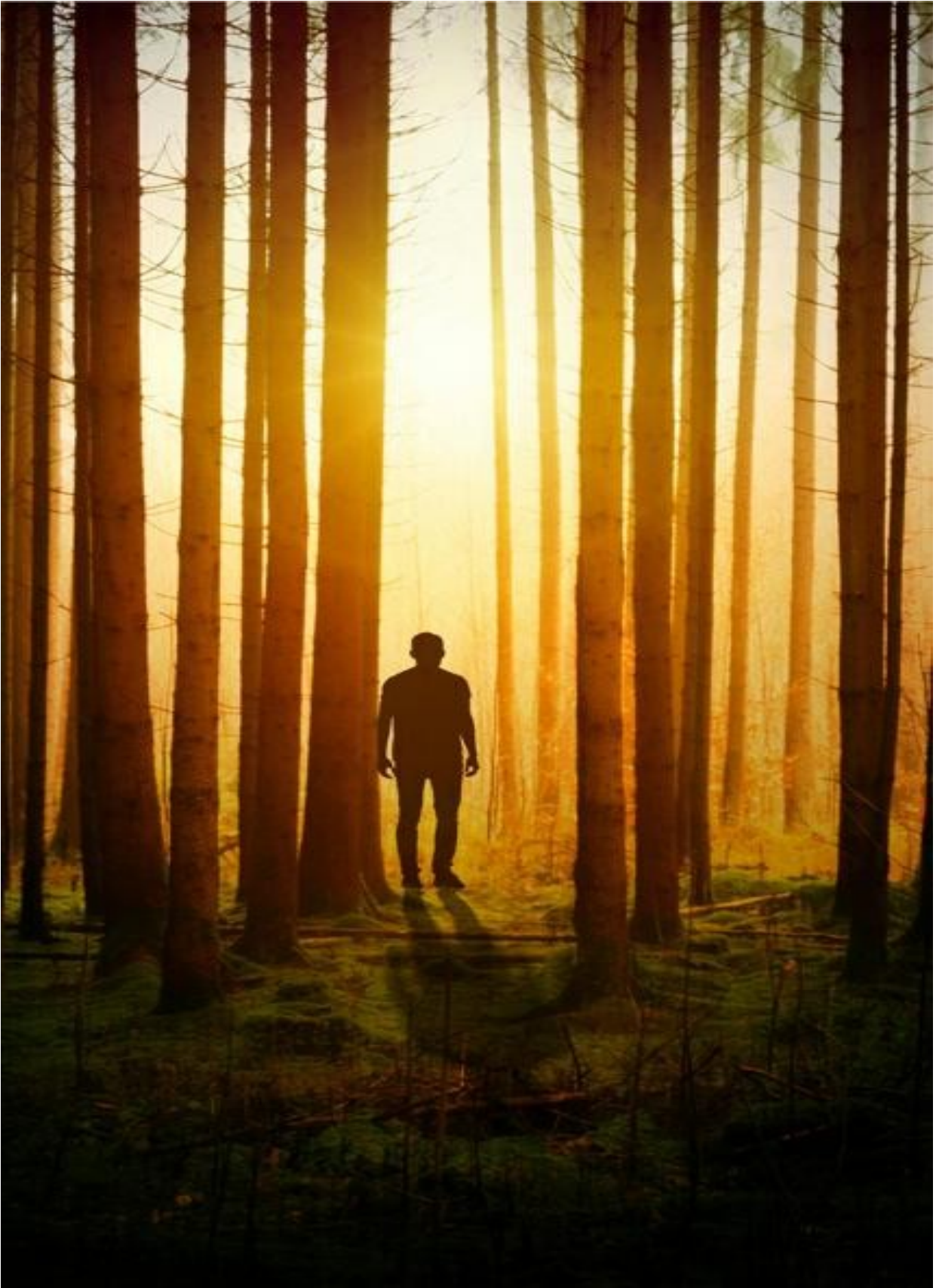
Dikkatli bir nefes. Bardağı yere bırakıyorum, ellerim sabitmiş gibi yapıyorum. O kadar yakın ki. Hem çok yakın hem de yeterince yakın değil. Dizi masanın altından benimkine değiyor ve savunmamın geri kalanını kaybediyorum. "Eğer eminsen..." Beni utandıran sessiz bir yalvarış, beni kurtaran sessiz bir yalvarış. Sessiz, yumuşak bir yenilgi.

"Eminim."

Fincan kayıyor, kahvem dökölüyor. Emin olmak için yorgunluk. Kesinlikle o değil. Beni bu şekilde etkilemiyor. *Etkilemiyor*. Temizleyişimi izliyor, çözülenin ben olduğumu biliyor. Kahrolası kahve değil.

Tanrım, neyi kabul ettim ben?

Ormanda daha güvenli olur.

Chapter Six

Knox

SABAH BİR YALANDIR. Güneş dünyanın bu boktan yerinde doğuyormuş gibi yapıyor ama aslında tek yaptığı gökyüzünü siyahtan eski çürüklerin rengine çevirmek. Pencerelerden sızan ışık gri, zayıf ve gönülsüz. Buraya gelmeyi pek sevmiyorum çünkü çok yağmur yağıyor ama Kuzeybatı Pasifik böyle bir yer işte.

Şöminedeki közler tamamen sönmüş. İzleyecek daha iyi bir şeyim varken onları canlı tutmaya gerek görmedim. Uyurken çok güzel oluyor. Burası sessiz. Havadan daha çok istediğin bir kadının yanında uyandığında elde ettiğin türden bir sessizlik, ama tek yapabileceğin beklemek ve izlemek. Ben de ikisini de yapıyorum, Gianna'nın yer değiştirmesini bekliyorum, küçük nefesleri arada bir yakalanıyor ve Tanrı bilir ne hayal ediyor.

Battaniyeye sarılmış, aklımda dolaşan kirli düşüncelerden habersiz, mutlu bir şekilde. Battaniyeyi kendine doğru çekiyor, dudaklarından yumuşak bir iç çekiş kaçıyor. Kalçasının çizgisini, uykuda açıkta bıraktığı çıplak bacak boyunu gizlemek için hiçbir şey yapmıyor. Gömleğim üzerinden sarkıyor, omuzları çok büyük, yuvarlandığında göğüslerinin etrafındaki boşluk neredeyse müstehcen. O battaniyeyi sıyrıp altındaki teni tatmak istediğim kadar hiçbir şeyi istememiştim. Ona dokunma dürtüsü, hayatıma girdiğinden beri duyduğum bir sızı. Dikkatimi çektiğinden beri. Şu anki fark, rahat ve güvende nefes alıyor olması ve tek istediğim onu bu şekilde tutmak.

Kıpırdanıyor. Kirpikleri titriyor. Bilincinin geri geldiği anı izliyorum, akşamdan kalma gibi yavaş ve çirkin, ilk içgüdüğü sıcaklığa kıvrılmak, ikincisi tanıdık olmayandan ürkmek. Ayağa kalkıyor, battaniye düşüyor ve bakışları hırsızlık yaparken yakalanmış birinin donuk şüphesiyle bana yöneliyor. Bu hoşuma gitti. Daha kendi adını bile hatırlamadan savunmaya geçmesi hoşuma gidiyor.

"Günaydın," diyorum ve söylediğimden daha yumuşak çıkıyor. Sabah insanı değilimdir, çoğu gün hiç değilimdir ama o bende vahşi bir şey uyandırıyor, bir tür hayvani sabır. Kelimeyi yutuşunu, ağızda yuvarlayışını izliyorum, sanki ikinci seferde tadı daha güzel olacakmış gibi.

Başka tarafa bakıyor, dün gece uyumadığım ve burada, odanın köşesinde oturmayı seçtiğim gerçeğinden duyduğu rahatsızlığı gizlemeye çalışıyor, ondan uzağa bakamıyor. "Her zaman bu kadar erken mi kalkarsın?" Sesi sert. Ona yaklaşıyor.

"Dünyayı kendini mahvetmeden önce görmeyi seviyorum" diyorum ve bu doğru. Turistler üzerlerine işmeden önce bir şeyler görmeyi seviyorum. Buraya gelen zengin piçler. Özellikle umurumda değil

Tatil köyü hakkında, içindeki insanlar hakkında bile. Sözümün kesilmesinden nefret ediyorum. Sessizliğim bana aittir ve küçük konuşmalar beni cinnet geçirmeye meyilli yapar.

Gözlerini ovuşturuyor. Saçları bir fare yuvası gibi, koyu ve vahşi. Aslında çok güzel. Onu bir şeylerden kurtulmuş gibi gösteriyor. "Kahve var mı?" diye soruyor, sesi şimdi daha yumuşak, sanki gözlerimi ondan alamadığım gerçeğini kabul etmemeye karar vermiş gibi.

"Evet. Sana bir fincan getireyim."

Bir fincan dolduruyorum ve odaya geri dönüp ona uzatıyorum. Teşekkür etmiyor, sadece ellerini sıcaklığın etrafına doluyor ve içiyor. Gözlerim her hareketini takip ediyor, parmaklarının tutuşunu, dudaklarının buharı içine çekişini. Bu neredeyse dini bir deneyim, onu hem yiyip bitirmek hem de korumak istediğimi fark ettiğim bir 'İsa'ya geliş' anı. Ona tapabilirdim, eğer tapınmaya inanan bir adam olsaydım.

İçiyor, sonra bardağı komodinin üzerine bırakıyor. Gözleri kapıya kayıyor. Omuzlarındaki gerginliği, çenesindeki hafif kaymayı izliyorum. Gitmeyi düşünüyor. *Tabii ki düşünüyor.*

"Arabamı kontrol etmeliyim," diyor bana bakmadan.

Başımı sallıyorum, yavaş ve bilinçli bir şekilde, sonra başımı sallıyorum. "Biraz zamana ihtiyacın olacak," diyorum ona. "Dün geceki fırtına yolun yarısını kapattı. Ağaçlar devrildi ve çamur berbat durumda. Ayrıca, üç mil bile gidemedi kışın donar."

Kollarını kıpırdatıyor. "Ben çaresiz değilim." Kelimelerin refleks olduğunu söyleyebilirim. Sanki öyle olduğunu düşünen insanlara binlerce kez söylemek zorunda kalmış gibi kırılmış, savunmacı bir şekilde çıkıyorlar.

"Öyle olmadığını biliyorum," diyorum, istediğimden daha yumuşak bir sesle. "Ama yine de öleceksin. Çaba göstermediğin için değil, dünya çabayı umursamadığı için. Sadece sonunda kimin ayakta kalacağı umurunda." Kahvemi yudumluyorum, bardağın kenarından onu izliyorum. "Buradan çıkmak istiyorsan yardıma ihtiyacın olacak."

Hemen cevap vermiyor. Ellerine bakıyor, parmaklarındaki nasırlara, yürüyüşten kalma taze kabuklara. Bir tanesini dün gece temizlemek için zaman ayırmıştım. Dilimi her birinin üzerinde gezdirmek istiyorum ama kıpırdamıyorum. Bekliyorum.

Sonunda iç geçiriyor. "Ne zaman deneyebiliriz?"

"Yarın," diyorum. "Zeminin oturması için zaman ver. O zaman arabana bakabilirim. Muhtemelen sadece aküyle ilgili bir şeydir, belki de marş motoru. Her iki durumda da, sizi harekete geçireceğim." Kelimelerin havada asılı kalmasına izin veriyorum, sonra ekliyorum: "Eğer gitmek istersen."

Bunun üzerine göz kırpmıyor ve tüm vücudu biraz kayıyor. Küçük, neredeyse fark edilmeyen bir irkilme. Gitmek isteyip istemediğinden emin değil. Bunu bir kenara bırakıyorum, uzun bir savaşta küçük bir zafer.

Ayağa kalkıyor, battaniye arkasından sürükleniyor ve odayı adımlamaya başlıyor. Çıplak ayakları tahta üzerinde sessiz. Hareket edişini, hayvan derisi halıdan kaçışını, pencerenin yanında oyalanışını izliyorum. Avucunu cama bastırıyor, nefesi camı buğulandırıyor ve ben onun profilden bir görüntüsünü yakalıyorum; omuzları dik, çenesi yukarıda, yüzünde

Kafasının içindeki savaşla m¼cadele ederken çenesindeki kaslar titriyor.

"Bana bakmanın bir nedeni var mı?" diye soruyor, arkasını dönmeden.

Dişlerimi göstererek gülümsüyorum. "Gördüğüm şey hoşuma gitti."

Beni tersliyor ama gönülsüzce. Ağzının kenarlarının seğirdiğini, gülme dürtüsünün uzak durma dürtüsüyle savaştığını görebiliyorum.

Odadan çıkıp kanepeye doğru yürüyor, oturuyor, battaniyeyi dizlerinin üzerine çekiyor. Kaybolmuş bir köpek yavrusu gibi onu takip ediyorum. şimdi beni izliyor, gözleri kısılmış, ölçüyor. "Burada yalnız mı yaşıyorsun?"

"Hayır. şehirde yaşıyorum. Arada sırada buraya geliyorum," diyorum ona. "Lanet yağmurdan nefret etsem de sessizliği seviyorum. Neyin benim olduğunu bilmek hoşuma gidiyor."

"Peki ne?" Sesi keskin. Bir test gibi.

Öne eğildim, kupamı yere bıraktım, dirseklerimi dizlerime koydum. "Görebildiğim her şey. Dokunabildiğim her şey." Gözlerim vücudunu tarıyor, yavaş ve özür dilemeden. "Bazen en çok istediğim şeyler, kendimi almaktan alıkoyduklarımdır."

Başka tarafa bakmıyor. Gözünü kırpmıyor. "Bu bir tehdit mi yoksa bir söz mü?"

"Neden ikisi de olmasın?" Diyorum ve nefesi etkisini görebileceğim kadar kesiliyor.

Ardından gelen sessizlik kalın, yapışkan. Havaya yapışıyor. Onun belirsizliğini, merakını, izlenmekten duyduğu küçük, gizli heyecanı tadabiliyorum. Bununla ne yapacağını bilmiyor, o yüzden oturuyor, elleri kucağında, bekliyor.

"Giysilere ihtiyacım var," diyor sonunda, neredeyse fısıltıyla.

Ayağa kalkıyorum, kasıtlı olarak hareket ediyorum ve odayı geçip eski, hırpalanmış bir sandığa gidiyorum. Noah taşınırken Cassidy'nin eşyalarını toplamış ama Kairo'nun isteği üzerine bazılarını burada bırakmış. Sanırım Harbor'ın kıyafete ihtiyacı olursa diye istemiş. Gözlerinin üzerimde olduğunu hissedebiliyorum, sırtımın genişliğini, kollarımdaki yara izlerini, boynumdan yukarı kıvrılan dövmeyi inceliyor. Her izimle gurur duyuyorum. Onlar tarih oldukları kadar birer uyarıdır da.

Bagajı açıyorum, etrafı karıştırıyorum ve bir çift yıpranmış pijama şortu ve tişört buluyorum. Ona çok küçük gelecekler ve bu beni heyecanlandırıyor. Bu onu daha kolay becermemi sağlayacak, kıvrımlarını zorlukla gizleyecek kumaştan dışarı fırlayacak. Onları fırlatıyorum ve o da tek eliyle yakalıyor.

"Teşekkürler," diyor, bu sefer doğrudan bana bakarak.

Başımı sallıyorum. Ayağa kalkmasını bekliyorum, bir saniyeliğine garipleşiyor ve mahremiyet için etrafına bakıyor. Hiç mahremiyet yok, tabii yatak odasına gitmezse... bu durumda ben de onu takip edeceğim zaten. Bunu o da biliyor, ben de biliyorum ve bir an için umursuyormuş gibi yapıyor, sonra arkasını dönüp battaniyeyi bırakıyor.

Omurgasının çizgisini, sırtının dibindeki çukuru, şort onu tamamen yutmadan önceki soluk deri uzantısını izliyorum. Onları yukarı doğru kıvrıyor ve kalçalarının üzerine sıkıca oturuyorlar. O

Bel bandıyla boğuşur, nefesinin altında güler ve sonra tişörtü aşağı çeker. Göğüslerini sarıyor, kaburgalarına yapıyor. Dönüyor, kollarını kavuşturmuş, yanakları kızarmış. Onu izlememden nefret ediyor ama daha çok hoşuna gidiyor.

"Daha iyi misin?" Sesimi

alçaltarak soruyorum. Başını

sallıyor. "Evet."

Sonraki birkaç saati bir tür dans ederek geçiriyoruz. Odanın sınırlarını, benim sınırlarımı test ediyor. Dolapları açıyor, çekmeceleri karıştırıyor, korkmuyormuş gibi yapıyor. Ona izin verdim. Özgür olduğunu düşünmesine izin veriyorum. Ona bir sandviç yapıyorum ve sanki günlerdir bir şey yememiş gibi sandviçi nasıl mideye indirdiğini izliyorum. Lanet olsun, yemek yemekten korkmayan ve *bundan zevk* alan kızlara bayılıyorum.

Bir ara karşıma oturuyor, bacaklarını yukarı çekmiş, çenesini dizlerine dayamış. "Neden iyi davranıyorsun?" diye soruyor.

"Durmamı mı istiyorsun?" Karşı çıkıyorum. Yarı tartıştım. Bu ben değilim. *İyi adam*. Dışa dönük olmaktan çok içe dönük biriyim, ölümcül düşünceler düşünürüm ama bunları eyleme dökmeyecek kadar kendimi dizginlerim.

Yine de... onun için... yapardım. Bar kavgalarında ve hapishane kavgalarında bulundum. Evet, eyalet hapishanesinde geçirdiğim zaman lanet bir yolculuktu. Seri numarasını sildiğim bir silahla yasadışı taşıma suçuna takıldım. Creed'in başlattığı aptal bir üniversite kavgasına gidiyor olmam iyi bir şeydi. Niyetim adamı öldürmektir.

Bu durdurma beni uzun bir hapis cezasından kurtardı çünkü Creed'in polis komiserinin oğlunu kızdırdığı ortaya çıktı. O gün bizi durduran o domuz onun kışını kurtardı.

Başını sallıyor. "Hayır. Sadece... alışkın değilim sanırım."

Ona bakıyorum, o kıpırdanana kadar sessizliğin uzamasına izin veriyorum. "İnsanlar boktan," diyorum. "Ama her zaman değil. Bazen şansın yaver gider."

Ama benimle değil, küçük kuş. Yakında benden çığlıklar atarak kaçacaksın ve neden 'kuzu postura bürünmüş kurt' dediklerini anlayacaksın.

Bunun üzerine gülümsüyor, gerçek bir gülümseme ve ben bunun içime işlediğini hissediyorum. Bunu mahvetmek istiyorum. Kalıcı hale getirmek istiyorum. *Belki göğsüme dövme yaptırırım.*

Gün sürünerek geçiyor. Hiçbir şey hakkında konuşmuyoruz - işi, seyahatleri, onu terk ederek ona iyilik yaptığını düşünen aptal eski sevgilisi. Tüm bunları zaten bildiğimi, onu içten ve dıştan tanımayı kendime iş edindiğimi bilmiyorum. Gözümü ona diktiğimde, Noah'ın gözetleme sistemlerini kullanarak hayatını didik didik ettim. Yine de sorular soruyorum, sadece cevaplarını duymak, yalan söylerken ağzının nasıl hareket ettiğini görmek için.

Alacakaranlıkta kapının yanında durmuş, gökyüzüne doğru uzanan ağaçlara bakıyordu. "Dışarısı çok güzel," diyor.

"Burası da çok güzel," diyorum ve bunda ciddiylim.

Omzunun üzerinden bakıyor, saçları son ışığı yakalıyor. "Saçmalıyorsun," diyor ama nazikçe. Bir iltifat gibi.

Mesafeyi kapatıyorum, sadece bir adım, belki iki, ve uzanıyorum. Elim omzuna iniyor, avucum ağırlaşıyor, parmaklarım ona kimin yetkili olduğunu gösterecek kadar kıvrılıyor. İrkilmiyor, geri çekilmiyor. Orada öylece duruyor, yavaş ve düzgün nefes alıyor.

"Hiç... ortadan kaybolmayı düşündün mü?" diye soruyor, sesi kısık.

"Her zaman," diyorum ve elimin kolundan aşağı kaymasına izin veriyorum, yavaş, sabit, kırılğan ama kırılmayacak bir şeye dokunduğunuz gibi. Kumaşın altından onun sıcaklığını, derisinin altındaki gerginliği hissedebiliyorum.

Birazcık eğiliyor ve ona sahip olduğumu anlıyorum.

"O zaman yarın," diyor. "Bakalım beni çıkarabilecek misin?"

Başımı sallıyorum ama zihnim çoktan açıları hesaplamaya, onunla geçireceğim her saniyeyi planlamaya başladı bile. Onu günlerce, haftalarca, yıllarca burada tutabilirim. Gitmeye çalışana kadar aradaki farkı anlamayacaktı.

Işık sönerken onu bırakıyorum. "Yatağı tekrar alabilirsin," dedim ona. "Ben kanepeyi alacağım."

Tereddüt etti, sonra başını salladı, sonra yatak odasına doğru kayboldu, kapı arkasından yarı açık bırakılmıştı.

Karanlıkta oturup közlere bakıyorum, sonuncusunun titreyip sönmesini izliyorum. Hava onun kokusuyla yoğun, tatlı ve umut dolu.

Kendime bir kahve daha dolduruyorum, parmaklarım fincanı sıkıca kavriyor, iyi davranmak için harcadığım çabadan dolayı çenem ağrıyor. Yarın arabasını kontrol edeceğim, biraz daha kahramanı oynayacağım. Ama bu gece, kendimi onun gitmesine asla izin vermemenin nasıl bir şey olacağını düşünmeye bırakıyorum.

Benim. Bu kelimenin tadı dilimde güzel. Her

zaman öyledir.

Kahve kesmiyor ve düşüncelerim yine kararmaya başlıyor. Onu baştan çıkarmak, bunu iyi adam yöntemiyle yapmak ne kadar kolay olurdu. Ama onun meydan okuyuşundaki bir şey, paramparça olduğunda nasıl hissettiğini görmek istememe neden oluyor. Kontrol yanılsaması kırıldığında ve bunca zamandır gözünün içine baka baka benim gerçeğimden başka bir şey olmadığını anladığında. Kendime bir içki koyuyorum, viski midemde bir delik açıyor. Ayın doğuşunu izliyorum, ince, orak gibi bir şey, ağaçların arasından zar zor seçilebilecek kadar parlak.

Temel doğama karşı savaştığımı anlamasını istiyorum, tüm bunlar onun oyunu çözmesi için. Bir test de diyebilirsiniz. İçkimi yudumlarken aletimin acı verecek kadar sertleştiğini fark ediyorum.

Sonunda yatak odasının kapısına doğru hareket ettim. Dışarıda durup dinliyorum. Nefes alış veriş i düzgün, neredeyse huzurlu. Onu sırt üstü yatmış, kollarını iki yana açmış, istediğini itiraf edemeyecek kadar gururlu bir şekilde yer kaplarken hayal ediyorum. Suyu, kanı ya da beni hayal ettiğini hayal ediyorum.

Çerçeveye yaslanıyorum, karanlığın kemiklerime yerleşmesine izin veriyorum.

Bu en sevdiğim kısım, beklemek. Bilmek. Kontrolün yavaş yavaş onun dünyasından benimkine geçmesi.

Sabah uyandığında hiçbir şeyin değişmediğini düşünecek. Yemek yiyecek, giyinecek ve benden arabasını tamir etmemi isteyecek, ben de evet diyeceğim. Her zaman evet diyeceğim. Ama ona istediğini verme dürtüsüyle bile, gitmesine asla izin vermeyeceğimi biliyorum.

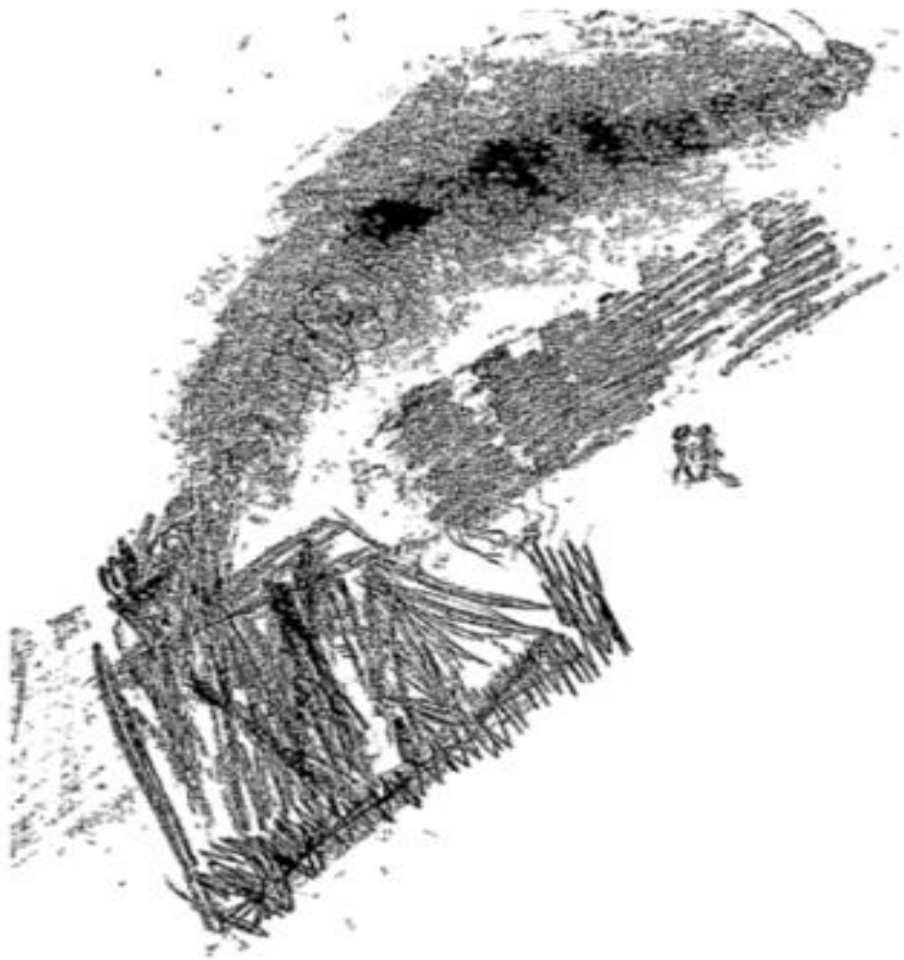
Ve zamanı geldiğinde, hazır olduğunda, özgürlüğünden o kadar emin olduğunda ki inandığı tek şey bu olduğunda, işte o zaman onu alacağım.

Çünkü benim işim bu. Ben buyum. Mükemmel

ev sahibi.

Sabırlı avcı.

Kendine ait olanın gitmesine izin vermeyen adam.

Chapter Seven

Gianna

Bir balta sesiyle uyandım.

Karikatürize edilmiş, "işte Johnny" türünden bir tehdit değil, daha çok kırsal zorunluluğun metronomu gibi - sabit, telaşsız, kesin. Her bir *gümbürtü* havayı ölçülü artışlarla yarıyor.

Yirmi, belki de otuz dakikadır orada, açıklığın kenarına yakın yaşlı bir ağacı kesiyor. Bir süre pencereden onu izledim, kolları çıplaktı, bıçağı başının üzerinde parlıyordu, omuzlarındaki kaslar düşük bütçeli bir tanrı mitolojisi filminden fırlamış gibi hareket ediyordu. Ama ona susamışım gibi görünmeye başlamadan önce sadece çok fazla cilt gösterisi var ve ayrıca, ne kadar uzun süre bakarsam o kadar çok benim için bir gösteri yapıyormuş gibi hissediyorum. Bu tür

bir mezar ve zekice bir yerel haber başlığıyla biten bir gösteri.

Hayır, teşekkürler. Bugün arabamı tamir edecek ve ben de çadır kurmaya geri dönebileceğim. Huzur. Sakinlik. Huzur.

Gözden kaybolduğu anda bir karar verdim. Eğer bu kulübede öleceksem, en azından nasıl bir korku filminde oynadığımı bilmek istiyorum. İçimden bir ses bunun yavaş ilerleyen ve çözülmemiş travmalarla dolu bir film olduğunu söylüyor.

Hâlâ ödünç aldığım tişörtümle yataktan kayarak çıkıyorum ve ana odayı kolaçan ediyorum. Onda bir tuhafılık var ve bunun ne olduğunu bulmaya niyetliyim. Kaba yontulmuş mobilyalar ağır, erkeksi, tam da kendi kütüklerini ve muhtemelen kendi düşmanlarını da parçalayan bir adamdan bekleyeceğiniz gibi.

Parmaklarımı yıpranmış kitapların sırtlarında gezdiriyorum. Başlıklar: vahşi doğada hayatta kalma, iki cilt Dostoyevski ve Misery'nin kapağı yırtılmış bükülmüş bir kopyası. Mutfak çekmeceleri uyumsuz çatal bıçaklarla dolu, insanların paket servis siparişlerinden biriktirdikleri türden ve en alt çekmecede, bıçağı neredeyse içbükey olacak kadar çok bilenmiş tek bir soyma bıçağı var. Onu cebime koyuyorum. Her ihtimale karşı.

Ana koridorda üç kapı bulunmaktadır. İlki banyo.

-Küçük, faydacı ve hayal kırıklığı yaratacak kadar normal. İkincisi bir dolap, yıpranmış bir spor çantası ve tozlu görünen bir yağmurluk dışında boş. Beni durduran üçüncü kapı.

Koridorun sonunda, ağır ve kulübenin geri kalanıyla uyuşmayan koyu, parlak bir kahverengiye boyanmış. Bakmasanız farkına bile varmazsınız. Düğmesi siyah metalden, kabinin geri kalanı yanıyor olsa da soğuk. Çevirmek için uzanıyorum ve tam göz hizamda, kilidin etrafında derin çiziklerden oluşan bir hale görüyorum. Boyayı kesiyorlar, kızgın ve düzensiz, bazıları geniş ve sığ, bazıları çıplak ahşaba ulaşacak kadar derin. Kenarlar daha koyu lekeli, sanki içeri bir şey girmiş ve çıkmamış gibi.

Kulağımı kapıya dayadım. Sessizlikten başka bir şey yok. Kapı kolunu deniyorum. Kilitli tabii ki. Tabii ki kilitli.

Göğsümde adrenalin ve hayatta kalma içgüdüleriyle dolu bir şey harekete geçiyor. Avuçlarım terlemeye başladı. Kapıdan mı yoksa bunun gerçek olduğunun farkına varmaktan mı emin değilim. Bu kapının diğer tarafında görölmek istemeyen bir şey var. Yine de görmek istiyorum.

Hareket etmeye devam ediyorum, dolapları açıyorum, ellerimle havayı hissediyorum. Gömme dolabın içinde bir ip buluyorum. Sadece ip değil, kalın ve düzgünce sarılmış, uçları elektrik bandıyla bağlanmış. Kaldırıyorum ve beklediğimden daha ağır çıkıyor. Ter ve kir kalıntılarının kokusunu alabiliyorum ve ipi çözdükçe lifler tenime yapışıyor. Merkeze yakın bir nokta bulanıklaşmış, sanki ipler kopmaya başlayana kadar tekrar tekrar ilmeklenmiş, çekilmiş ve sıkılmış gibi. Bir ucunun yakınında koyu bir leke var, kahverengimsi ve düzensiz, ama özsu değil.

Kendime gülmeye çalışıyorum ama sesim ıslak ve küçük çıkıyor. Beni en sevdiği cinayet ipini tutarken yakaladığında yüzünün alacağı ifadeyi hayal ediyorum ve neredeyse düşürüyordum ama merak

hasta, kaltak gibi bir şey ve ben bunun peşini bırakamıyorum. Criminal Minds'ın izlediğim her bölümünü hatırlamaya çalışıyorum ve hemen ardından keşke izlemeseydim diyorum.

Bir sonraki bulgu neredeyse tesadüfi. Kapının yanında küçük bir oyuk, tek bir raf ve üzerinde avuç içimden daha büyük olmayan ahşap bir kuş. İlk bakışta sadece küçük bir hatıra, el sanatları fuarından alıp tozunu almanız gerekene kadar unuttuğunuz türden bir şey. Ama bu farklı. Kanatları keskin, neredeyse bıçak kenarlı ve gözleri birbirine çok yakın yerleştirilmiş obsidyen boncuklar. Uçmak ve bir daha geri dönmek istiyor gibi görünüyor.

Onu ters çeviriyorum. Kanım dondu.

Orada, tabanında, kazınmış kelimeler var: "G.V."

Baş harflerim. Lanet olası ismim.

Bir an için hareket edemedim. Ellerim buz kesiyor. Görüşüm tünelleşiyor, dünya yüzümle bu korku gösterisi güvercini arasındaki üç santime indirgeniyor. Beni dışarı sürükleyen tek şey baltanın sesi.

Durdu.

Sessizlik aniden, tamamen. Bir senfoninin ortasında sağır olsanız hissedeceğiniz gibi, her nota aniden havadan vakumlanıyor. Kendi nefesimi duyuyorum. Bunu iki günde oymuş olmasına imkan yok. İp hala masanın üzerinde,

banâ bakıyor. Onu bulduğum yere koymak için acele ettim. Öyle bir panik içindeyim ki, kuşu yerine koymayı unutuyorum.

Ön kapı gıcırđıyor. Verandada ağır botlar, sonra hiçbir şey. Onun orada durup beni dinlediğini, korkumun yankısından odanın yeni şeklini hesapladığını hayal ediyorum. Kapının kilidini, çizikleri hayal ediyorum. Bu kulübede ne halt ediyor? Kaçmak istiyorum ama ayaklarım saf dehşetten yere yapışıyor.

Bu sahneye hazır değilim. Ne tür bir filmde olduğumdan bile emin değilim.

Ama kötü adamın kim olduğunu biliyorum. Ve geldiğini de biliyorum.

Bir an panik halinde olduğum yerde donup kalıyorum, sonra kapıdan giriyor, baltasını sırtına asmış, sanki başka bir parçasıymış gibi. Artık farklı bir gömlek giyiyor - koyu yeşil, göğsüne öyle bir yapışıyor ki giysiden çok bir kalkan gibi görünüyor. Botları parke üzerinde çamurlu izler bırakıyor.

Üç adım ötede duruyor, nefes alıyor, her şeyi içine çekiyor. Gözleri mavi değil, tam olarak değil - ışıkla değişen metalik bir renk ve şu anda o kadar parlaklar ki insan gibi bile görünmüyorlar. Arkama baktı. Kapıyı tamamen kapatmadığım yere, ipinin saklı olduğu yere ve sırtıyor...

Bir an için ikimiz de konuşmuyoruz.

Esprili bir şeyler söylemek istiyorum ama sesim çıkmıyor. Çarpışmaya hazırlanan bir parçamda gömülü, çarpışmaya hazırlanan

Kaçınılmaz. Yavaş ve temkinli adımlarla ilerler ve baltayı kapının yanına bırakır. Duvara karşı ağır, son bir ses çıkarır.

Hamle yapmaz. Bağırıyor. Sadece benim yörüngeme giriyor, kendi yerçekimi olan bir gezegene ve elini heykele uzatıyor. Onu tutmak, hak etmesini sağlamak istiyorum ama parmaklarım bana ihanet ediyor. Kuş elimden kayıp avucuna düşüyor, sanki en başından beri onunmuş gibi.

Ters çeviriyor, başparmağıyla kaidedeki oyuk harflerin üzerinde geziniyor. Gülümsemiyor. Kaşlarını çatmıyor. Sadece derin ve sıkıntısız nefes alıyor.

"Tehlikeli bir şey," diyor, o alçak sesle, mideme garip şeyler yapıyor. "Bir erkeğin çok derinlerine bakmak."

Sesi eşit, neredeyse tembel, ama her hecenin altında bir uyarı var. Bunun benim için olduğunu biliyorum, bana merak ve kendi içindeki kurda bakmanın bedeli hakkında bir şeyler öğretmek için.

Yavaş bir dönüşle etrafımda dönüyor, ayakları zar zor ses çıkarıyor. Daha yüksek olan tek şey kalp atışlarım ve onun bunu duyduğunu biliyorum. Boğazımda hissediyorum, bir çığlığa, bir hıçkırığa ya da belki tamamen başka bir şeye dönüşme tehdidinde bulunan bir titreşim.

Sırtımda duruyor, o kadar yakın ki vücudundan gelen sıcaklığı hissedebiliyorum. Hiç kıpırdamadan duruyorum.

"Bazı gerçekler," diyor ve kelimeler tam kulağımın dibinde, "hak edilmeli, küçük kuş."

Hava çatırdıyor. Tam bir dakikadır nefes almadığımı fark ediyorum. Dizlerimin bağı çözülmek üzere ama geri kalan yanıma buna izin vermeyecek kadar gururlu.

O kızgın değil. Hiçbir şey değil. O sadece kaderin taştan yüzü, önce benim göz kırpmamı bekliyor.

Hareket ettiğinde, boynumdaki bir tutam saç fırçalıyor, parmakları sanki sonradan düşünülmüş gibi derimi sıyrıyor. Kuşu arkamdaki rafa dikkatli ve hassas bir şekilde yerleştiriyor, sonra geri çekilip boşluğun kalın ve canlı bir şeyle dolmasına izin veriyor.

Uzun bir süre bana bakıyor, sonra yanımdan geçip gecenin içeri girmeye başladığı pencereye gidiyor. Keşiflerim sırasında arabamı unutmuşum. *Belki de buradan ayrılıp tatil köyünü bulmalıyım...*

Perdeleri teker teker indiriyor, sessizlikte silah sesleri gibi keskin bir ses çıkıyor. Sonra şömineye doğru ilerliyor, kütükleri ustalıklarla diziyor, bir kibrit çakıyor ve çıra alevlenene kadar sabit tutuyor.

Camın yansımasından beni izlediğini fark edene kadar orada öylece, işe yaramaz bir halde, hâlâ titreyerek duruyorum. Her hareketimi, her irkilmemi, panikle aldığım her nefesi izliyor.

Ateş tutuşuyor. Gölgeler duvarlarda gezinerek buranın rahat olduğu yanılsamasını veriyor. Güvenlik yanılsaması. Alevlerden daha canlı olan tek şey, onları getiren adam.

Koltuğa yerleşiyor, bacaklarını uzatıyor, başını eğiyor. Başka bir şey söylemiyor. Sadece izliyor.

Avcı kapana kısılmış bir şeyi izliyor, bir sonraki adımda ne yapacağını merak ediyor.

Keşke ondan nefret edebilseydim. Keşke sonrasında ne olacağını bilmek istediğim için kendimden nefret edebilseydim.

"Um... Yarın uyuyacağım... yarın. Araba. Gitmem gerek."
Kelimelerim kekeleyerek çıkıyor.

"Mhmm." Bana verdiği tek onay bu oldu.

Uyuyamıyorum.

Sadece adrenalin değil. Sadece korku da değil. Evin hâlâ nefes aldığını, yangından kalan gölgelerin etrafımda dolanmak için yeni yollar bulduğunu ve hiçbirinin dostça olmadığını hissediyorum. Tavana bakıyorum ve ayak seslerini dinliyorum. Bazen onları duyduğumu düşünüyorum - kapının hemen dışında, bazen daha yakında - ama bu evin oturması, rüzgarın hızlanması ya da kalbimin havayı hareket ettirecek kadar sert atması olabilir.

Ya da belki deadır. Uyumanı bekliyor...

Her detayı tekrar ediyorum. Kuş, kapı, ip. Knox'un "tehlikeli şey"i bir lanet ve aşk mektubu gibi aynı nefeste söylemesi. Odanın diğer ucundan beni izleyişini, gözlerinin hiç kapanmayışını, asla affetmeyişini. Ne zaman dalıp gitmeye başlasam, göz kapaklarımda ardındaki parıltıları görüyorum; tahtaya kazınmış harfler, sıkılaştıran düğümler, derin oyuklardan soyulan boyalar.

Dizlerimi göğsüme çekip top gibi kıvrılıyorum, onun büyük boy gömleğinin içine sokuluyorum ve uykunun beni her zaman olduğu gibi ele geçirmesini bekliyorum: şiddetli bir şekilde, uyarı vermeden.

Rüya parça parça geliyor.

Önce orman, ama gerçek olan değil. Bu dişlerden yapılmış, ağaçlar parmaklar gibi bana doğru eğiliyor. Koşuyorum ama bacaklarım zar zor çalışıyor. Çamurla dolu, ya da belki daha kalın bir şeyle. Her adımım ıslak, emici bir sesle iniyor. Arkamda olduğunu biliyorum ama arkama bakmaya cesaret edemiyorum. Çığlık atmak istiyorum ama ses boğazımda düğümleniyor, kirli bir sır gibi dilimin arkasında kilitleniyor.

Sonunda kulübeye ulaştığımda, kapı arkamdan çarparak kapanıyor. Ateş yanıyor, daha önce olduğu gibi, ama oda çarpıtılmış ve ikiye katlanmış, sanki bir lunapark aynasından görüyormuşum gibi. O orada, ama değil - yüzü bulanık, gözleri dışında bir ışık lekesi. Mavi, keskin ve göz kırpmadan yanıyorlar, karanlıkta ikiz yıldızlar gibi. Sandalyede oturuyor, ellerini kavuşturmuş, ölüm kadar sabırlı.

Ayağa kalkıyor. Rüyamda daha uzun, daha geniş, vücudu kenarlardan ve gölgelerden oluşuyor. Yaklaştığında geri çekiliyorum ama kaçacak yerim yok. Yavaş ve kasıtlı bir şekilde bana doğru uzanıyor ve iki elini boynuma doluyor.

Elleri sıcak. Sadece sıcak değil, sanki saatlerdir ateşe tutuyormuş gibi yanıyor. O kadar mükemmel uyuyorlar ki sanki bunun için, benim için yaratılmışlar, sanki hayatı boyunca aradığı bir kutudaki son yapboz parçasıymışım gibi geliyor. Sıkıyor; önce yavaşça, sadece havayı yakalayacak kadar, sonra daha sert, daha sert, nefesim küçük, çaresiz soluklarla gelene kadar.

Onu pençelemek istiyorum, kaçmak istiyorum ama tek yaptığım yüzünün olması gereken boşluğa bakmak. Hiçliğe. Yokluğa. Maske hariç.

İlk başta fark etmemiştim ama şimdi kafasına iniyor; yarısı kırmızı, yarısı siyah, kıvrık boynuzları kan rengine boyanmış bir iblis maskesi. Dudakları ve çenesi dışında her şeyi gizleyen maskeyi yerine çekiyor ve sonra eğilip dudaklarını kulağıma değdiriyor:

"Bazı gerçekler kazanılmalıdır, küçük kuş."

Daha sert sıkıyor.

Korkmuyorum, gerçekten korkmuyorum. Korkmalıyım ama korkmuyorum. Bunun yerine bacaklarımın arasındaki sıcaklığı hissediyorum, boğazımdaki zonklamayla eşleşen bir nabız. Bedenim bana ihanet ediyor. Titriyorum ama bu korkudan değil. Bu başka bir şey, canlı, karanlık ve aç bir şey. Kendimi ona doğru savrulurken hissediyorum, sürtünme için çaresizim, bırakma izni için çaresizim.

Başparmağını nefes boruma bastırıyor ve ben parçalanıyorum.

Rüya kırılıyor, ışığa dönüşüyor ve ben ter içinde sarsılarak uyanıyorum. Vücudum titriyor, kalbim göğsümün dışına doğru tırmanıyor. Elim kalçalarımın arasında, kendi ıslaklığıma sertçe bastırıyor. Yarı acı, yarı zevkle soluk soluğa kalıyorum ve tekrar nefes alabilmem için tam bir dakika geçmesi gerekiyor.

Orada donmuş bir şekilde yatıyorum. Karanlığa bakıyorum.

Kabinin geri kalanından hiç ses gelmiyor. Ayak sesi yok, nefes alma yok, hiçbir şey yok. Sadece ben, kendi berbat fantezimin hayaletiyle baş başa.

Elimi çarşafıara siliyorum ve oda sıcak olmasına rağmen titreyerek daha sıkı kıvrılıyorum. Korkmam gerektiğini biliyorum. Eşyalarımı toplayıp gitmem gerektiğini biliyorum. Ama o kapıdan çıkarsam beni bulacağını da biliyorum.

Daha da kötüsü, yapmasını istiyorum.

Kapının arkasında çiziklerle ne olduğunu görmek istiyorum. İpin benim için olup olmadığını bilmek istiyorum. Maskeyi gerçek hayatta görmek, ağırlığını hissetmek, parmaklarımı boynuzlarına bastırmak ve terin, dumanın ve demirin tadını almak istiyorum. Ellerini boğazıma dolamasını ve o gülümsemeyle bana "küçük kuş" demesini istiyorum, aslında hiç de gülümseme olmayan gülümsemeyle.

Kaçan bir kız mıyım, yoksa kalıp sonra ne olacağını öğrenen bir kız mıyım görmek istiyorum.

Sırt üstü yatıyorum, tavana bakıyorum ve sabahın beni kurtarmasını bekliyorum.

Ama içten içe, olmayacağını biliyorum.

Chapter Eight

Knox

Dün gece zor uyudu. Kapının dışında oturdum ve saatlerce kendi kendine konuşmasını dinledim, ne bulduğunu anlamaya çalıştım. Şimdiye kadar benim aklı başında tarafımı gördü. Çok yakında içimdeki canavarın tadına bakacak.

Her şey olmak isterken centilmen olmaya çalışmak beni yıpratıyor.

İçeri girmeye zahmet etmeden önce bir saat boyunca ayak seslerini dinledim. Döşeme tahtalarına bir yol çiziyor, her seferinde aynı çılgın rotayı izliyor: pencere, sonra kapı, sonra pencere, sonra kapı. Sanki her tekrarda sonuç değişecekmiş gibi,

Sanki ısrar ve hayvani panikten başka bir şey yapmadan kilidi aşındıracakmış gibi.

Yanılmıyor. İsrar bazen kazanır. Umudun tükenip başka bir şeyin devreye girmesinin ne kadar süreceğini görmek istiyorum.

Dürüst olmak gerekirse, tek düşünebildiğim, önümde diz çökmüş, yüzünü sikerken beni boğazının arkasına doğru emerken gözlerindeki o dehşet ifadesi. Boğulurken gözyaşları yüzünden aşağı akıyor.

Tanrım, bu en kutsal manzara olmaz mıydı?

Nihayet içeri girdiğimde, pencerenin önünde duruyor, avuçlarını cama dayamış, nefesiyle buğulandırıyor. Ona verdiğim tişört çok büyük ve omzundan aşağı kayıyor. Korkusuna rağmen başka bir gömlek bulmak yerine benim gömleğimi giymeyi tercih ettiğini fark ettiğimde içimi bir şok dalgası kaplıyor. Onu incelemek için bir an duruyorum. Saçlarının boynundaki tere yapışmasını. Ağlamamak için mücadele ederek dudağının içini çiğnemesi.

Beni fark ediyor ve dönüyor, gözleri vahşi. "Aç şunu," diyor. Saatlerdir kendi kendine konuşmaktan ya da belki de rüzgâra bağırmaktan sesi kısılmış. "Çıkarın beni. Dün arabamı tamir edeceğini söylemiştin ama nasıl olduysa arabam sürekli itilip duruyor. Aç şu lanet kapıyı da inzivaya çekilip kendi başıma halledeyim."

Yavaş ve ölçülü hareket ediyorum, ellerim ceplerimde odayı geçiyorum. "Şanslıysan yarım mil dayanırsın," diyorum. gözlerimin vücudunda gezinmesine izin veriyorum, oyalanıyorum,

Çünkü bunu görmesini istiyorum. Hissetmesini istiyorum. "Burası daha güvenli."

Dişlerini gösteriyor. "Kim için daha güvenli?"

Göğsümden hafif bir kıkırdama yükseliyor. Onun öfkesini seviyorum. Korkudan daha çok seviyorum. Avin avcının gözlerinin içine bakıp ona en kötüsünü yapması için meydan okumasını seviyorum.

Titriyor ama ben bir adım ötemde dururken o yerinde duruyor. Ondan yayılan sıcaklık şişelemek istediğim bir şey, kokusu yapışana kadar tenime sürmek istediğim bir şey. Eğiliyorum ama o kıkırdamıyor. Öğreniyor.

"Benden ne istiyorsun?" diye soruyor. Elleri iki yanında yumruk olmuş, tırnakları kendi tenini ısıyor. "Ne yapacaksın?"

Acele etmiyorum, aramızdaki sessizliğin uzamasına izin veriyorum. Bunu düşünmesini istiyorum, cevap vermediğim her saniyenin ağırlığını hissetmesini istiyorum.

"Çekmecende neden ip var?" diye ağzından kaçırıyor. "Neden üzerinde benim adım yazan bir kuşun var? Neden-" sesi titriyor, maskeyi yarım saniyeliğine kırıyor- "neden uyuduğumu sandığında bana bakıyorsun?"

İnkâr etme zahmetine girmiyorum. Onun yerine, pazardaki çürük meyveleri inceler gibi dikkatli bir şekilde yüzüne dokunuyorum. Teni parmaklarımın altında sıcak, ateşli ve gergin. "Çünkü sen benimsin," diyorum, sakın ve soğuk, bir doktorun bir pisliğe öleceğini söylemesi gibi. "Ve çünkü yapabilirim."

Bana tokat atmaya alışıyor. Gerçekten çok güzel. Vücudunun kıvrılışı, kolunun uçuşu, titremesine rağmen vurmaya kararlı oluşu. Yanağıma iniyor, batıyor ve parlak. Acının iek açmasına, yerleşmesine izin veriyorum. Başardığını bilmesini istiyorum.

Buna izin verdiğim için o kadar sersemlemişti ki, bileğini kavrayıp arkasından tutarak vücudunu kendime doğru bükmeden önce tepki verecek zamanı bile olmamişti. Nefesi ciğerlerinden patlıyor, vahşi ve keskin.

"Hepsi bu mu?" Kulağına mırıldandım.

Bacağıma tekme atıyor, canımı acıtacak kadar sert. Sonra tükürüyor, tükürüğü köprücük kemiğimin üzerine düşüyor ve orada ikinci bir ağız gibi parlıyor. Kalalarımı ona doğru bastırıyorum, bana yaptıklarının kanıtını hissetmesine izin veriyorum.

Sesi ince, neredeyse bir inilti. "Yapma."

Ama bunu kastetmiyor. Gerçekten değil. Vücudu ona her şekilde ihanet ediyor, sırtının kavisi, bana doğru eğilmesi, parmaklarının çıkış için penelemek yerine gömleğime kıvrılması.

Yüzünü ellerimin arasına alıp onu öpüyorum. Ona direnme şansı vermiyorum. Ağzım bir silah, bir açlık, bir uyarı. Alt dudağını ısıyorum ve kan akıyor. Geri çekilmeye çalışıyor ama onu orada tutuyorum, tadının ağzımı doldurmasına izin veriyorum. Sonunda nefes almasına izin verdiğimde nefesi kesiliyor, her yeri titriyor.

"Seni lanet psikopat," diye tısılıyor ama kolları boynuma dolanıyor, tırnakları derime batıyor.

Onu yatağa doğru geri geri götürüyorum, öpücüğü hiç kesmeden. Dönüp kaçmaya çalışıyor ama belini kavrayıp onu sertçe yere atıyorum. Bir çığlıkla yere düşüyor, bacakları açılmış, gözleri yanıyor. Yüzündeki ifadeyi seviyorum. Kalçalarının açık olması, şu anda bile bana bakıyor olması hoşuma gidiyor.

Saçlarından tutup yukarı çekiyorum, vücudunu büküyorum ve yüzünü yastıklara bastırıyorum. Elim kıcını buluyor ve sıkıyorum, sabaha kadar morluklara dönüşecek kırmızı parmak izleri bırakıyorum. *İç çamaşır yok. Ne kadar iyi bir kız.* Nefes nefese, çaresiz, geri dönemeyecek kadar uzağa kaçmış vahşi bir şey.

Gömleği yukarı itiyorum, sırtının kremesi genişliğini ortaya çıkarıyorum. Tırnaklarımı omurgasında gezdirip ince, kırmızı izler bırakıyorum. Titriyor, vücudu bir an için gevşiyor, sonra ben sikimi bacaklarının arasındaki sıcaklığa bastırırken tekrar geriliyor.

Daha fazla bekleyemeyeceğim. Eşofmanlarımı kalçalarımın altına çekerek, tam yataktan atlamaya çalışırken onu yakalamayı başarıyorum.

"Kıpırdama, Gianna. Tek yaptığın beni daha da sertleştirmek."

Yine inliyor ama bu sefer protesto değil, yalvarma.

Parmaklarımı amının dudaklarında gezdiriyorum. "Bunu istemediğini söylüyorsun, ama amın bana çok farklı bir hikaye anlatıyor." Onun içinde olmayı nefes almaktan daha çok istiyorum. İçindeki meydan okumayı söküp atmak, ona kendini küçük hissettiren tüm erkekleri unutturmak istiyorum. Onu başkaları için mahvetmek istiyorum.

Onu açıyorum, parmaklarım kalçalarına giriyor. Damlıyor, kaygan ve hazır ve bunu görmek kontrolümden geriye kalanları kaybetmeme neden oluyor.

İlk başta yavaşça içeri itiyorum, her santimini hissetmesine izin veriyorum. Çığlık atıyor, kıvırmaya çalışıyor ama onu sabit tutuyorum, ellerim kalçalarında kilitli. Ağırlığım ona çarpıyor, yastıklarda boğulmaması için sırtını eğmeye zorluyor. Vücudu pes edip eriyene kadar ona daha sert ve daha sert vuruyorum.

"Seni böyle becermem hoşuna gidiyor mu güzel kız?" Sesim törpülenmiş gibi, tüm deliklerini ele geçirme, onu ağzı açık bir karmaşa halinde bırakma dürtüsünü zor zapt ediyorum.

Alçak sesle ve çaresizce inliyor, çığlık atmamak için ön kolunu ısıyor. Elleri çarşafı pençeliyor ve çıkardığı sesler beni çılgına çeviriyor.

Beklediğime değdi. İçini boşaltma ihtiyacıyla taşaklarımın ağırması, sikimin üzerine boşalırken daracık amının etrafımda sıkışma hissi...

O mükemmel.

Tıpkı olacağını bildiğim gibi.

Onu hıçkıra hıçkıra ağlayana, sesi kısılana ve vücudu gevşeyene kadar beceriyorum. Odadaki tek ses tenin tene çarpması ve teslimiyetinin ıslak, kırık nefesi olana kadar onu beceriyorum.

Boşaldığımda dişlerimi omzuna gömüyorum, onu işaretliyorum, damgalıyorum, asla kaçamayacağını bildiğinden emin oluyorum.

Her şey bittiğinde üzerine yığılıyorum, ağırlığım onu yatağa bastırıyor. Hareket etmiyor, konuşmuyor, sadece orada yatıyor, titriyor ve bitkin.

Yuvarlanıyorum, onu bir yığın halinde bırakıyorum. Ona bakıyorum, görüntünün hafızamda yer etmesine izin veriyorum. Mükemmel harabesi, vücudunun kıvrımları, kalçalarındaki kırmızı el izleri, ısırılmış dudağından damlayan kan. İyi sikilmiş deliğinden sızan spermlerim.

"Bir saniye içinde döneceğim."

Nedeni yok ama onu temizlemek istiyorum. Onunla ilgilenmek. Ona bir canavar, onu korkutması gereken bir iblis olduğum kadar, *onun* da ~~iblisi~~ olduğumu göstermek için.

Banyoya gidip bir yıkama bezi aldığımda kendi içine kıvrılıyor, küçük ve titriyor, suyun ılık olduğundan emin olduktan sonra yeterince ıslatıyor ve yatağa geri dönüyorum. Gözlerinde nefretle bana bakarken bile, sabit ellerle onu siliyorum, yarılmış dudağına dikkat ediyorum.

Bir dakika sonra, "Bunu yapmamalıydım" diyor. Sesi o kadar yumuşak ki neredeyse duymuyorum.

Gülümsüyorum. İnsanın yüzünü ikiye bölen türden bir

gülümseme. "Ama yaptın," diyorum. "Ve yine

yapacaksın."

"Siktir git, Knox. Bırak gideyim."

Gitmek mi istiyor? "Tabii. Gidip kapıyı açayım."

"Gerçekten mi?" Bana bakarken gözleri cam gibiydi.

"Yemin ederim ve ölmeyi umarım, o kapıdan çıkıp gitmene izin veririm."

Sözüme sadık kalarak onu yatakta bırakıyorum ve bir fincan kahve koymaya gitmeden önce ön kapının kilidini açıyorum. Pine Ridge'e gerçekten varacağına inanması için ona yeterince avantaj sağlayacağım.

Ben kahvemi bitirmeden gitmişti.

Ön kapı ardına kadar açık, rüzgârda hafifçe sallanıyor, bir menteşe her esintide gıcırıyor.

Yavaşça yudumluyorum. Acele etmeme gerek yok. Bırakalım mesafe yanılısamasına kapılsın, bırakalım kendi kaçışına inansın. Bundan sonra olacakları çok daha tatlı kılacak.

Verandaya çıktığımda dünya cam gibi ve soğuktan parlıyor. Kollarımı başımın üzerine kaldırarak geriniyorum, sırtımın çatlamasının tadını çıkarıyorum. *Mmmm, burası taze kokuyor.* İçeri dönüp yatak odasına doğru yürüyorum ve dolabın arkasındaki küçük düğmeyi buluyorum. Gözetleme odası.

Maske orada, kancasında kesik bir kafa gibi asılı duruyor. Yarısı kırmızı, yarısı siyah, boynuzları alnından geriye doğru kıvrılıyor. Gözler ölü, boş ve bomboş, içinden bakılacak bir boşluk.

Burnun hemen altından kesilmiş. Başparmağımı boyanın üzerinde gezdiriyorum, boynuzların pürüzsüz yükselişinde. Kaydırdığımda tam oturuyor, deri kayışlar kafatasımın arkasında sıkıca duruyor. Sonra bıçağım, jilet gibi bilenmiş pırıl pırıl bir çelik şerit. Bulduğu ip, düzgünce sarılmış, ellerini önünde bağlamaya hazır.

Yıllardır hissetmediğim bir şekilde canlı hissediyorum.

Ağaçlar hala dün geceki yağmurdan damlıyor, koşmaya başladığımda üzerime küçük sıçramalar oluyor. Çok geçmeden ayağı kayıp bir çalıya çarptığında bıraktığı izleri buluyorum. Onu görmeden önce sesini duyuyorum; ağır, düzensiz nefes alış veriş; ayaklarının ıslak zemine çarpması; kırılğan dalların çarpması. Hızlı hareket ediyor, adrenalin ve az önce yaptığımız şeyin dehşetiyle besleniyor. İzleri takip ediyorum, panik sesini izliyorum.

Acele etmeden, yolunun daha vahşi, daha düzensiz hale gelişini dinliyorum. Eski tomruk yolundan sapıyor, dalların kollarını ve yüzünü pençeleyeceği daha yoğun çalılıklara giriyor. Kanının ince çizgiler halinde çiçek açtığını, teninde parladığını, soğuk havanın göğsünde boncuk boncuk biriken teri ısırdığını hayal ediyorum.

Hafif bir koşuyla ilerliyorum, yakında yorulacağını biliyorum.

Ona yetiştiğimde, çalıların arasında dizlerinin üzerine çökmüş, ellerini toprağa bastırmış, nefes almaya çalışıyordu. Saçları yapraklarla karışmış, incikleri çamur içinde. Vahşi gözlerle yukarı bakıyor ve ilk önce maskeyi gördüğünü biliyorum - şeytanı, canavarı, onu kulübeden dışarı ve uyanık dünyaya kadar takip eden kabusu.

Çıglık atıyor ama sesi çığ ve kırık. Sendeleyerek ayağa kalkıyor, tökezleyerek ilerliyor, çalılıkların son yumağına çarpıyor.

İşte o zaman onu görür.

Buralı değil. Muhtemelen şehir dışından. Sırt çantası, fanila, buraya ait olamayacak kadar temiz botlar. Kısa boylu, biraz zayıf görünümlü. Açık renk saçlı. *Bir tehdit değil.* Belki kayıp bir yürüyüşçü, belki de yakınlarda kamp yapmaya çalışan biri. Ona doğru koşuyor, kollarını boynuna doluyor, gevezelik ediyor, ağlıyor, uçurumun kenarındaki son dalmış gibi ona sarılıyor.

Ne dediğine bakmak için bir ağacın arkasına geçtiğimde boğazımda bir hırıltı yükseliyor. *Bunu yapamayız.*

"Peşimde biri var-lütfen, yardım etmelisiniz, lütfen, o-"

Kendini onunla orman arasına koyarak onu sabitliyor. "Hey, hey, sorun yok," diyor başının üzerinden bakarak. "Seni kim kovalıyor?"

O kadar titriyor ki dişleri takırdıyor. Dönüyor, işaret ediyor ve işte o zaman ben patikaya çıkarken adam beni görüyor.

Yürüyüşçünün yüzü beyazlaşıyor, sonra kararlılık gibi bir şeye dönüşüyor. Çenesini dikleştiriyor, omuzlarını dikleştiriyor ve sanki kanıtlaması gereken bir şey varmış gibi göğsünü gere gere öne doğru adım atıyor. Onu arkasından itiyor. Küçük bir kabadayılık gösterisi.

Ne kadar şirin. Daha tadına bile bakmadığı bir kız için ölmeye hazır.

"Geri çekil," diyor. "Kızı rahat bırak." Hiçbir şey

söylemiyorum. Maske yeterli.

Bir adım daha yaklaşıyor, eli bir şeye uzanıyor -telefon ya da bıçak olabilir. Arayı kapatmasına izin veriyorum, beni ölçmeye çalışırken gözlerindeki hesaplamayı izliyorum. Elimdeki bıçağa, omzuma asılı ipe bakıyor. Bir an için kendine güveninin sarsıldığını, kahramanlığın parlak kıvılcımının söndüğünü görüyorum. Ama bunu iyi saklıyor.

"Hey, dostum. Sorununun ne olduğunu bilmiyorum ama hemen uzaklaşman gerekiyor."

Ellerini havaya kaldırdı, avuç içleri ileride, gerilimi azaltmaya çalışıyordu. Bu kadar üzücü olmasaydı neredeyse komik olurdu.

Konuşmasına izin verdim. Umudun göğsünde kabardığını hissetmesine izin verdim. Sonra hareket ediyorum.

Geldiğimi görmedi.

Aradaki mesafeyi üç adımda kapatıyorum. Bıçak dışarıda ve havada, havayı kesiyor. Elini omzuma atmayı başarıyor ama bu bir şey değil, bir köpeğin üzerindeki sivrisinekten daha fazlası değil. Bıçağı çenesinin altındaki yumuşak boşluğa gömüyorum, döndürüyorum ve çekip kurtarıyorum. Kan sıcak, titreşen bir kavisle fışkırıyor, maskeme, Gianna'nın beyaz, dehşete düşmüş yüzüne sıçırıyor, ben de onu kendimden uzaklaştırıp ona doğru itiyorum.

Yürüyüşçü çığlık atmaya çalışır ama sadece kan ve boğuk bir ses çıkar. Dizlerinin üzerine çökmüş, boğazını tutuyor, kıpkırmızı olmuş.

Parmakları. Gözleri irileşir ve şok olur. Çamura yığılır, seğirir, sonra hareketsiz kalır.

Gianna donup kalıyor. Kaçmıyor bile. Orada öylece durur, cesede bakar, elleri ağzının üzerindedir, cesedin yaşam gücüyle lekelenmiştir. Yere damlayan ıslak kan damlaları ve ağaçların arasından esen düzensiz rüzgar dışında dünya sessiz.

Maskeyi çıkarıyorum ve yüzümü görmesine izin veriyorum. Bırakın adamı görsün, canavarı değil.

Çılgılık atmıyor. Ne olduğunu anladığının tek göstergesi gözleri, ellerindeki, tenimdeki kanı takip etmesi.

Ona doğru yürüyorum, o kadar yakınım ki nefesimi hissedebiliyor. Yanağındaki kan lekesini siliyorum, teninde kırmızı bir parlaklık var. Hiç irkilmedi. Hiç hareket etmiyor.

"Gördün mü?" Fısıldıyorum, sesim çığ. "Burada seni kurtaracak kimse yok."

Maskeyi ellerine bastırıyorum, parmaklarını boynuzların etrafına kapatıyorum. Aldı, uyuşmuştu, gözleri donuk ve boştu. Yüzünü kendime çeviriyorum, başparmağım hâlâ kanla yapış yapış ve onu öpüyorum. Tadına bakmasını istiyorum. Onun üzerindeki hakimiyetimi. Neyin gerçek olduğunu bilmesini istiyorum. Bu ormana adım attığı anda benim her şeyim olduğunu anlaması gerekiyor.

Omzumdaki ipi silkerek ellerini tutuyorum, maskemi tekrar takıyorum ve önünde bağlıyorum. O da

Benimle dövüşmüyor bile. İçindeki mücadelenin tükendiğini görebiliyorum.

Yazık ki birini öldürmekle yetindi. Onu bundan daha fazlası için almıştım.

Onu tutmaya çalışırken elleri kan içinde kaldı. İtiraz etmiyor, denemiyor bile. Yanağındaki leke dışında yüzü solgun.

Arkamızda orman sessiz. Kuşlar bile sessiz kalacak kadar akıllı.

Bakmasını sağlıyorum. Bizi cesedin yanında durduruyorum, onu gözlerini açmaya ve durgunluğu, onu kurtarabileceğini düşünen adamın harabesini görmeye zorluyorum. Koku yoğun, bakırımsı, keskin. Telaşsızca yanına diz çöküyorum ve elimi açık yaraya bastırıyorum, yaranın sıcaklığı hâlâ canlı ve zonkluyor.

Başımı kaldırıp, önce yüzüme, sonra da onun yüzüne sürdüğüm savaş boyası gibi parlak kırmızı çizgileri izlemesine izin veriyorum.

"Onun hayatı senin küçük koşuna değdi mi?" Maskenin arkasından boğuk bir sesle soruyorum.

Cevap vermiyor. Dişlerini öyle sıkmış ki kırılacak sanıyorum. Göğsü inip kalkıyor, burnundan ince bir ısıklık gibi nefes alıp veriyor.

Ayağa kalkıyorum, onun alanına giriyorum, ağır nefes alışını duyacak, tenimin üzerinde dalgalandığını hissedecek kadar yaklaşıyorum. Bıçağımın ucuyla çenesini kaldırıyorum, bir aşık gibi nazikçe ve gözlerini inceliyorum.

"Şu haline bak," diye mırıldanıyorum, "başkasının pisliğiyle kaplanmışsın. Sen mükemmelsin."

Dizlerinin bağı çözülüyor ama onu yakalayıp bedenime doğru çekiyorum, ayakları yere zar zor basıyor.

Onu öpüyorum, ağzını açmaya zorluyorum, dilimde ölümü tatmasına izin veriyorum. Boğuluyor, neredeyse kusuyor ama onu sıkıca tutuyorum, kanlı bir elim ensesini kavırıyor.

"Kötü küçük kuş," diye fısıldıyorum dudaklarına. "Uçup gitmeye çalışıyor."

Titriyor ve ben onu ayaklarından kaldırıp omzuma atarken göğsüme doğru yığılıyor.

Topallıyor. Bilinçsiz değil, kırık değil, sadece... teslim olmuş. Onun ağırlığını seviyorum. Saçlarının sırtımı okşaması, ayaklarının sallanması hoşuma gidiyor, sanki bana güveniyormuş gibi, güvenmediği belli olsa da.

Ona asla zarar vermeyeceğimi biliyor olmalı.

Yürürken mırıldanıyorum, alçak sesle ve akortsuz. Çocukken duyduğum ninninin aynısı, bu hale gelmeden önce hatırladığım tek şey.

Kulübede onu kanepeye yatırdım. İpi kestim ama o kıpırdamıyor, sadece ellerine bakıyor, ben onu ovdukça kırmızısı yavaş yavaş soluyor.

Önünde çömelip maskeyi çıkarıyorum ve gerçek yüzümü görmesini sağlıyorum.

Bana bakıyor, gözleri kıpkırmızı, duygudan yoksun. "Şimdi ne olacak?" diye fısıldıyor.

Yanağından bir tutam saç çekip kulağının arkasına sıkıştırıyorum. "Şimdi," diyorum, "nasıl kalacağını öğreneceksin."

Ağlamaya başlıyor, sessiz ve istikrarlı, gözyaşları yüzündeki kandan temiz nehirler oyuyor.

Memnun bir şekilde izliyorum. Dünya yine sessiz. Her şey tam olarak ait olduğu yerde.

Benim.

Chapter Nine

Gianna

Beni kulübeye geri götürdü. Sanki bir patates çuvalıymışım gibi omzuna astı. Bu şekilde ilgilenilmekten hoşlanmamdan nefret ediyordum çünkü tüm dünyanın raydan çıkmasının sebebi oydu. *O lanet olası bir psikopat!* Parmak eklemlerinde kuruyan kanın aynısı her itiş kakışta bacaklarıma bulaşıyor. Yapışkanlığı hissediyorum, demir kokusunu alıyorum. Üzerimden çıkarmak istiyorum.

Ağaçlar artık farklı görünüyor. Koruyuculardan çok röntgenciler gibi, dünyanın mutlak raydan çıkışının sessiz tanıkları gibi. Başım yarılmış bir kütük gibi hissediyor. Bedenim bensiz hareket ediyor. Hâlâ maskeli, şeytani yüzü kırmızı ve siyah ve sıçramalarla kayganlaşmış ve buraya ait olduğunu, evrenin bu anın etrafında inşa edildiğini söyleyen bir güvenle hareket ediyor.

Verandaya ulaştığ. Kapiyı tekmeleyerek açıyor ve ipi kesmeden önce beni kanepeye yerleştiriyor. Uyuşmuştum. Bileklerim ipin sürtünmesinden sürtünüyordu, ama parmaklarıyla ağrıyı yatıştırmaya alışıyor. Bu eller benimkiler gibi bile hissettirmiyor. Hiçbir şey hissettirmiyor.

Arkamda, maskesini karıyor, ama ben onu sadece camın yansımada görüyorum - yüzü kızarmış, dudakları ayrılmış, ter saçlarını alnına yapıştırmış. Canlı görünüyor. Az önce yaptığı şeyden sonra kimsenin olamayacağı kadar canlı.

"Kal," diyor.

Sözcük basit ama başka ne yapabilirim ki? Kanepeye yığılıyorum. Kumaş yumuşak, eski ve bej rengi ama bir daha asla temizlenmeyeceğini şimdiden biliyorum. Kendimi arka köşeye sıkıştırırken yürüyüşünün kanının bir kısmı kolağa bulaşıyor ve zihnimin garip, baş döndürücü bir kısmı şöyle düşünüyor: En azından halıya bulaşmamış.

Bir süre odanın ortasında duruyor, sessizliğin oluşmasına izin veriyor. Bir şey söylemek istiyorum. Bağırmak, yalvarmak, pazarlık etmek, burada oturup onun dünyasının benim dünyam olmasına izin vermek dışında herhangi bir şey yapmak istiyorum. Ama yapmıyorum. Sadece nefes alıyorum, saniyeleri sayıyorum, patlamasını bekliyorum.

Bunun yerine mutfağa doğru yürüyor ve kahvaltı etmediğimle ilgili bir şeyler mırıldanıyor. Hareketleri normal. İçten, koşudan ya da *cinayet*ten dönen bir adam gibi. şaşkınlıkla onu izliyorum. Buzdolabından yumurtaları karıyor, bir tavaya pastırma koyuyor ve ocağı orta ateşe ayarlıyor. Cızırdayan yağın sesi yüksek, çok yüksek, yürüyüşünün boğazının bıçağının altında açıldığında çıkardığı sestten daha yüksek.

Çalışırken mırıldanıyor. Melodiyi tanımıyorum ve merakım bir an için doruğa çıksa da onu bastırıyorum. *Bu adam bir katil ve muhtemelen beni de öldürecek.* Tek eliyle yumurta kırıyor, kabuk parçaları lavaboya düşüyor. Ekmeği kızartma makinesine yerleştiriyor, kolu saniyeye ayarlıyor, patlatıyor ve hemen tereyağı sürüp eritiyor. Her hareketi o kadar hassas, o kadar pratik ki neredeyse güzel.

Bıçağı bulaşık havlusuna siliyor. Havlu beyazdı. Şimdi değil.

Kahretsin, ellerini bile yıkamamış! Ya yürüyüşünün bir hastalığı varsa! Boğuk bir çığlığa dönüşmeden önce kahkahayı patlatırken yarı sayıklıyorum.

Şu anda neler oluyor böyle?

Hâlâ kanepedeyim, ellerim dizlerimin arasında kilitli, kanı silsem mi yoksa içine işlemesine izin mi versem karar vermeye çalışıyorum. Vücudum adrenalin, utanç ve hayvani bir kaçma dürtüsüyle elektrikleniyor ama daha güçlü olan dürtü -hastalıklı, ağır olan- bir sonraki adımda ne yapacağını görmek. Onu izliyorum. İzlediğimi biliyor.

Kızarmış ekmek ortaya çıkana kadar bana bakmıyor.

Sonra dönüyor, üç kolay adımda zemini geçiyor ve önümdeki sehpayı bir tabak koyuyor. İki yumurta, güneşli tarafı yukarı bakıyor, üzerine karabiber serpilmiş. Dört dilim pastırma, gevrek ve pırıl pırıl. Tost, eşit şekilde tereyağlanmış, çapraz kesilmiş.

Göz hizamızda olacak şekilde çömeldi. Eli hâlâ kana bulanmış. Tek parmağıyla tabağa vuruyor. "Ye," diyor. "Ya da yeme. Ama bir daha kaçmaya kalkarsan seni öyle bir sikerim ki önümüzdeki üç gün boyunca tuvalete sürünerek gitmek zorunda kalırsın."

Bu söz, hiçbir soruya yer bırakmayan bir tonda söyleniyor: Bu bir teklif değil. Bu bir vaat. Bir uyarı ve kaçınılmazlık.

Ayağa kalkıyor, iki fincan kahve dolduruyor ve karşımdaki koltuğa oturup beni izliyor. Her zaman izliyor.

Midem gurulduyor, mide bulantısı beni vursa bile. *Gözümün önünde biri ölmüşken nasıl aç olabilirim?* Yine de... Tabağı kapıyorum. Çatal tenime soğuk geliyor. Tutmaya çalışıyorum ama elim o kadar titriyor ki çatalın dişleri tabağa çarpıyor. Yorum yapmıyor. Sadece kahvesini yudumluyor, gözleri yüzümden hiç ayrılmıyor.

Cinayeti tekrar oynatıyorum. Bıçağın parıltısını. Kan püskürmesi, sıcak, arteriyel nabız. Yürüyüşünün yüzü, gurulduyor, gözleri şişiyor, elleri boğazına kenetlenmiş. Aynı anda hem kusmak, hem izlemek, hem de kaçmak istememe neden oldu. Onu tutmayı, ona yardım etmeyi denedim, gerçekten denedim, ama vücudunun orman zeminine çarpma sesi tekrar tekrar tekrarlanıyor.

Kendi vücudumu tekrar tekrar oynatıyorum. Bacaklarımın altımda katlanışını, başka tarafa bakamayışımı, ağzımın açık kalışını ve o sıritana kadar çılgılık attığımı bile fark etmeyişimi. O lanet maskenin arkasından beni izlerken dolgun dudaklarının kenarlarını çekiştirmesi.

Onu tekrar oynatıyorum. Knox'u. Hareket edişini. Maskenin gerçek yüzüne dönüşme şeklini, sonrasında bana bakışını -kana bulanmış, göğsü kabarmış ve öfkeden çok tahrik olmuş bir şekilde. Yanağımdaki kanı başparmağıyla silmesi, temizlemek yerine bulaştırması, sanki artık benim de kanım olduğunu bilmemi ister gibiydi.

Yumurtalara baktım. Ben de ona baktım. Kaşlarını kaldırıyor, neredeyse kibarca.

"Eğer beni zehirlemeye çalışıyorsan, bileklerimi kesip sana zaman kazandırmayı tercih ederim," diyorum, sesim titreyerek.

Gülüyor. Güzel bir kahkaha. Sıcak, derin, insani. Neredeyse gururu okşanmış gibi. "Ölmeni isteseydim, ölmüş olurdun," diyor. "Ye. Daha iyi hissedeceksin."

Yiyorum. Çünkü yememi söylüyor ama aynı zamanda açlıktan ölüyorum. Pastırma mükemmeldi. Yumurtalar mükemmel. Kızarmış ekmek altın renginde ve dilimin üzerinde eriyor. Tadının güzel olmasından nefret ediyorum, şimdiye kadar yaptığım en iyi kahvaltı olmasından nefret ediyorum, gözünü kırpmadan boğazımı kesebilecek bir adamla aynı odada yemek yemekten nefret ediyorum.

Sürekli ona bakmaktan nefret ediyorum. Hala kanla kaplı kollarına. Boğazına, kordonlu ve çıplak. Gözlerine, soğuk, düz ve güzel.

Sinirlerimi yatıştıracağını umarak kahveyi uzun bir yudumla içiyorum. Tek yaptığı kalp atışlarımı hızlandırmak, ta ki kendimi koşuyormuş gibi hissedene kadar.

Kahvesini bitiriyor, kalkıyor ve bana ikinci bir fincanla geri geliyor. Onu yere bıraktığında irkiliyorum, beni tutmasını, sarsmasını, canımı yakmasını bekliyorum. Ama yapmadı. Sadece koltuğa dönüyor, oturuyor ve bakıyor.

Uzun bir süre böyle oturduk. Ben yiyordum. O, izliyor. Dışarıdaki ormanın sesi üç camlı pencereden duyulmuyor. Tek ses çatalımın şingirtisi ve kendi yutkunmamın ıslak sesi.

Sonunda bitirdiğimde ayağa kalkıyor. Tabağımı ve fincanımı alıp lavaboya götürüyor. Hatta onları yıkıyor. Ellerini kanlı havluya siliyor, sonra bana dönüyor.

"Duş alacaksın," dedi. "Sonra buraya geri geleceksin ve konuşacağız. Eğer bir daha kaçmaya kalkarsan, seni yatağa bağlar, açarım ve serbest kalmak için yalvarana kadar sikerim. Ama şunu bil küçük kuş, sadece iyi kızlar boşalır."

Bunu sanki normal bir şeymiş gibi, gündem maddesi gibi söylüyor.

Hareket etmiyorum ve korkuya rağmen kalçalarımın arasında küçük bir sızı başlıyor. Vahşi bir adam olabilir ama bir tanrı gibi sikişiyor.

Yanıma geliyor, kolumdan tutuyor ve beni ayağa kaldırıyor. Nazik değil ama acımasız da değil. Beni banyoya götürüyor, içeri itiyor ve kapıyı arkamdan kapatıyor. İçeride kilit yok. Tabii ki yok.

Sabun, şampuan ve barın üzerine örtülmüş taze bir havlu var. Ayna buğulu, bu yüzden kendimi görmek zorunda değilim. Tanrıya şükür.

Gömleğimi sıyırdım. Kan kuru ve pul pul, köprücük kemiğime yapışmış. Cildim karmakarışık -çürükler, çizikler, dirseğimin üzerinde çiçek açan koyu bir parmak izi. *Tanrım, ayaklarım acıyor.*

Su sıcak ve keskin. Acıtıyor ve buna izin veriyorum. Ayaklarımdaki kan pembeleşene kadar ovalıyorum. İki kez, üç kez şampuanlıyorum. Tırnaklarımı acıyana kadar keseliyorum. Temiz olmak istiyorum ama artık bunun mümkün olmadığını biliyorum.

Bir süre ağlıyorum, başımı soğuk fayansa dayıyorum. Su sesimi bastırıyor ama yine de duyduğunu biliyorum.

İşim bittiğinde kurulanıyorum, havluya sarınıyorum ve kapıyı açıyorum. Orada, koridorda, duvara yaslanmış, kollarını kavuşturmuş.

Bana yukarıdan aşağıya bakıyor, yavaş ve kasıtlı. Bir kadını gözleriyle soyan bir erkek gibi değil, bir numuneyi kataloglayan bir bilim adamı gibi.

"Çok güzelsin," diyor. "Şimdi daha da güzelsin."

Ona vurmak istiyorum ama vurmuyorum. Sadece yanından geçip kanepeye dönüyorum, oturuyorum ve bekliyorum.

O da peşimden geliyor, bana yeni giysiler getiriyor; tişört, pazen pijama pantolon. Onları giydim, tüm bu süre boyunca onu izledim.

Karşıma oturuyor, öne doğru eğiliyor, dirseklerini dizlerine koyuyor. Elleri artık temiz. Kan gitmişti. Ama hala kokusunu alabiliyorum. Sanırım hep kokusunu alacağım.

Uzun bir süre konuşmadı. Sessizliğin oluşmasına izin veriyor, tıpkı bentleri açıp açmamaya karar vermeden önce bir barajın dolmasına izin verdiğiniz gibi.

"Burada güvendesin," diyor. "Kimse sana zarar vermeyecek."

Neredeyse gülecektim. Onun yerine, sadece bakıyorum, can alıcı noktayı bekliyorum.

Başını eğiyor. "Benim bir canavar olduğumu

mu düşünüyorsun?" Başımı sallıyorum,

yavaşça.

Gülümsüyor. "Güzel. Canavarlar gerçektir. Artık yatağının altındaymış gibi davranmayı bırakabilirsin."

Arkasına yaslanıyor, kollarını başının üzerinde geriyor, eklemleri sessizlikte patlıyor. "Yemek ye, duş al, uyu. Yarın arabana bakarız."

Ayağa kalkıyor, mutfığa doğru yürüyor ve bıçağını temizlemeye başlıyor. Bıçağın bileme çubuğuna çarparken çıkardığı ses çok gürültülü.

İzliyorum, aynı anda hem uyuşmuş hem de canlı, odadaki hava şiddet, yumurta ve bunların hiçbirinin bitmediğine dair garip, amansız bir kesinlik ile yoğun.

Hem de hiç.

Günün geri kalanı bir tür trans halinde geçiyor, saatler muşamba üzerindeki eski kan gibi birikiyor ve yayılıyor. Uzun bir süre koltuktan kalkmadım. Gözlerimi her kapattığımda, yürüyüşçünün ağzının açılıp kapandığını, hava almak için yalvardığını görüyorum. Islak çingırağı, kemiğe takılan bıçağı duyuyorum.

Bir noktada Knox arka odada kayboluyor. Eşyaları taşıdığını, tahtaların gümbürtüsünü ve sürtünmesini, kısık bir müziğin uğultusunu duyuyorum. Bir süreliğine beni unuttuğunu düşünüyorum. Uyuyup uyumadığını, rüya görüp görmediğini, rüyalarının benimkiler kadar gürültülü ve parlak olup olmadığını merak ediyorum.

Vücuduma bir atkı çekiyorum, temiz olmanın, dokunulmamış olmanın nasıl bir his olduğunu hatırlamaya çalışıyorum. Ayak bileğimde bir kan lekesi var, saçımda kuruduğu yerde ince bir çizgi. Deri çiğleşene kadar kaşıyorum.

Tekrar yemek kokusuna uyanana kadar uyukladığımı fark etmiyorum. Bu kez acı biber, domatesli, kimyon ve baharat dolu, kaburgalarınıza yapışan ve gitmesine izin vermeyen türden. Ağzım sulanıyor ve midem bulanıyor ama bunun açlık mı yoksa korku mu olduğundan emin değilim.

Knox elinde bir tepsiyle geldi, tepsiyi kucağıma koydu ve yanıma oturdu. Karşıma değil, hemen yanıma. Kalçasını benimkine bastırıyor, sıcak, kasıtlı bir çizgi. Kendi kasesini alıyor ve yemeye başlıyor. Ben yemeğime bakıyorum. Kaşık elimde sallanıyor. Fasulyeler küçük, taşlaşmış organlara benziyor. Kırmızılar. Yürüyüşçülerin kanı gibi.

Yine de yiyorum, çünkü onun istediği bu. Çünkü ben de istiyorum ve ne olacağına onun karar vermesine izin vermek, akıntıyla savaşmaktan daha kolay. Yavaş yemeye çalışıyorum ama bedenim bana ihanet ediyor ve daha tadına bile bakmadan kâsenin yarısını bitiriyorum.

İzliyor, sadece izliyor, hiç gözünü kırpmıyor.

Ağzını siliyor, sonra kaşığı yalayarak temizliyor, dili metalin üzerinde cildimi gergin ve sıcak hale getirecek şekilde kıvrılıyor. Bunu fark etmekten nefret ediyorum. Nabzımı hissetmemem gereken yerlerde hissetmekten nefret ediyorum.

"Um... teşekkürler. Yemek için. Beni burada kaçırdığın için değil."

Yüzüne yavaş bir gülümseme yayıldı. "Kendine geleceksin."

Ayağa kalkıyor ve iki kâseyi tek elinde topluyor. Gideceğini sanıyorum ama onun yerine eğiliyor, o kadar yakın ki çenesindeki kirli sakalları görebiliyorum.

"Duş almam lazım, beni izleyişinde çok... güzel bir şey var, seni izliyorum ve halletmem gereken bir sorun var. İstersen bana katılabilir ve dağınıklığın icabına bakabilirsin. Ağzının sikimin etrafında ne kadar güzel olduğunu görmek isterim."

Ağzım açık kaldı ve ne diyeceğimi şaşırdım. *Kim olduğunu sanıyor da benimle böyle konuşuyor?*

Ben daha itiraz etmeye çalışmadan koridora çıktı bile.

Banyo kapısını açık bırakıyor, su sesinin kabini doldurmasına izin veriyor. Bu bir meydan okuma. Bir davet. Bir tasma.

Uzun süre kapıya bakıyorum. Hayatta kalma kurallarını hatırlamaya çalışıyorum. Sakin ol. İtaatkâr ol. Bir hata bekle. Hata onun mu yoksa benim mi olacak bilmiyorum.

Sonunda ayağa kalktığımda bacaklarım jöle gibiydi. Koridordaki hava buharlı ve sıcak. Eşikte duruyorum, görüş alanımın hemen dışında ve dinliyorum.

Dušta, yine mırıldanıyor. Öncekiyle aynı şarkı. Alçak, yabancı ve küçük akorlarla dolu bir şey. Kaçmalıyım. Kapıya barikat kurmalı ve kimse beni duymasa bile yardım çağırmalıyım. İleri adım atmak dışında her şeyi yapmalıydım.

Ama yapıyorum. Yapmamı söylediği için ve bir parçam -karanlık, kırık bir parçam- onu izlemek istediği için yapıyorum.

Bana arkasını dönmüş, sırtından aşağı kalın, akıcı çizgiler halinde su akıyor. Kasları her hareketle, her küçük ayarlamayla değişiyor ve bükülüyor. Omuzlarında beyaz ve düzensiz bir yara izi kümesi var. O sadece bir canavar değil. Hayatta kalan biri.

Kapıda duruyorum, kollarımı kavuşturmuşum, ne yapacağımı bilemiyorum. Bu... garip.

Onu böyle izlemek. Onu savunmasız görmek.

Yavaşça döndü ve bana baktı. Çıplak ve onu görmek neredeyse çok fazla. Vücudu çok güzel, acımasızca,

tehlikeli bir şekilde. Çok yaklaşırsanız sizi ezecek türden bir güzellik.

O çağırıyor. Sadece bekliyor.

"Buraya gel," diyor. Kelimeler yumuşak ama bana yumruk gibi çarpıyor.

Bir adım öne çıkıyorum. Elini uzatıyor. Tuttum.

Beni tamamen giyinik halde duşa çekiyor ve su o kadar sıcak ki tenimi yakıyor. Kollarını bana doluyor ve ben acı, şiddet bekleyerek kaskatı kesiliyorum. Ama o beni orada, spreyin altında tutuyor, elleri omuzlarımda, başı benimkine yaslanacak şekilde eğilmiş.

Uzun bir süre böyle durduk. Ben mi titriyorum o mu titriyor anlayamıyorum.

Beni nazikçe çeviriyor ve üzerimdeki ıslak giysileri çıkarmaya başlıyor. Parmakları dikkatli, saygılı, neredeyse şefkatli. Beni çıplak tenime kadar soyuyor ve ben de ona izin veriyorum, çünkü kaybedecek neyim kaldı ki?

Saçlarımı sabunluyor, parmaklarını düğümlerin arasında gezdiriyor. Sırtımı, kollarımı, her yerimi yıkıyor. Cinsel bir şey değil, tam olarak değil. Daha çok silmek gibi, yeniden başlamak gibi.

Beni durulayıp temizliyor, sonra suyu kapatıyor. Beni bir havluya sarıyor, dudaklarını şakağıma bastırıyor ve gitmeme izin veriyor.

Ondan nefret ediyorum. Bana tekrar dokunmasını istediğim için kendimden daha çok nefret ediyorum.

Giyiniyor ve beni odada yalnız bırakıyor. Giyinip mutfağa gitmem sonsuza kadar sürecekmış gibi geliyor. Her gün aynı şeyleri yaşamaktan bıktım.

Ama bu sefer mutfak boş ve tezgahın üzerinde bir not var.

ARABANI TAMIR ETMEYE GİTTİ.

Ön kapıya yönelip kilidi test ederken içimde bir heyecan belirliyor. Kilit açıldı. Gözden mi kaçmış?

Uzun süre ona bakıyorum. Ellerim titriyor ama bunun korkudan mı yoksa adrenalinin geri çekilmesinden mi kaynaklandığını anlayamıyorum. Kaçmak istiyorum. Kalmak istiyorum. Yumruğumu onun mükemmel suratına çarpmak ve dünya sona erene kadar çılgılık atmak istiyorum. Bunun yerine kendime bir fincan kahve doldurup masaya oturuyorum, bacaklarım altımda katlanmış, sırtım dik, bir sonraki hamleyi bekliyorum.

Tanrım, bu şans kullanmalıym. O yürüyüşçüyü öldürdüğü gibi beni de öldürmeden önce sahip olduğum tek şans bu olabilir.

Sessizlik titreşmeye başlayana, hava onunla birlikte uğuldayana kadar uzuyor.

Yavaş ve dikkatli adımlarla kapıya doğru ilerliyorum. Bu bir tür şaka olmalı. Knox gibi bir adam öylece çuvallamaz. Kapıyı itip açmadan önce tam on saniye boyunca şaşkın şaşkın bakıyorum.

Bu bir alay değil. Bu bir meydan okuma.

Kaçmamı istiyor çünkü beni avlamak istiyor. Beni kovalamak istiyor. Korkmamı ama onun için acı çekmemi istiyor.

Önce beni yakalamak zorunda. Ayakkabılarımı giydim ve omuzlarımı düzelttim. Lanet bir fırtınadan sağ çıktım, ana kulübeye kadar birkaç kilometre koşarak da sağ çıkabilirim.

Dış dünya soğuk ve nemli, çam iğneleri ve çürük gibi kokuyor. Orman sık ama geçit vermez değil. Patika tam şurada, göle, kulübeye, buradan başka her yere giden ince bir toprak çizgi.

Özgürlük. Eğer istersem.

Eşikte duruyorum. Gökyüzü gümüş rengine ve iri yağmur damlaları yağmaya başlıyor. *Tabii ya. Neden yağmasın ki?* Rüzgâr gömleğimi kesiyor ve meme uçlarımı sertleştiriyor, kumaş ıslak bir şekilde tenime yapışıyor. Ağlamak istiyorum ama gözyaşlarım akıyor.

Dışarıya bir adım atıyorum.

Toprak ıslak ve yumuşak. Her adım bir ihanet, her hareket çok gürültülü. Yürüyorum, sonra koşuyorum, sonra duruyorum ve dönüp kulübeye bakıyorum. Pencereler siyah ve düz. Hareket yok, gölge yok. Eğer arabamı tamir ediyorsa, o zaman etrafından dolaşmam, patikanın eteklerindeki ağaçların arasından geçmem gerekiyor.

Ama ben daha iyisini biliyorum.

Koşuyorum.

Onu duyana kadar on metre bile gidemedim. Ne ayak seslerini, ne de nefes alışını. Sadece bir varlık hissi, bir fırtına cephesinin kopmadan önce hissettiği gibi. Bir ağacın arkasına saklanıyorum, nefesim kaburgalarımı tırmalıyor ve kendimi küçültmeye çalışıyorum.

Ama fark etmez. Yine de beni buluyor.

Orada, tam arkamda, vücudunun sıcaklığını ağaç kabuğundan hissedebileceğim kadar yakınımda. Bana dokunmuyor. Dokunmasına da gerek yok.

"Saklambaç oynamak istediğini biliyordum," diye fısıldıyor, sesi alçak, kaba bir gümbürtü, "koşmaya devam et küçük kuş. Hemen arkanda olacağım."

Yavaşça dönüyorum ve onu görüyorum.

Maske takıyor. *Arabamı tamir ediyor, doğru.* Duruşunda beni duraksatan bir şey var. Bir şekilde yumuşak ama güçlü, sakın ama gergin. Güzel ve korkutucu ve tam ona göre.

Hareket etmiyor.

Kaçabilirdim. Çığlık atabilirim. Onun

yerine, sadece bakıyorum.

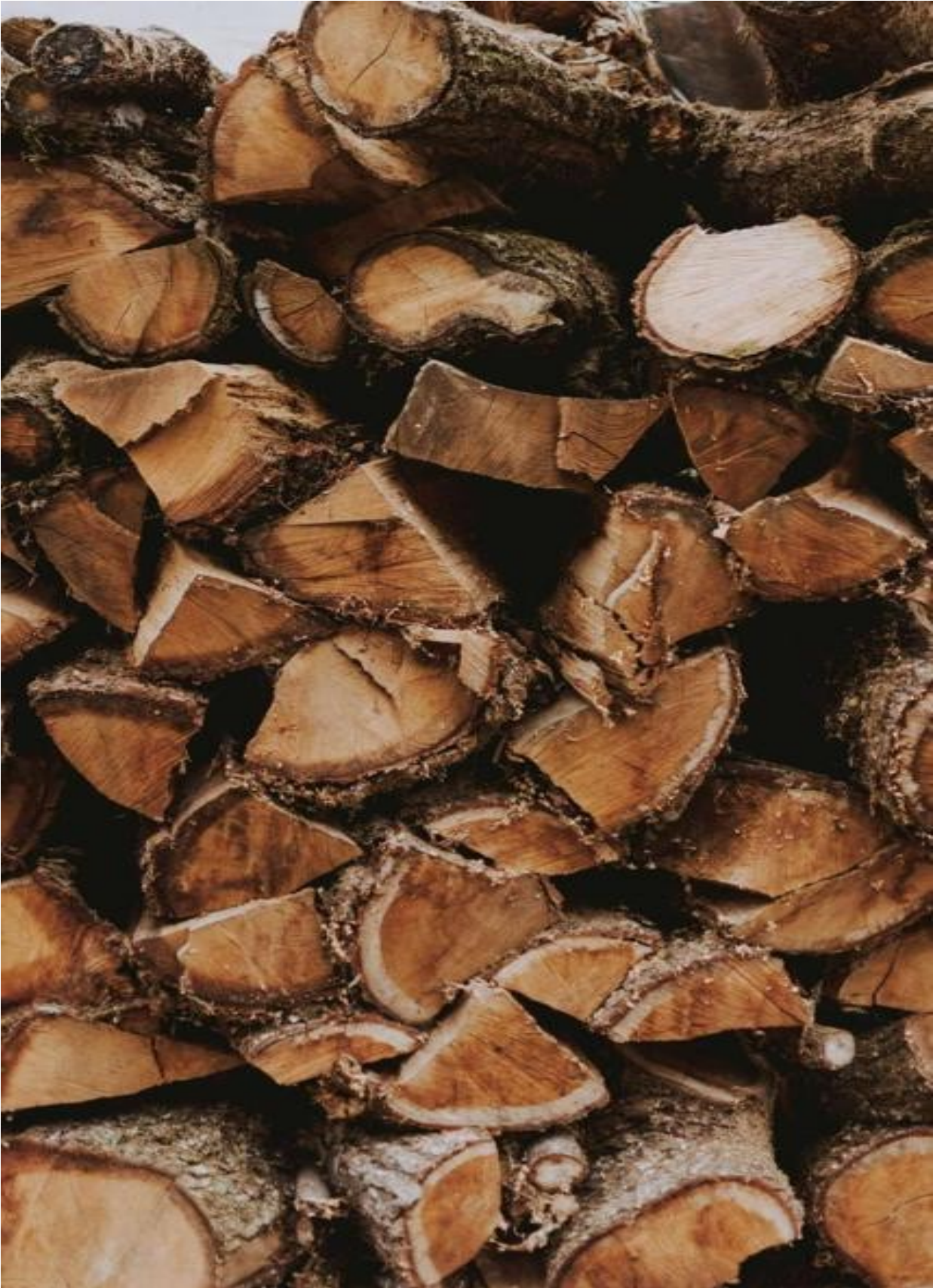
Başını eğiyor, bu hareket hem o kadar insani hem de o kadar korkunç ki kemiklerimi titretiyor.

"Devam et," diyor. "Sana bir avans vereceğim."

Koşuyorum. Ağaçlar bulanıklaşana, hava tenimi acıtana, dünya kendi nabzımın sesinden ve onun tam arkamda, her zaman, sonsuza dek, dokunacak kadar yakınımda olduğundan emin olana kadar koşuyorum.

Koşuyorum çünkü yaşamak istiyorum. Koşuyorum çünkü onun beni yakalamasını istiyorum.

Koşuyorum çünkü sonunda oyunu anladım.

Chapter Ten

Knox

HİÇBİR ŞEY DAHA GÜZEL daha benim kadını
hayatı için kaçıyor.

Bu zor bir gerçek ama söylemeye değer tek gerçek. Çoğu erkek diğer yarısını bulmanın ve onu en karanlık yanlarıyla yüzleşmeye zorlamanın nasıl bir duygu olduğunu asla bilemeyecektir. Peşinden koşarlar ama asla gerçek olmaz. Gerçek değildir. İlkel değil. Şu anda sanki korkuyu hisseden ilk insanmış gibi ormanda hızla ilerlerken damarlarında çarpan şey değil. *Gerçek* korku.

Beni biraz olsun alt ettiğini düşünmesine izin veriyorum. Ona bu avantajı ver. Ben onu tekrar söküp atmadan önce göğsünde umut çiçekleri açsın. Sabırda bir sanat var.

Bekleyiş her şeydir; dünya sadece sinir ve ihtiyaçtan ibaret olana kadar her bir duyuyu keskinleştirme şekli ve bu anın var olan tek şey olduğuna dair mutlak inanç.

Gerçekten çok güzel. Az önce hiç kimsenin boğazını kesmekle kalmadım, şimdi de bir erkeğin bir kadını yok etmesi gereken en temel anlamda onun ırzına geçeceğim. O da benden nefret etmeye çalışacak ama yine de beni sevecek. Yağmurun kayganlaştırdığı toprakta sessiz bir şekilde onu takip ediyorum, botlarım yosunların arasında parmak uçlarında yuvarlanıyor. Bu bir takip değil, bu bir birliktelik. Aramızda gergin bir bağ var, attığı her nefes nefese adımda daha da geriliyor. Çalılara çarpıyor ve çamurda kayıyor, takip etmem için açık bir iz bırakıyor ve ben de yapıyorum, metodik olarak, her panik belirtisinin tadını çıkarıyorum.

Ses çıkarmaya, sessizliği bozmaya ve dünyayı tanıklığa çağırmaya çalışıyor ama bu orman bir kadının çığlıklarını umursamıyor. Burada kimse yok. Yine de bunu yapıyor. Bir çekirdeğin dibinde, ciğerleri parçalanırken, bir tanesini serbest bırakıyor - her gövdeden ve daldan seken mükemmel, boğaz parçalayan bir feryat. Bu çok güzel bir şey, bir ilahi, kanımı kaynatan mükemmel bir nota.

Keşke gülümsememi görebilseydi.

Yapacağını bildiğim gibi kendini yıpratıyor. Onun mücadelesini izlemek zor değil. Oldukça hızlı, ama bunu bir kez denedikten sonra değil. Bunu bütün gün yapabilirim. Bir ağacın arkasına geçip göğsünün kabarışını, gömleğinin bedeninden sıyrılışını ve dilimi üzerinde gezdirmek için can attığım o altın teni ortaya çıkarışını sırtarak izliyorum. Bacakları bir, iki kez bükülür, sonra ikinci bir rüzgâr bulur ve inciklerine kadar su içinde dere yatağına doğru tökezler. Mesafe almaya çalışıyor ama

Kayalar kaygandır ve o sert bir şekilde düşer. Kendini dik tutmaya çalıştığında elleri acımış. Acı onu inletecek kadar keskin ama devam ediyor.

Eminim ana kulübeyi düşünüyordur. Belki de kurtarılma fikrini. Belki de birilerinin onu göreceği, umursayacağı hayalini. Burada bizden başka kimse olmadığını bilmiyor. Ormanın, niyetlerimi arazinin bir ucundan diğer ucuna taşıyacak bir araç olması dışında onu hiç umursamadığını.

Noah onu görse bile müdahale etmezdi ve Kairo muhtemelen sonunda sikimi sokacak birini bulduğum için beni alkışlardı.

Koşmaya zahmet etmeden önce yarım mil önüme geçmesine izin veriyorum. Zor değil; her ezilmiş ot ve çamur parçasında bir hikâye bırakıyor. Düşmüş bir sedir ağacında neredeyse beni kaybediyor, kendini iki katına çıkarıyor, akıllı küçük kuş. Yavaşlıyorum, içime çekiyorum. Onun panik kokusunu, ağaç kabuğuna bulaşan kanı, eminim düşerken aldığı yaraları, bastıramadığı neredeyse hiçkırarak aldığı nefesleri.

Kendini kaybediyor. Ve ben onun çözülüşüne tanıklık etmeyi seviyorum.

Doğu yamacında ağaçlar sıklaşıyor, yaşlı çamlar ışığı bastırıyor, zemin yumuşak, süngerimsi ve bir sapı doldurmak için mükemmel. Arkasını dönmüş ve kulübenin tam tersi yöne gidiyor. *Bana uyar.* Yavaşlıyor, omzunun üzerinden bakıyor, koşmaktan çok tökezliyor. Baldırlarındaki kasların titrediğini, başka bir çığılı ısıırken çenesinin büküldüğünü görebiliyorum.

Kafamda bir harita var ve onun hareketlerini bu haritanın üzerine bindiriyorum. Bilmiyor ama doğruca eski korucu karakoluna gidiyor. Bunun üzerine bahse girerdim. Ne kadar dayanıksız olursa olsun, herhangi bir güvenlik yanılması için sığınak arıyor.

Orası lanet bir mezar. Yıllardır kimse bakımını yapmamış ve en son ziyaret ettiğimde merdiven çürümüştü, ama hey, eğer oraya çıkabilirse.

Oraya ulaşmasına izin veriyorum, kendini merdivenden yukarı çekerken gölgelerden izliyorum, parçalanmış basamakları kaçırıyor.

Açık kapıda siluet halindeydi, yüzü yarı gölgeliydi, saçları ter ve döküntülerle karışmış ve keçeleşmişti. Arkasındaki ormanı tarıyor, gözleri vahşi. Karanlığa gömölüyorum, hareket etmesem bile izlendiğimi hissetmesine izin veriyorum.

Kapıyı çarptı ve sürgüyü fırlattı. Tahtanın benden daha eski olduğu ve iyi yerleştirilmiş bir tekmenin lanet şeyi parçalayacağı düşünöldüğünde komik. Aptal olmadığını biliyorum, elinden geldiğince barikat kuracaktır. Karakolun etrafında bir kez dönüyorum, sessiz, içerdeki hareketinin küçük sarsıntılarını algılıyorum

-Mobilyaların sürtünmesi, eski bir dosya dolabına benzeyen bir şeyin çarpması, belki de yerde sürüklenen bir sandalye. Doğaçlama yapıyor, korku ve umudun her açısını kullanıyor.

Pencereye doğru kayıyorum ve izliyorum.

İçeride hava tozla kaplı. Gömleğim üzerime yapışıyor ve omurgamdaki teri hissedebiliyorum; ıslaklığın soğuk Pasifik havasıyla buluştuğu yerde soğuk bir bant oluşuyor. Çılgınca etrafta dolaşıyor, bir eski karyolayı kapiya doğru itiyor, sonra

Silah olarak kullanabileceği herhangi bir Şey arıyor. Bir moloz yığınını karıştırıyor ve paslanmış bir av bıçağı buluyor. Bıçağı başparmağında deniyor, kestiğinde irkiliyor ama yüzündeki memnuniyet ifadesi, kapıyı menteşelerinden söküp onu orada, muşambanın üzerinde becermek istememe neden oluyor.

Bıçağı yere bırakıyor ve etrafına bakmaya

devam ediyor. Ama ben bekliyorum. Ben hep

beklerim.

Karşımdaki pencereyi kontrol ediyor, sıkıca kilitliyor, onları kapatmaya çalışıyor. İyi kız. Dehşet içindeyken bile metodik. Eski bir radyo buluyor ama bozuk. Küfrediyor, alçak sesle ve acımasızca, sonra elleri saçlarında düğümlenmiş bir şekilde yürümeye başlıyor.

Bu haliyle çok güzel. Tüm nezaketini yitirmiş, tüm sosyal yapmacıklığı ve kibarlığı hayvani bir panikle yok olup gitmiş. Geriye sadece ham, sınırsız yaşama dürtüsü ve kontrolün kendisinde olmadığını bilmek kalıyor.

Çevresinde iki kez daha dönüyorum, zamanın onun üzerinde çalışmasına izin veriyorum, durgunluğun bastırmasına izin veriyorum. İki saat civarında gerçekten paniklemeye başlıyor. Çıkardığı sesler inanılmaz - içten gelen bir inilti, düzensiz nefeslerin ritmi, ayakkabılarının kontrplağa çarpması. Kafesi deneyen kapana kısılmış bir hayvan gibi sadece bir kez kirden sırlıklam olmuş pencereyi tırmalıyor.

O noktanın planını avucumun içi gibi biliyorum. Slade ve benim sarhoş olup bir şeyler içmeye geldiğimiz yer. Duvarlarda eski haritalar var, köşeleri kıvrılmış, onlarca yıllık ölü böceklerle lekelenmiş. Tek, hırpalanmış bir masa

uzak köşede, on yıllık sıkılmış park bekçilerinin döküntüleriyle kaplı: solmuş Playboy'lar, dudağı çatlamış bir kahve fincanı, huzursuz eller tarafından ikiye bölünmüş kalemler.

Pencereden kızıma son bir kez baktığımda içimden kaçan hüznü iç çekişe engel olamıyorum. Masanın arkasına çömelmiş, dizlerini göğsüne çekmiş, bıçağı avucunun içinde sıkıyor. Başını öne eğik, gözleri kapalı, dudakları sessiz bir dua gibi kıpırdıyor. Onu saatlerce izleyebilirim, ama içimdeki heyecan doruğa çıkmaya başlıyor, görülme, bilinme ihtiyacı.

Kapıya gidiyorum. Yumuşakça, sadece bir kez vuruyorum.

Ses onu derinden sarsıyor ve ayağa kalkmak için çırpınırken bir yığın kâğıdı etrafa saçıyor. Duvara yaslanıyor, bıçağı hazır, nefesi sığ, tiz kesik kesik geliyor.

"Gianna," diye sesleniyorum. Sesim düzgün, nazik, yol tarif eden ya da bardan eve bırakan bir adamın sesi gibi. "Beni içeri alacak mısın?"

Hiçbir şey yok. Sadece saçaklardan gelen rüzgârın uğultusu ve onun nefes alış verişindeki artış.

"Sana avantaj sağlayacağımı söylemiştim," diyorum. "Ama şimdi sıra bende."

Bağırıyor, sözsüz, çığ, sesi o kadar güzel ki acıtıyor. Kapıya ağır bir şey fırlattığını duyuyorum; gümbürtüyle yere düşüyor, belki bir çekmeceye ya da eski karyolaya. Yüksek sesle ve net bir şekilde gülüyorum ve onun sessizliği benim alkışım oluyor.

"Git buradan, Knox! Beni rahat bırak!" Çığlığı yüksek, nefes nefese. "S.KTİR!"

Bekliyorum. Zamanın uzamasına izin veriyorum, titreşene kadar onu daha sıkı ve daha sıkı sarmasına izin veriyorum.

Alacakaranlık çöktüğünde, bir sigara yakıp izmaritini kapıya doğru fırlatıyorum, kor kısa bir süre için sönen bir yıldız oluyor. Parıltıyı görmesini, burada olduğumu bilmesini istiyorum. Beni karanlıkta çömelmiş, izlerken, beklerken, onu parçalara ayıracağım an için bir sabır katedrali inşa ederken hayal etmesini istiyorum.

Kapıyı kırmam. Henüz kırmadım. Gece boyunca dayanmasını, tek gözü açık uyumasını, eski karakolun her gıcirtısı ve iç çekişiyle uyanmasını ve hangi sesin ben olduğumu merak etmesini istiyorum.

Yıldızlar yükseldiğinde, çevreyi tekrar dolaşıyorum, bu sefer daha yavaş, vücudumun beklentiyle ağrımalarının tadını çıkarıyorum. Bu iyi bir acı, her siniri içten içe yanıyormuş gibi hissettiren türden.

Yarın, benden daha uzun ömürlü olduğunu düşünmesine izin vereceğim. Yarın, güneşin doğuşunu ve belki de, sadece belki de kazandığı fikrini tatmasına izin vereceğim.

Ve sonra ona yakalanmanın ne demek olduğunu göstereceğim.

Şimdilik pencerenin dışında çömelip gözyaşlarının sesini dinliyorum.

Bu şimdiye kadar duyduğum en dürüst şey.

Şafak, açlıktan öldüğüm cevabı getiriyor. Uyumuyorum. Bir anlamı yok. Zihnim onun etrafında tur atıyor, karakolu planlara ve olasılıklara indiriyor, beni nasıl dışarıda tutmaya çalışacağını, nasıl başarısız olacağını, nasıl merhamet için yalvaracağını ve benim umursuyormuş gibi yapacağımı yeniden canlandırıyor.

Bedenim ihtiyaçla, yakında ona sahip olacağımın kesinliğiyle uğulduyor. Neredeyse tenindeki teri ve tuzu tadabiliyorum, onu sıkıştırıp anlamasını sağlarken kaburgalarına çarpan kalp atışlarının sesini duyabiliyorum. Beklenti içimi yakıyor, kollarımdan yukarı tırmanıyor, görüşüm keskinleşene ve diğer her şey kaybolana kadar boynuma dolanıyor.

Güneş ufku kırdığında harekete geçiyorum.

Karakol sessiz, ama onu içimde hissediyorum; vahşi bir hayvanın tuzakta beklediği gibi, savaşması ya da ölmesi gerektiğinden emin değil. Omzumu kapıya atıyorum. Barikat parçalanmış bir feryatla yerinden çıkıyor, ben tozun içinden geçerken odun patlayarak odanın içine giriyor.

Maskeyi takıyorum. Önce onun görmesini istiyorum. Adamı görmeden önce iblisi görmesini istiyorum, böylece ikisinin de gerçek olduğunu ve ikisinin de onun olduğunu bilecek.

Uzak duvara yaslanmış bekliyor, dudakları korkudan çatlamış ve bembeyaz. Gözleri kocaman açılmış, beyazlar uykusuz karanlıkla pembeye boyanmış. Bir saniyeliğine donup kalıyor ve o saniyede arkasında koşan matematiğin gözlerini dikip koştuğunu, yalvardığını, çığlık attığını ya da belki de sadece bıraktığını görüyorum.

Yapmıyor. O bundan daha iyi.

Onun yerine, eline aldığını görmeyi kaçırdığım eski bir tüfeği, pas ve örümcek ağlarıyla kabuk bağlamış eski bir Winchester'ı kaldırıyor. İndirdi ve kalbime nişan aldı. Namlu ellerinde titriyor ama kolları sabit. İçinde bir umut anının parladığını görüyorum, belki bu sefer bir şeylerin yoluna gireceğine dair hastalıklı bir umut.

Tetiği çekiyor.

Klik sesi o kadar yüksek ki, bir silah sesi de olabilir. Oda başarısızlığın boşluğuyla yankılanıyor. Umutsuzluğunun kokusu bana çarpıyor, metalik ve keskin.

Gülüyorum, ses maskenin içinden geliyor. "Bu yıllardır işe yaramadı," diyorum ona, zevkten kalınlaşmış bir sesle. "Gerçekten bana silah doğrultmana izin vereceğimi mi sanıyorsun? Tsk, tsk, küçük kuş, beni bundan biraz daha iyi anlamalısın, yine de hayat hikayelerimizi deış tokuş etmediğimizi anlıyorum. Henüz."

Çıglık atıyor, mükemmel, sözsüz bir hayvan sesi. Tüfeği bana doğru fırlatıyor ve ben de isabet etmesine izin veriyorum; kaburgalarımda acı çiçekleri açıyor ama bu onun dövüşünü izlemenin verdiği hazzın yanında hiçbir şey. Pencereye doğru fırladı, çıplak elleriyle açmaya çalıştı. Tahtanın altına parmağını bile sokamadan peşindeydim.

Komikti. Beni dışarıda tutmak için güçlendirmeye çalıştığı pencere, onu içeride tutan pencereydi.

Onu belinden tutup kendime doğru çekiyorum. Tırnaklarını ön koluma geçirip kan akıtıyor, sonra dönüp dişlerini bileğime geçiriyor. Sertçe ısırıyor, derimi parçalayacak kadar sert. Tanrım, çok acıyor. Belki de onun diş izlerini üzerime dövme yaparım. Nabzım hızlanıyor ve onu daha sıkı kavrayıp göğsüme doğru sürüklüyorum.

Tekme atıyor, kıvranıyor, vücudundaki her kas benim olmama amacına adanmış durumda.

Ama mesele de bu: o benim.

Burada başka seçenek yok.

Onu yere atıyorum, bileklerini başının üstünde tutuyorum, vücudum onu pis tahtalara bastırıyor. Bana tükürüyor, vahşi ve öfkeli bir hareketle, dilimi üzerinde gezdirmeden önce çenemden aşağı damlamasına izin veriyorum. *Çok lezzetli*. Mükemmel ve onu mahvetmek, meydan okumasının son damlasına kadar alıp sonsuza dek saklayabileceğim bir şeye dönüştürmek istiyorum.

Çırpınıyor, tekrar çılgılık atıyor, sonra topuğunu kalçama vuruyor, taşaklarımı hedefliyor. Neredeyse başarıyor, dizimle onu engelliyorum ve sertçe bastırıyorum. Gözleri yaşlarla doluyor, acıdan değil, parlak, çaresiz öfkeden.

Bir elimle maskeyi yırtıp çıkarırken diğer elimle kollarını yukarı kaldırıp kilitliyorum. Onu kırdığımda yüzümü görmesini istiyorum. Tam olarak kime karşı kaybettiğini hatırlamasını istiyorum.

Nefesi çılgınca, sığ soluklarla geliyor. Teni sıcak, yakıcı, boynundaki damarlar mavi ve yüzüne karşı mükemmel.

Yanakları kızarıyor. Bana bir dizi küfür savuruyor, sesi harap olmuş, her kelime kafatasıma doğrultulmuş kör bir silah. Her birini alıyorum ve içime saplanmasına izin veriyorum.

Çenesini tutup bana bakmaya zorluyorum.

"Bitti mi?" O kadar alçak bir sesle soruyorum ki, nabzının atışını zar zor duyuyorum.

Dişlerini sıkıyor, her santimi nefret, korku ve başka bir şeyle titreşiyor - onu eskisinden daha da güzel yapan bir şey.

"Hayır," diye tükürüyor. "Yanından bile

geçemez." Aferin kızıma.

Onu sabit tutuyorum, mücadele biterken vücudunun gevşediğini hissediyorum. Ama o zaman bile, elimde gevşediğinde bile, gözleri asla ayrılmıyor. Bana teslim olma zevkini tattırmıyor. Sesiyle değil. Ne de yüzüyle.

Vermek zorunda değil. Bunu seviyorum, onu olduğu gibi seviyorum, çünkü öfkesinin, apaçık saygısızlığının ardında bile meme uçlarının nasıl sertleştiğini görebiliyorum. Vücudunun boyun eğmeye zorlanırken nasıl iç çektiğini.

Vücudunun benimkiyle nasıl şekillendiğini, geri çekilmeye çalışsa bile kalçalarının uyluğuma doğru nasıl kaydığını hissedebiliyorum. Nefes alış verişinin değiştiğini, tırnaklarının tenimde kıvrılıp açıldığını, orada olmayan bir kavrama için çaresizce çırpındığını hissedebiliyorum.

Ağzımı kulağına bastırıyorum, irkildiğini hissedecek kadar yakın.

"Artık benimsin," diye fısıldıyorum. "Her parçan. O küçük güzel kafadaki her düşünce."

Sarsılarak uzaklaşmaya çalışıyor ama ben boynunu, kulağının hemen altından, iz bırakacak kadar sert ısıyorum. Nefesi keskin, yaralı ama altında başka bir şeyin, onu benden daha çok korkutan bir ihtiyaç akımının yattığını duyuyorum.

Ayağa kalkıyorum, onu da kendimle birlikte yukarı çekiyorum. Artık karşı koymuyor, sadece avuçlarımın içinde sarkıyor, yorgunluğun bıçak sırtı nihayet adrenalini yara yara ilerliyor.

Onu karakoldan dışarı, soğuk sabahın içine sürüklüyorum, ikimiz de terden sırlıslık olmuştuk.

Av sona ermişti. Asıl iş şimdi başlıyor.

Onu ormana geri sürüklemek bir saat sürdü.

İlk elli metre boyunca mücadele etti; eşeledi, pençeledi, topuklarını kazmaya ya da kurtulmaya çalıştı. Her seferinde başarısız oluyor ama çabasına inanmasına izin veriyorum. Hepsi bir gösteri. Bana hala gücü olduğunu hatırlatmaya çalışıyor. Yok ve o da bunu biliyor. Onun bir direniş hikayesi olmasını istiyorum. Denediği her saniyeyi ve yenildiği her saniyeyi hatırlamasını istiyorum.

Tökezliyor. Kollarındaki çürükler çoktan çiçek açmış, mükemmel, mavi-siyah, bir hafta ya da daha uzun süre kalacak türden. Yüzünde kir ve gözyaşı izleri var ama şu anda bile çenesinde inatçı bir eğim var. Ben onu mahvettikten sonra bile. Devam edecek, umut etmeye devam edecek, dayanabileceğinin sınırlarını zorlamaya devam edecek.

Onu burada, çamurun içinde becermek istiyorum ama yapmıyorum.

Kulübe ağaçların arasından beliriyor. Onu görüyor ve inlemeye başlıyor, alçak sesle ve çaresizce, ama yalvarmıyor. Henüz yalvarmıyor. Onu saklıyor, en çok ihtiyaç duyduğu an için son onurunu biriktiriyor.

Onu merdivenlerden yukarı çekip içeri sokuyorum. Hava ılık, çok ılık, dışarıdaki soğuktan sonra boğucu. Nefes almasına izin veriyorum, nefesini tutmasına izin veriyorum, ter ve eski seksin burayı asla gerçekten terk etmeyen derin hayvan kokusunu içine çekiyor.

Odaya, yatağa, ayakucuna cıvatalanmış tek bir ağır demir halkaya bakıyor, bir ucundan uzun bir zincir bağlı, diğer ucunda deri bir kelepçe var. Daha önce fark etmediği ama bunca zamandır orada duran bir zincir. Onu gördüğünde ne olacağını biliyor. Avıma çıkmadan önce oraya koydum.

Onu şiltenin üzerine yüzüstü yatırdım. Sıçırıyor, kaçmaya çalışıyor ama ben çoktan onun üzerindeyim, kelepçeyi bileğine sararken dizlerim belinin iki yanında. Kilidin son klik sesi. Kıpırdamadan duruyor, alnını çarşafa bastırmış, saçları yüzünün etrafında uçuşuyor. Titriyor, soğuktan değil, kurtulamadığı umutsuz, bitkin öfkeden.

Onun üzerinde duruyorum. Her santimini görmek istiyorum. Her nefeste kaburgalarının nasıl şiştiğini, benden kaçamayacağını anladığında kıcının nasıl gerildiğini ve açıldığını. Bırakayım demlensin. Sessizliğin ağırlığını ve tutsaklığının yeniliğini hissetmesine izin veriyorum. Kendini yatağın arkasına doğru iterek ters dönüyor ve sadece beni izliyor.

Gömleğimin düğmelerini açıp çıkarıyorum, hâlâ ter ve kurumuş kanla yapış yapış olmuş tenimden sıyrıyorum. Gözleri sadece bir kez yukarı kayıyor ve gözlerinde elektrikli bir şeyin parıltısını yakalıyorum - şu anda bile hala bana baktığını fark ettiğim bir parıltı. Hâlâ beni okuyor. Hâlâ, her şeye rağmen, bundan sonra ne olacağını bilmek istiyor.

"Şimdi benim kurallarıma göre oynayacağız," diyorum.

İrkildi. "Lütfen," diye fısıldıyor. "Lütfen, Knox. Bunu yapmak zorunda değilsin."

"Zorundayım." Botlarımı tekmeleyip çıplak tenime kadar soyunuyorum. Beni olduğum gibi görmesini istiyorum - süslenmemiş, maskesiz, adam ve canavarın birleştiği, göremeyeceği bir şey. "Kaçtın," diyorum yatağın ayak ucuna doğru yürürken. "Beni kovalattın. Seni avlamamı sağladın." Diz çöküp gözlerinin içine bakıyorum. "Şimdi bana gerçeği söyleyeceksin, Gianna."

Başka tarafa bakıyor. Çenesini tutup bakışlarımla buluşmaya zorluyorum. "Söyle," diye hırlıyorum. "Bana anladığını söyle."

Boğazı çalışıyor, kelimeler dilinin arkasında sıkışıp kalıyor.

Daha sert sıkıyorum. "Söyle."

"I-" Yutkunuyor, sesi güçlkle çıkıyor. "Anlıyorum. I..."

"Evet?" Sırıttıyorum, "Benim küçük kuşumun itiraf edecek bir şeyi var mı?"

Duygularının ne olduğunu anlamaya çalışırken gergin görünüyor. "Senden nefret ediyorum. Ama ben de seni istiyorum." Bunu söylerken bile kelimelerden nefret ediyor. Duygulardan.

"Aferin kızıma." Onu bıraktım. Bir an için yere yığıldı, vücudundaki her kas yenilgiyle gevşedi. Ama gerçekten yenilmiş değildi. Ellerin nasıl seğirdiğini, bacaklarını nasıl esnettiğini, hesapladığımı görebiliyorum. Asla pes etmeyecek. Asla durmayacak.

0 mükemmel.

Yatağa tırmanıyorum, bacaklarına biniyorum. Bileğindeki zincir ona yaklaşık on sekiz santimlik bir hareket alanı sağlıyor - çoğu şey için yeterli, ama ben izin vermedikçe bana zarar verecek kadar değil. Onu dizlerine kadar çekip tekrar yüzüstü yatağa itiyorum ve bu hareketle kıyafetlerini yırtıyorum. Kıcı çıplaktı, derisi kir ve tüylerim diken diken olmuştu. Tırnaklarımı üzerinde gezdiriyor, kalçasından kalçasına bir çizgi çekiyorum. Titriyor.

Elime tükürüp sikimi kayganlaştırdıktan sonra amciğiyle aynı hizaya getiriyorum. Gerçekten hiç gerek yoktu. Kadın ıslaktı. Sadece ıslak değil, sırılsıklam, damlıyor, ona yaşattığım onca cehennemden sonra bile sıcak, tatlı bir karmaşa.

Gölüyorum, uzun ve alçak sesle. "Şu haline bak. Şimdi bile benim için hazırsın. Benden nefret ediyor olabilirsin, Gianna, ama sen de beni istiyorsun."

Başını sallamaya, inkâr etmeye çalışıyor, ama ben ona çarpıyorum, tek bir acımasız darbeye kendimi kabzasına kadar gömüyorum. Çığlık atıyor, sesi çarşafklar tarafından boğuluyor.

Onu yavaşça beceriyorum, vücudunun etrafımda kenetlenmesinin, kalçalarının her hamlede titremesinin tadını çıkarıyorum. Zincirini tutup bir sap olarak kullanıyorum, onu tekrar tekrar üzerime çekiyorum, ta ki nefesi kesilene, hıçkırana ama hala benden kurtulmaya çalışana kadar.

"Bunu seviyorsun," diyorum, omzunun kıvrımını ısırarak için eğilerek. "Buna bayılıyorsun. Mahvolmayı seviyorsun."

Yine başını sallıyor ama bu bir yalan. Nasıl eğildiğini, kıcını bana nasıl sürttüğünü görüyorum, utancından boğulurken bile daha fazlası için çaresiz.

Etrafına uzanıp parmaklarımı bacaklarının arasına kaydırıyorum, klitorisini yavaş, sıkı dairelerle ovuyorum. İnliyor, geri çekilmeye çalışıyor ama kalçaları ona ihanet ediyor, elimle buluşmak için yukarı doğru eğiliyor.

"Söyle bana," diyorum, sertçe bastırarak. "Sevdiğini söyle."

Sesi gözyaşları ve tükürükle kalınlaşarak kelimeleri yutuyor. "I-no-"

Kıcına bir tokat atıyorum, el izi bırakacak kadar sert. "Daha

yüksek sesle." "Siktir-" Sesi kesiliyor. "Bayılıyorum. Bayıldım.

Lütfen-"

Kendimi ritme, teninin tokatlarına, teslimiyetinin müziğine kaptırıyorum. Çığlık atana, tüm vücudu kilitlenene ve yarağımın etrafında vahşi ve kırık bir şekilde boşalana kadar onu sikmeye devam ediyorum.

Durmuyorum. Bunu sonsuza dek hissetmesini istiyorum. Zamanın sonuna kadar beni içinde taşımasını istiyorum.

Sonunda boşaldığımda, çekiyorum ve sırtının her yerine fişkirtiyorum, onu işaretliyorum, tenini kime ait olduğu gerçeğiyle boyuyorum.

Yatağa yığılıyor, hıçkırarak ağlıyor, zincir her titreyişinde takırdıyor.

Uzun bir süre onu izliyorum, sessizliğin, anın bütünlüğünün tadını çıkarıyorum.

Sonunda hareket ettiğimde, onun yanında diz çöküyorum, yanağındaki terden ıslanmış saçları okşuyorum. Geri çekilmiyor, ama onu orada tutuyorum, nazik, dikkatli, sanki kırılgan bir şeymiş gibi.

Bunun için benden nefret ediyor. Hem canavar hem de bakıcı, hem istismarcı hem de kurtarıcı olabilmemden nefret ediyor.

Onu bu yüzden seviyorum.

Eğiliyorum, göz kapaklarını, şakağını, çenesinin çizgisini öpüyorum. Titriyor ama geri çekilmiyor.

Fısıldıyorum, "Bu halinle mükemmelsin. Çaresiz. Sahiplenilmiş. Benimsin."

Hiçbir şey söylemiyor ama vücudu gerçeği söylüyor. Yataktan inip el bezi getirdiğimde, kesiklerin, sıyrıkların ve morlukların etrafına özen gösteriyorum. Uzun bir duşa ihtiyacı var ama şimdi değil. Dinlenmesini emrediyorum ve o uyur uyumaz kelepçeyi çözeceğim. Şimdilik bir bez yeterli olacak.

Geri dönüp bezi yeniden ısıtırken ve vücudunun üzerinden ikinci kez geçerken Gianna iç çekiyor. Onunla bu şekilde ilgilenmek istememden nefret ediyorum ama bunu seviyorum da. Aralık göz kapaklarının arasından beni izliyor, dudaklarında küçük bir gülümseme oynuyor.

"Seni anlamıyorum." Fısıldıyor. "Neyi

anlamıyorsun?"

"Bir adamın boğazını nasıl kesebildiğini, beni ormanda nasıl kovalayabildiğini, beni nasıl deli gibi becerebildiğini ve bana nasıl bu kadar değer verebildiğini." Bana baktı. Gerçekten bana bakıyor.

"Ben de bilmiyorum. Emin olduğum tek şey, hayatımın geri kalanında bana şu an baktığın gibi bakmanı sağlayacaksa binlerce adam öldürebileceğim."

İnliyor ama göz temasını kesmiyor. "Biraz dinlen,

Gianna."

Yanına uzanıyorum, kolumu beline atıyorum, zincir aramızda serin ve ağır bir şekilde dolaşılıyor.

Uyuyacak. Koşmayı, savaşmayı, hatta belki kazanmayı hayal edecek.

Ama
yapmayacak.

Asla
yapmayacak.

Ben onu sevmek için buradayken olmaz.

Rocky

Chapter Eleven

Gianna

Uyandığım da hâlâ yatağa kelepçeliydim.

En azından dün gece çözmüştür diye düşünmüştüm ama öyle bir şansım yoktu. Onu baştan çıkarmak için kadınsı cazibemi kullanmak zorunda kalabilirim. Her ne kadar ilgimi çekse de, o adamı pişmanlık duymadan öldürdüğü gerçeğini aklımdan çıkaramıyorum.

Eğer pişmanlık duymuyorsa, bana karşı saplantıdan başka ne hissediyor olabilir ki?

Omzumdaki ağrı her şeyden önce fark ediliyor. Vücudumdaki her kas gergin hissediyor. Ağzımın tadı yenilgi, adrenalin ve onun teninin soluk hayaleti gibi ama bunu düşünmeyeceğim. Bunu düşünmeyeceğim.

Ellerinin nasıl hissettirdiğini, adımı nasıl söylediğini ya da benim ona nasıl karşılık verdiğimi.

Zincire, çeliğin soğuk baskısına, kelepçenin bileğimi ısırmasına odaklanıyorum. Çekiyor, önce yavaşça, sonra sertçe, ama tek yaptığı metal halkayı direğin üzerinde sürüklemek ve ahşabı inletmek.

Belki kibarca rica edersem gitmeme izin verir.

Çok aydınlık. Gözlerimi kapatıp neler olduğunu hatırlamaya çalışıyorum ama beynim sadece kırıntılar çıkarıyor. Belki de bu kadar kısa bir süre içinde yaşadığım travmanın etkisidir. Hayatta kalabilmem için beynim kısa devre yapıyor.

Engelle ve savaş.

Demirin tadı, sesinin tınısı, kulağıma gelen nefesinin sıcaklığı. Her itişte zincir takırdıyor. "Lütfen" dediğimde gülüşü ve bunu kastetmiş olmaktan nasıl nefret ettiğim.

Gözlerimi açtım ve tavana baktım. Üstümde göze benzeyen bir tahta parçası var. Gözyaşlarım akana kadar ona bakıyorum. Ağlamayacağım. Bunu ona vermeyeceğim.

Bunun yerine, hasarın envanterini çıkarıyorum.

Bileğim yara bere içinde, kırmızı bir halka ucuz bir dövme gibi kemiği çevreliyor. Kalçalarımın içi ve dışı morarmış, renkler şimdiden mavi ve mora çalıyor. Kalçamda parmak izlerinden oluşan bir takımyıldızı var, mükemmel aralıklarla, her biri geride bıraktığı küçük bir ödül.

Boştaki elimle komodine uzanmaya çalışıyorum. Menzil dışında. Çarşafı tutup çekiyorum, lambayı sallanıp devrilene ve yere çarpana kadar santim santim yaklaşıtııyorum. Altında toz ve tek bir saç bağından başka bir şey yok. *İşe yaramaz.*

Gölüyorum. Ses vahşı ve daha ileri gitmemek için dudağıımı ısırarak zorunda kalıyorum.

İşte o zaman onu duyuyorum.

Çizmelerinin dikkatli adımlarını. Kapıdaki duraklama. Kapıyı çalıyor. Lanet olası kapıyı çalıyor.

Yan dönüyorum, zinciri derimi daha derinden ısırması için büküyorum ve bekliyorum.

Kapıyı ayağıyla açıyor, bir elinde dengede duran bir tepsi taşıyor. Yemek. Fincandan yükselen buharı, düzgün küçük sandviç üçgenlerini, mükemmel aylara dilimlenmiş portakalı izliyorum.

Bana hemen bakmıyor. Tepsiyi şifonyerin üzerine koyuyor, sanki bu normal bir sabahmış ve ben kızgın bir köpek gibi yatağı zincirlenmiş değilmişim gibi.

Sonra döndü.

Gözleri düz. Soğuk değil -içlerinde bunun için çok fazla ateş var- ama boş, sanki bana daha fazla yer açmak için kendini boşaltmış gibi. Gülümsemiyor. Sadece bakıyor.

"Günaydın," diyor.

"Gerçek bir beyefendisiniz," diyorum zinciri sallayarak. "Yatakta kahvaltı klasik bir dokunuş."

Başını eğip kelepçenin bileğimi nasıl kestiğini inceliyor. "Kanaman var."

"Muhtemelen umduğun kadar değil."

Ağzının köşesi seğiriyor. Sandviçi alıyor ve ulaşamayacağım bir yerde tutuyor.

"Ye," diyor.

İçimi çeker gibi yapıyorum, sonra boştaki elimle sandviçi alıyorum. Bir ısırık alıyorum, yavaşça, göz temasını hiç kesmeden. Jambon ve peynir, sadece dilimi yakacak kadar hardal. Ekmek bayat. Yine de yiyorum.

Tepsiyi yatağın üzerine koyuyor ve çömeliyor, gerçekten denesem onu tekmeleyebileceğim kadar yakın. Kalçamdaki çürük halkasını inceliyor, parmakları derinin üzerinde geziniyor ama dokunmuyor.

"Hızlı iyileşıyorsun."

"Skor tutuyor musun?"

Yukarı bakıyor, bakışlarımla buluşuyor. "Her zaman."

Sandviçi üç ısırıkta bitiriyorum, kırıntıları kağıda siliyorum. Tabağı kafasına fırlatmak istiyorum ama biliyorum ki

Yakala onu. Ondan nefret etmek istiyorum ama bedenim bana dokunduğu her saniyeyi hatırlıyor ve bundan daha çok nefret ediyorum.

Ayağa kalkıyor ve küçük gümüş bir anahtar çıkarıyor. Başparmağıyla işaret parmağı arasında tutuyor, o kadar küçük ki gözümü kırparsam kaybolabilir.

"Kilidini açacağım," diyor. "Pişman olacağın bir şey yapma küçük kuş."

Başımı salladım.

Manşetin kilidini açtı. Basınç bir kan hücumuyla serbest kalıyor ve inlememek için yumruğumu sıkmak zorunda kalıyorum. Hareket etmiyor, öylece duruyor, elimin titreyişini izliyor.

"Şifonyerde kıyafet değişimi var. Cassidy'nin eski kıyafetleri, dar olacak ama sanırım onun da garip, esnek bir elbisesi var. Rahatına bak Gianna, bugün market alışverişi için pansiyona gideceğiz," diyor. "İstersen duş al. Ben dışarıda bekleyeceğim."

Çıkıyor ve kapıyı yumuşak bir tıkırtıyla kapatıyor.

Bir an orada öylece oturuyorum, boştaki elim bileğimi tutuyor, geri kalan kısmım hareketin şokuyla titriyor. Sonra sendeleyerek şifonyere gittim, üst çekmeceyi açtım ve bir tişört ile eşofman altı çıkardım. Lanet olsun. Eşofmanlar çok küçük. Bahsettiği elbiseyi elime alınca ağzım açık kaldı. Bu bir kulüp elbisesi. *Bununla ne yapmam gerekiyor?*

Hayal kırıklığı içimi kemiriyor, ama onu yanımda banyoya götürüyorum. Kendi kıyafetlerimi özledim. Lanet olsun, bir diş fırçam olmasını özledim. Saçlarım mahvoldu. Eve gitmek istiyorum.

Banyo küçük ama temiz. Sabun kokusuz, havlular beyaz ve yıpranmış. Soyunup duşa giriyorum, su sırtımı haşlayana kadar ısıtıyorum. Derim kızarana, morluklar bir tablodaki lekeler gibi göze çarpana kadar keseleniyorum. Bacaklarımın arasını, bileklerimi, kulaklarımın arkasını keseliyorum. Onu silmek istiyorum ama tek yaptığım kendimi ham yapmak.

Sonunda dışarı çıktığımda, buhar aynayı buğulandırmıştı. Avucumla silip temizledikten sonra yansıma bakiyorum.

Cehennem gibi görünüyorum. Gözlerim koyu halkalarla çevrili, elmacık kemiğim şişmiş, dudaklarım çatlamış ve çatlamış. Ormanda sürüklenmiş ve boyun eğmesi için becerilmiş bir kıza benziyorum.

Bundan hoşlanan bir kıza benziyorum.

Aynayı yumrukluyorum, kıracak kadar değil, sadece parmak eklemlerimdeki beyaz acı parıltısını görecekt kadar.

Elbise sıcak. İçine gömölüyorum, nefret etsem bile yumuşaklığının tadını çıkarıyorum. Tişört kalçamın ortasına kadar düşüyor, saçlarımı kuruluyorum, sonra saç bağıyla geri bağıyorum.

Sonra... Kalçalarımın arasındaki ıslaklığı hissediyorum.

Harika. Regl oldum ve burada lanet bir köpekbaliğıyla sıkışıp kaldım. Belki kokusunu alır.

vahşileşir ve beni yer.

Sürekli yeniden kullanmak zorunda kaldığım iç çamaşırlarımın içine tuvalet kâğıdı tıktırdıktan sonra kapıyı açtığımda beni bekliyor.

Koridorun sonunda duruyor, kollarını kavuşturmuş, sanki buranın sahibiymiş gibi duvara yaslanmış. Sanki bana sahipmiş gibi.

Sahip. Hem de nasıl.

Yanımdan geçiyorum, ürkmeyi reddediyorum. O da beni takip ediyor, yavaş ve ölçülü, her adımı kontrolün kimde olduğunu hatırlatıyor.

"Kulübeye gitmemiz iyi oldu, reglim başladı." Diyorum.

Kaşlarını kaldırıyor. "Öyle mi? Bir hafta daha adet görmeyeceksin."

Şaşkınlığım boğazımda düğümleniyor. "Az önce ne dedin sen?"

"Beni duydun." İç çekiyor. "Önemli değil, kramplarına yardımcı olması için sikimin üzerinde zıplamayı ya da kendini küçük, acılı bir top haline getirmeyi seçebilirsin."

"Boku yedin."

"Meh." Kanepeyi işaret ediyor. Oturuyorum, ellerimi kucağımda kavuşturuyorum ve yere bakıyorum.

Karşımda oturuyor, dirseklerini dizlerine dayamış, bakışlarını yüzüme sabitlemiş.

"Dün geceyi hatırlıyor musun?" diye

soruyor. "Hayır," diye yalan söylüyorum.

Gülümsüyor, gördüğüm ilk gerçek gülümseme. Küçük, özel, paylaşmayı planlamadığı bir sır gibi.

"Bence biliyorsun."

Gözleriyle buluşuyorum ve içimde bir şeyler kırılıyor. Zincir gitmiş ama ben her zamankinden daha fazla kapana kısılmış durumdayım.

Bileğime bakıyorum. İz çoktan solmaya başlamış, deri pembe ve yumuşak. Geri kalan kısmımın iyileşmesinin ne kadar süreceğini merak ediyorum.

Acaba iyileşmesini istiyor muyum?

"Hayır Knox, sanırım beni zorladığın tüm o travma beynime kısa devre yaptırdı ve şimdi temelde pürüzsüz bir beynim var."

Kıkırdıyor, yüksek ve sıcak bir ses, duraksamama neden oluyor. *Kahretsin, bu çok hoşuma gidiyor.* "Sen komik bir kızsın, Gianna."

Uzun bir süre konuşmuyoruz. Ateş çatırdıyor ve patlıyor. Nefesinin sesini dinliyorum, yavaş ve düzgün, sanki bana ne kadar eksik olduğumu göstermek için sakinlik sanatında ustalaşmış gibi.

Sonunda sessizliği bozuyor.

"Bunun nasıl başladığını bilmek ister misin?" diye soruyor.

Omuz silkiyorum. "Neden olmasın. Bütün günümüz var, ama unutma, kanıyorum, yani amacın biz pansiyona gitmeden önce bu kanepeyi lekelemekse, gayet iyi gidiyorsun."

Arkasına yaslanıyor, ayağı benimkine değene kadar bacaklarını uzatıyor. Geri çekilmiyor. Ben de çekmiyorum.

"Kardeşim," diyor. "Şey. Kan kardeşim değil. Ama öyle de olabilir. Tüm bunları başlatan Kairo'ydu, Noah'ı kulübesini kullanmamıza izin vermesi için ikna etti."

Gözlerimi deviriyorum. "Ne yani, eğlence için insan avlamak gibi mi? Bu tür bir oyun mu?"

Sırıttırıyor, yavaş ve acımasız bir şey. "İlk başta değil. İlk başta sadece konuşuyorduk. Fantezi. Ateşin etrafındaki hikayeler." Alevlere bakıyor ve bir an için gözlerinin arkasında bir şeyin titrediğini görüyorum. Pişmanlık değil. Açlık. "Ama hikâyeler yeterli değildi. Creed için değil. Ya da Kairo için. Ya da Slade için."

"O gerçek isimler mi? Aptalca isimler. Yine de mantıklı, *Knox*."

"Yeterince gerçek."

Çenemi elime dayadım. "Ne yani? Barlardan kızları alıp ormana mı götürdüler? Onlara rustik bir sikiş festivali olduğunu söyleyip hayatları için kaçmalarına izin mi verdiler?"

Ağız kıvrıldı. "İlk seferinde sadece aynı sapkınlıklara sahip bir hatundu. Sanırım onu bulan Creed'di. Zamanla bu bir tür 'o kişiyi' bulma görevine dönüştü ve öyle de kaldı. İçimizde en kötüsü Creed'di. O kadar sık kadın değiştirirdi ki ne olduğunu asla anlayamazdık. Slade ikinci sıradaydı ama o sadece avlanmaktan zevk alırdı. Sonrasını pek sevmezdi, ne demek istediğimi anlarsınız. Kairo dayanmıştı. Birkaç ay önce Harbor'ı buldu ve o zamandan beri mutlular."

"Peki ya sen?"

Cevap vermek için acele etmiyor, söylemeden önce kafasında evirip çeviriyor. "Ben hiç katılmadım. Pek sayılmaz. Sadece... izledim."

Neredeyse gülecektim. "Yani sen köşede elinde kamerayla duran sapık mısın? Gerçek canavarlar işlerini yaparken mastürbasyon yapan adam?"

Hiç tepki vermiyor. Bir seğirme bile yok. "Belki de. Ya da belki sadece doğru kızı bekliyordum."

O kadar sessiz söylüyor ki neredeyse

kaçıracağım. Ona bakıyorum. "Beni mi

kastediyorsun?"

Başını sallıyor.

Oda daha küçük, hava kalın ve ağır geliyor. Kalbim çok yüksek sesle çarpıyor ve onun bunu duyabildiğini biliyorum. Parmaklarını masaya vuruyor, yavaş ve sabit, ritmi göğsümdeki gümbürtüyle eşleştiriyor.

"Neden ben?" Sonunda sesimin kırılmasından nefret ederek soruyorum.

Omuz silkiyor. "Çünkü sen savaşıyorsun. Çünkü sadece koşmuyorsun, bende kovalama isteği uyandırıyorsun. Seni yakalamak istememi sağlıyorsun."

Dehşete düşmeliyim. İğrenmeliyim. Bunun yerine, tenim sıcak, avuçlarım terliyor ve gözlerimi başka tarafa çeviremiyorum.

Öne doğru eğiliyor, dirseklerini dizlerine dayamış, gözleri benimkilere kilitlenmiş.

"Ne düşündüğümü biliyor musun?" diyor.

Cevap vermiyorum, çünkü vermek istemiyorum.

"Bence hoşuna gidiyor. Bence yakalanmak istiyorsun. Bence aptal eski sevgilin sana daha fazlasını istediğini gösterdi. Daha fazlasına ihtiyacın olduğunu. Ve bence senin önünde bir adamı öldürmüş olmama rağmen, bu senin için gerçekten önemli değil. Böyle bir şey yapacak kadar sana takıntılı olmam *hoşuna* gidiyor. Ama bunu kabul etmek istemiyorsun çünkü bu seni ne tür hasta bir kadın yapar?"

"Git kendini becer," diyorum keskin bir sesle.

Sırıttırıyor, o çıldırtıcı derecede mükemmel beyaz dişlerini göstererek. "Belki sonra. Şimdilik seni becermeyi tercih ederim."

Yanaklarımın kızardığını hissediyorum. Bana bunu yapabilmesinden nefret ediyorum, zihnim itiraz etmeye fırsat bulamadan bedenimin ona cevap vermesinden nefret ediyorum.

"Buna ne dediklerini biliyor musun?" diye soruyor, sesi alçak. "Av mı?"

Başımı sallıyorum.

"Ona 'Gece Oyunu' diyorlardı. Çünkü her şey hava karardıktan sonra oluyor. Kural yok. Tanık yok. Sadece sen, orman ve ne yaparsan yanına kâr kalır."

Ellerini kanepenin arkasına koyuyor ve beni olduğum yere hapsediyor. Nefesi kulağımı okşuyor.

"Benden kaçışını seviyorum, Gianna."

Gözlerimi kapatıyorum, titrememek için kendimi zor tutuyorum. Ama işe yaramıyor. "Sen şeytansın."

"Evet bebeğim, ama sen benim kraliçem olsaydın ben de Şeytan olurum." Ayağa kalkıyor ve eğilip elimi tutuyor ve beni yukarı çekiyor. "Gel, kulübeye gidelim. Komiklik yapma, Gianna, ciddiğim. Misafirlerin bağırsaklarını deşmekten çekinmem."

Tüylerim diken diken oluyor. "Tamam."

Bana verdiği gülümseme bir şekilde ondan korkmama neden olurken, aynı zamanda onun mükemmel suratına oturmak istememe neden oluyor.

Belki sonra yaparım.

Sadece krampları hafifletmek için.

Chapter Twelve

Knox

PINE RIDGE Ana Kulübesi farklı türde bir canavardır. Dışarıda olmaya dayanamayan prensesler için yapılmış. Benim kızım gibi değil. Işıklar çok parlak. Basınçlı hava çok kuru. Mutfak her zaman uyanık, sabahın köründe bile, uyanık olanlar sadece personel ve sabah ile akşam arasındaki farkı umursamayan misafir tipleri.

En azından şu anda uygun bir zaman. Gün ortası, yani herkes için öğle yemeği hazırlıyorlar. Kulübeye geri götürmek için kesinlikle biraz alacağım. Ben boktan yemeklerden bıktıysam, Gianna da kesinlikle bıkmıştır.

Daha eşikten geçmeden bakışlara maruz kalıyoruz. Hiç şaşırmadım. Gianna bir kulüp elbisesi giyiyor, saçları dağınık ama kenarları vahşi, yüzü çıplak, dün gece üzerine çizdiğim çürükler dışında teni parlıyor. *Tanrım, böyle harika görünüyor.* Boynundakini saklamaya çalışıyor ama bu sadece dikkatleri üzerine çekiyor. Ve ona.

Sürekli kendi bacaklarına, kalçasında etek ucunun hemen altında mavi ve mor renkte açan çürüğe bakıyor. Elbise bir kulübün banyosundaki vücudu göstermek için tasarlanmıştı, vahşi doğadaki bir kulübenin mutfağındaki vücudu değil, ama etkisi aynı. Odadaki her erkek kapı aralığından buzdolabına kadar onu izliyor.

Gördüğü ilgiyi seviyorum, ama arkasından sinsice yaklaştığımı görüp bakışlarını kaçırdıklarında daha da çok seviyorum. Birisi onun istismara uğradığını düşünebilir, ama ben biliyorum ve o da biliyor ki, bu çürükler paylaştığımız tutkudan doğdu. O işaretlendi. Sahiplenildi. Korunuyor.

Elbisesini çekiştiriyor, "Lanet olsun Knox, bir suç mahallinden çıkmış gibi görünüyorum." diye tıslıyor.

Omuz silkiyorum. "Çıktın."

Kaşlarını çatıyor, ağzının kenarından fısıldıyor, "Hepsi bakıyor."

"Bırak baksınlar."

Yemek salonunu geçtiğimizde bir sessizlik oluyor, aslında hiç de sessizlik olmayan bir sessizlik. Çatallar tabaklara çarpıyor, biri öksürüyor, arkada bir bardak kırılıyor, sonra konuşmalar başlıyor

tekrar, iki kat daha yüksek sesle, yıkılmamaya çalışan bir baraj gibi. Buraya sosyalleşmek için gelmedim, ama doğrudan mutfağa gittiğimde personelin bana doğrudan bakmamaya çalışmasından, bir karton yumurta için buzdolabını açtığımda şefin neredeyse tavasını düşürmesinden zevk alıyorum.

Gianna ortadan kaybolmak istiyor. Göz önünde olmaya alışık değil. Arkama geçip gölgem olmaya çalışıyor ama ben buna izin vermiyorum. Arkamı dönerek başının tepesine bir öpücük konduruyorum ve elimi kışına doğru kaydırıyorum, avuç içim açık, bu pisliklere bir şey söyleme cesareti veriyorum. Sıçırıyor ama geri çekilmiyor.

Odanın geçmeme izin verecek şekilde düzenlenmesine aldırmadan kahveye doğru ilerliyorum. Personel beni daha önce görmüştü. Ne yaptığımı bilmeseler bile ne olduğumu biliyorlar. Sanırım adım benden önce geliyor.

Gianna eğiliyor, saçları çenemi gıdıklıyor. "Bu utanç verici," diye fısıldıyor, sesi utanç ya da belki de tahrik gibi bir şeyle çığ. Bu onun için ince bir çizgi.

Ona bir kupa dolduruyorum. "Buna alışacaksın."

Yudumluyor, elleri fincanı dişlerine vuracak kadar titriyor. "Hırpalanmış bir eşe benziyorum."

"Hayır, tamamen sikilmiş görünüyorsun. Arada fark var, Gianna. Seni asla incitmem."

İrkildi ama çok az. İlerleme var.

Sanki en yakındaki tuvalete kaçmak istiyormuş ama bir türlü hareket edemiyormuş gibi ayak ayak üstüne atıyor. Buzdolabının metal kapağındaki yansımasını izliyorum; çenesi aşağıda, omuzları kambur, dudakları birbirine kenetlenmiş. İçindeki her içgüdü saklanmak, kendini örtmek istiyor ama elbise buna izin vermiyor.

"Bunu neden yapıyorsun?" diyor. "Madem bana hava atacaksın, neden beni buraya getirdin?" El yordamıyla bir kelime arıyor ve "bir ödül gibi" demeye karar veriyor.

Başımı eğip onu değerlendiriyorum. "Çünkü

öylesin." Gülüyor, kırılgan, cam gibi bir ses. "Siktir

git."

"Bu hoşuna giderdi," diyorum ve bunda ciddiylim. "Yapabilirim. Eğer istersen. Seni bu tezgâhın üzerine yatırır ve yere damlayana kadar seni becerirken onlara izletirim."

Omuzlarındaki gerginlik biraz azalıyor. Kahvesine bir kehanet havuzuymuş gibi bakıyor, ama aslında sadece kendini yok etmeden bunu atlatmanın bir yolunu arıyor. "Kapa çeneni, Knox! Seni duyabiliyorlar!"

Arkadan bir çift aşçı ellerinin arkasından fısıldaşıyor, içlerinden biri göz teması kuracak kadar cesur. Kupamı kaldırıyorum. Başka tarafa bakıyor, boynunda bir kızarıklık belirliyor. Bakışlarımı tutması için ne gerektiğini hayal ediyorum. Bir erkek olamayacak kadar zayıf.

Gianna tırnaklarını tezgâha vuruyor. Parmaklarının uçları dün gece karakolda yeri tırmaladığı için kızarmış. Beni bakarken yakalıyor ve bir an için

İkincisi, yüzünde karanlık bir şey titreşiyor. Korku değil. Nefret değil. Açlığa yakın bir şey.

Not alıyorum, daha sonra kullanmak üzere dosyalıyorum.

Yine kıpırdanıyor. "İşemem lazım," diye fısıldıyor, acilen.

Koridoru işaret ediyorum. "Nerede olduğunu biliyorsun. Üzerinde büyük bir W harfi var. Gianna... aptalca bir şey yapma. Hemen geri gel."

Tereddüt ediyor, sonra fırlıyor, başı eğik, kollarını göğsünde kavuşturmuş. Kızının hareketini izliyorum, yavaş ve kasıtlı, her adımda ona dün gece yaptığım şeyin anısı canlanıyor. Kahretsin, o yanakların zıplama şekli ne kadar şehvetli, güzel ve mükemmel.

Bekliyorum. Hep beklerim. "Hey, sen." Bir aşçıyı işaret ediyorum. "Bitince şundan birkaç paket servis kabına koy." Çok lezzetli kokuyor ve açlıktan ölüyorum."

Başını sallar ve koşarak uzaklaşır.

Geri döndüğünde saçları biraz nemliydi ve elbisesini düzeltmişti, böylece etek ucu eskisinden sadece birkaç santim daha uzundu. Bu sadece göğüslerini daha fazla ortaya çıkarıyor. Bana uyar, tüm kıvrımlarını takdir edebilirim. Gözleri odanın içinde geziniyor, sonra benimkilere takılıyor. Bir şey söylememi, çok uzun sürdüğü ya da kendini düzeltmeye çalıştığı için onu azarlamamı bekliyor ama ben onun belirsizlik içinde kalmasına izin veriyorum. Sırtarak taze meyveleri, yumurtaları, bir somun ekmeği, kahveyi ve diğer birkaç şeyi bir torbaya dolduruyorum.

Önce o kırılıyor. "Burada işimiz bitti mi?"

Kahvemi tek bir yudumda bitiriyorum. "Şimdilik."

Mutfaktan çıkıp yemek salonuna geri dönüyoruz. Kalabalık yine bizim için ayrılıyor. Aynı aşçı gözlerimle buluşmaya çalışıyor ve bu sefer ona izin veriyorum. Gülümsemiyorum. Sadece ürpermesini ve gözlerini kaçırmasını izliyorum.

Verandada Gianna nefes alıyor, boğulmaktan yeni kurtulmuş gibi soğuk dağ havasını soluyor.

Bir sigara yakıyorum, dumanın aramızda dolaşmasına izin veriyorum. "Çok iyiydin," diyorum.

Homurdanıyor. "Sen lanet olası bir pisliksin."

Yaklaşıyorum, onu parmaklıklara sıkıştırıyorum, bana bakmaya zorlanana kadar çenesini parmaklıyorum. "Evet, ama hoşuna gidiyor."

Onu sert ve hızlı bir şekilde öpüyorum, dudaklarını inletecek kadar sert ısırıyorum.

O geri çekilmiyor. Ne güzel

bir küçük kuş.

Verandaya çıkmalı iki dakika olmamıştı ki Noah çıkageldi.

Yürümeyi öğrenmiş bir dağ gibi hareket ediyor - görmezden gelinmesi imkansız, tam tepesine gelene kadar taş gibi sessiz

Sen. Bugün her günkü gibi giyinmiş: yıpranmış kot pantolon, tesisteki çoğu insandan daha eski botlar, kolları dirseklerine kadar kıvrılmış flanel gömlek. Ön kolları bir geyiğin boynunu kırabilecekmiş gibi görünüyor, ki bu komik, çünkü kıldığı tek şey benim lanet sabrım.

Gözleri önce bana, sonra Gianna'ya, sonra tekrar bana kayıyor. Hoşbeşle uğraşmıyor. Asla yapmaz.

"Burada ne yapıyorsun Knox?" Kelimeler bir soru değil, sadece bir meydan okuma.

Başımı eğiyorum, ağzımın kenarlarının yukarı kalkmasına izin veriyorum. "Yiyecek alıyorum. Hafta için stok yapıyorum."

Homurdanıyor, gözleri Gianna'nın üzerinde minimum ilgiyle geziniyor, sanki çoktan katalogladığı bir odadaki yeni bir mobilya parçasıymış gibi. Ona sadece "Merdivenlerde kanaman var" demekle yetindi. Sonra da bana: "Hesaba yazayım mı?"

"Evet," dedim. "Hesaba yaz."

Gözlerini deviriyor ve veda etme zahmetine bile girmeden uzaklaşıyor. Sadece savaş ya da cinayet hikâyelerinde var olan türden bir adam, ama işte burada, yaşıyor, terliyor ve her saniyesinden nefret ediyor.

Gianna onun gidişini izliyor, sonra tekrar yanıma sokuluyor. "Çok gergin," diye mırıldanıyor.

"O hiçbir şey değil," diyorum. "Heyecan istiyorsan kuzeni Kairo'yla tanışmalısın."

Gölüyor, yumuşak bir ses, sonra titriyor. Bu hoşuma gitti. Onu rahatlatmaktan çok yerinde tutmak için kolumun altına aldım. Noah haklıydı, verandada kanaması vardı. Umurumda değildi. Bacaklarının arasına gömüleceğim anlamına gelse bile üzerimde kanamasına izin verirdim.

Bir nefes daha çektim ve tadını çıkardım. Çok sık sigara içmem ama bugün bir şeyler nikotini çağırıyor.

Birkaç dakika sonra arkamızdaki kapı tekrar açıldı ve bu kez gelen Cassidy'ydi.

Yürümekten çok süzülen bir kadın, ayakları eski tahtaların üzerinde zar zor ses çıkarıyor. Saçları dağınık bir topuz, yoga pantolonu, bol bir sweatshirt, makyajsız. Bozuk bir adamı düzeltmeye çalışan her kadın gibi görünüyor. Noah için iyi bir şey. Gerçekten başarmış olabilir.

Gözleri önce Gianna'ya takılıyor. Gözleri genişliyor, sonra yumuşuyor ve beni tamamen görmezden gelerek bize doğru adım atıyor. Yaralı bir hayvana yaklaşır gibi Gianna'nın önünde duruyor.

"Ah, tatlım," diyor. "İyi misin? Hey, o benim elbisem mi?"

Gianna sanki bu sözleri daha önce hiç duymamış gibi gözlerini

kırpıştırıyor. "Hayır," diyor, sesi kısık. "İyi değilim."

Cassidy'nin yüzü tamamen sempati dolu. Gianna'nın eline uzanıyor ve bir an için Gianna'nın benimkini bırakıp geri uzanabileceğini düşünüyorum. Ama bırakmıyor.

Cassidy eğiliyor, sesi kısık. "Bu adamlar," diyor, "vahşiler. Ama izin verirsen sana iyi davranırlar."

Gianna'nın ağzı açılıp kapanıyor. Kelimeleri sindirmeye çalışıyor, ama onları daha sonra kullanmak üzere bir kenara attığını anlıyorum. Hiçbir şeye güvenmemeyi çoktan öğrenmiş ama Cassidy farklı. Ona inanmak istiyor.

Gianna'nın elini sıkıyorum. Sertçe. "Gördün mü?" "Gördün mü?" diyorum. "Sana söylemiştim."

Cassidy bana bakıyor, gözleri keskin. "Ona iyi bak, Knox. Üzerinde bu çürükleri bırakmayı kes! Hırpalanmış bir eşe benziyor," diyor. Bu bir rica değil.

Gianna bir kıkırdamayı bastırarak yan tarafıma

dirsek atıyor. "Yapacağım," diyorum.

Bunu söylediğimde Gianna'nın ürpermesi neredeyse müstehcen.

Cassidy ayağa kalkıyor, "Benim Noah'ya gitmem lazım. Bugün çok kötü bir ruh hali içinde." Gianna'ya uzun ve anlamlı bir bakış attıktan sonra kulübenin içinde kayboluyor.

Yine yalnızız, ama sessizlik şimdi farklı. Belki daha sıcak. Ya da belki sadece daha az düşmanca.

Gianna bana doğru eğiliyor, başı omzumda. "O iyi biri," diyor.

"Öyle," diye katılıyorum. "Belki eğitildikten sonra ikiniz çay ve çörek içebilirsiniz."

Cassidy daha içeri girmeden Gianna kolumu çekiştiriyor, yüzünde aciliyet ifadesi var. "Bekle," diyor, sesi kısık. "Sence onda -" yanakları pembeleşmiş bir halde etrafına bakınıyor, "-ped ya da tampon gibi bir şey var mı? Çantanda hiç görmedim."

Bir kahkaha attım. "Git ona sor."

Cassidy kapıyı dinliyor olmalı, çünkü Gianna korkup kaçamadan yeniden ortaya çıkıyor. "Bir şeye mi ihtiyacın var?"

Gianna tereddüt ediyor, sonra mahcup bir şekilde başını sallıyor. "Ben... evet, üzgünüm. Ölmek üzereyim."

Cassidy el sallayarak geçiştiriyor, büyük boy çantasını karıştırmaya başlamış bile. "Noah için saklamak zorunda olduğum ıvrır zıvrır bir de burada görmelisin. Bu yüzden bu kadar büyük," diyor ve bir seyahat çantası çıkarıyor. Bir avuç dolusu ped, bir kutu tampon, hatta birkaç mini paket hap uzatıyor. "Her zaman hazırlıklı olun," diyor, büyümüş ama bırakmayı öğrenememiş bir izci kız gibi.

Gianna desteyi alıyor ve verandaya koyduğum çantaya tikiştiriyor, ağzı yarı minnettarlık yarı utanç dolu garip bir şekle bürünüyor. "Teşekkür ederim," dedi. "Cidden."

Cassidy omuz silkiyor. "Kadınlar birbirlerine destek olmalı, değil

mi?" Gianna titrek bir gülümsemeyi başarıyor. "Doğru."

Cassidy eğiliyor, sesi ancak fısıltıyı aşıyor. "Cidden, bu kadar mücadele etme. Teslim olursan hoşuna gidecek," diyor.

"Güven bana."

Gianna'nın kolunu sıkıyor, sonra bir daha dönmek üzere uzaklaşıyor.

"Şeflere bize dışarıdan bir şeyler hazırlamalarını emrettim. Şu anda hazır olmalı."

Yiyecekleri almak için içeri geri döndük. Mutfak personeli her şeyi kahverengi kâğıt torbalara koymuş, üstleri sıkıca kapatılmış ve içleri folyo kaplarla kaplanmış. Kızarmış tavuk, bisküvi, patates püresi gibi kokuyor, sonrasında olabilecekler hakkında endişelenmeseydiniz yiyebileceğiniz tüm rahat yiyecekler.

Gianna çantayı kokluyor, gözleri bir an için kapanıyor. "Tanrım, paket servisi özlemişim," diyor, neredeyse saygıyla. "Bunu tekrar yapabilir miyiz?"

Duraksıyorum, düşünüyormuş gibi yapıyorum. "Belki," diyorum. "Eğer uslu durursan."

Bana bir surat yapıyor, sonra gülümsüyor, onu kaçırdığımdan beri gördüğüm ilk gerçek gülümseme.

Birlikte dışarı çıkıyoruz, ben çantaları taşıyorum, o ise sanki bir canavar ve onun en sevdiği kız değil de gerçek bir çiftmişiz gibi yanıma yapışmış.

"Knox," diyor, tam ön kapıya geldiğimizde. "Öyle mi?"

"Berbat durumda olduğunu biliyorum. Ama... teŖekkürler. Bunu daha da kötüleŖtirmediđin için."

Ona bakıyorum, gerçekten bakıyorum ve bir an için neredeyse doğru bir Ŗey söyleyeceğim.

Onun yerine sırtıyorum, elimi sırtına koyup onu soğuğa doğru yönlendiriyorum.

"AkŖam yemeği altıda," diyorum. "Eğer o zaman acıkırsan, geri gelebiliriz."

"Çok heyecanlıyım!"

Yüzündeki ifade beni çılgına çevirmeye yetiyor. Bu gülümseme için erkekleri öldürebilirim.

Kapıdan içeri girdiğimizde hava anında deđiŖiyor. Buradaki hava daha yoğun, söylenmemiŖ bıraktığımız her Ŗeyle cinsel olarak yüklü. Yiyecekleri tezgâha koyup buzdolabını açıyorum. Uzun, yüklü bir dakika boyunca tek ses onun uğultusu.

Bir bardak su dolduruyordum ki onun giriŖte öylece durduğunu, kıpırdamadığını fark ettim.

Beni izliyordu. Arkamı dönüp tezgâha yaslanıyorum ve onu izliyorum.

Öyle olmasa da küçük görünüyor. Dudakları çatlamış, ısırılmış, gözleri siyah ve kocaman.

O anın asılı kalmasına izin veriyorum. Dünyadaki tek şey yanağının içini ısırırken dişlerinin çıkardığı yumuşak tıkırtı.

Boğazını temizliyor ve ses o kadar sessiz ki neredeyse kaçırıyorum.

"Knox," diyor.

Cevap

vermiyorum.

Kendini toparlıyor. Ellerin yumruktan parmaklara ve tekrar geriye gidişinden bunu anlayabiliyorum. Dehşete kapılmış ama aynı zamanda kızgın. Bu onda en sevdiğim özellik.

"İhtiyacım var..." diye başladı, durdu. "Bir anlaşma yapmak

istiyorum." Bu iyi bir şey. Yüzüme bir gülümseme

yayılmasına izin veriyorum.

"Devam et," diyorum.

Derin bir nefes alıyor ve izlemek acı veriyor. Sanki ciğerleri havanın ne için olduğunu hatırlamaya çalışıyor.

"Beni istiyorsun," diyor. "Tamam. Ama o yürüyüşçüye ya da bir başkasına yaptığın gibi birine zarar verirsen, birini öldürürsen, her şey biter. Beni bırakacaksın. Kovalamak yok, oyun yok. Sadece bitti."

Beklediğim konuşma bu değildi. Bu daha iyi.

Bakışlarımı tutuyor ve ben bunu görüyorum: umut titreşimi, benimle pazarlık edilebileceğine, hayvanın altında bir adam olduğuna dair inanç. Neredeyse ona haklı olduğunu söyleyecektim.

Neredeyse.

Bardağı yere bırakıyorum, yavaşça ona doğru yürüyorum, her adımım kasıtlı.

"Tamam," diyorum. "Anlaştık. Ama bilmelisin ki Gianna, eğer biri senin için gelirse - eğer biri seni benden almaya çalışırsa - onu öldürürüm. Yapmayacağıma söz veremem."

Başını sallıyor ve bu hareket yarı yenilgi, yarı

rahatlama gibi. "Adil," diyor. "Sadece... bunu alışkanlık

haline getirme."

"Anlaşıldı."

Gerginlik hâlâ orada, o kadar yoğun ki ellerini etrafına sarıp sıkabilirsin.

Yere bakıyor, sonra tekrar yukarı bakıyor ve gözlerinde aç bir şey var. "Şimdi ne olacak?" diye soruyor.

Şimdi onu adımlama sırası bende. İçeri giriyorum, onu duvara yaslıyorum, ellerimi başının iki yanına dayıyorum. Kapana kısılmış durumda ama irkilmiyor.

"Söyle bana," diyorum alçak sesle. "Anlaşmayı sen yaptın. Kuralları sen koydun, sadece bu seferlik."

Dudaklarını yalıyor, hızlı ve siğ nefes alıyor. Korkunun, terin ve bunların altındaki başka bir şeyin küçük kıvılcımının kokusunu alabiliyorum.

Ellerini göğsüme koyuyor ve beni itmek yerine kendine çekiyor.

"Bana kırılacakmışım gibi davranmayı bırakmanı istiyorum," diyor sesi titreyerek.

Sırıtiyorum, yavaş ve keskin. "Emin

misin?" Başını sallıyor.

"Dizlerinin üzerine çök," diyorum, düz bir sesle.

Duvardan aşağı kayıyor, düşerken avuç içleri tahtayı sıyrıyor. Elbisesi kalçalarına kadar iniyor ve her şeyi ortaya çıkıyor. Titriyor ama tereddüt etmiyor.

Geri çekiliyorum, yerden bana bakmasına izin veriyorum. Bunun ağırlığını, kesinliğini hissetmesini istiyorum.

"Bana doğru sürün," diyorum.

Yapıyor, elleri ve dizleri üzerinde, başı yukarıda, saçları yüzüne dökülüyor. İçinde utanç yok; sadece çiğ, parlak bir arzu var. Ayaklarımın dibinde duruyor, bir sonraki komutu bekliyor.

Başparmağımla çenesini yukarı kaldırıp onu bana bakmaya zorluyorum. "Ağzını aç," diyorum.

Açıyor, dudakları parlak, dili ıslak. Gözleri benimkilerden hiç ayrılmıyor.

Pantolonumu yavaşça indiriyorum ve ona sikimi uzatıyorum. Önce bir santim, sonra daha fazla, dudakları tabana değene kadar alıyor. Biraz tıkanıyor ama burnundan nefes alarak kendini sabitliyor.

"İşte bu," diyorum, elimi saçlarında gezdirerek. "Al onu. Hepsini."

Boğuluyor ama geri çekilmiyor. Ağzını yavaşça ve bilerek sikiyorum, her saniyesini hissetmesine izin veriyorum. Rimeli yüzünden aşağı akıyor, siyah çizgiler yanaklarını boyuyor. Onu böyle seviyorum - harap olmuş ve bundan hoşlanıyor.

Kaygan ve sert bir şekilde çekiyorum ve onu saçlarından tutup yukarı sürüklüyorum. Nefes nefese kalmış, tükürüğü çenesinden aşağı damlıyor.

"Kanepenin üzerine," diyorum.

Tökezliyor, kendini yakalıyor, kışını kaldırarak kolçağa dayanıyor. Elbise artık sadece bir kemer. Titriyor, ama kalçasını kavradığımda elimi nasıl geri ittiğini görebiliyorum.

Amına bastırıyorum, alay ediyorum, sonra sertçe sokuyorum. Çığlık atıyor, ben saçlarını çekip geri çekmeden önce başı öne düşüyor. Omurgasındaki kavis ilahi. Ritmi acımasızca, durmaksızın ayarlıyorum. Tenin tene çarpma sesi odayı dolduruyor.

"Tanrım, ıslanmışsın," diyorum sırtına doğru eğilerek. "Buna bayılıyorsun, değil mi?"

İnliyor ve bileklerini kavrayıp arkasına sabitliyorum. Yüzü kanepeye gömülü ama kıcı yukarıda, daha fazlası için yalvarıyor.

"Hiç bağlandın mı, Gianna? Seni eve götürmemden bahsetmiyorum."

Başını vahşice sallıyor.

Kanepenin minderinden kemerimi alıp kullanıyorum ve bileklerini arkadan birbirine bağlıyorum.

Onu daha sert beceriyorum, sanki içini boşaltmak istiyormuşum gibi içine giriyorum. Çığlık atıyor ve sesi müzik gibi geliyor.

Eğildim, ağzımı kulağına dayadım. "Bir dahaki sefere seni ormana götüreceğim. Seni bir ağaca bağlayacağım ve aylar seni yaralı bir hayvan sanacak kadar yüksek sesle çığlık atana kadar seni becereceğim."

Hıçkırıyor ve ben onun yakın olduğunu biliyorum.

Aşağı uzanıp klitorisini ovuyorum, hızlı ve acımasızca. "Benim için gel," diyorum. "Şimdi gel."

Geliyor, vücudu kilitleniyor, her kası titriyor. Gevşiyor, kolları arkasından çekilmiş, ağzı açık, minderine üzerine salyaları akıyor.

Çekiliyorum, kendimi sarsıyorum ve sırtını boşalmamla boyuyorum. Sıcaktan titriyordu.

Onu çözdüm, kanepeye yatırdım ve yanına oturdum. Sert nefes alıyorum, göğsüm kabarıyor. *Benim için mükemmel, mükemmel bir kız.*

Bana doğru kıvrılıyor, yanağı kalçamda, saçları dağınık. Başını okşuyorum, ilk defa yumuşak.

Böyle çok masum. Yeni becerilmiş, istediğini alıyor ve eşit ölçüde veriyor.

Bir süre sonra sersemlemiş bir halde

başını kaldırıyor. "Anlaştık mı?" diye

soruyor, sesi kısık.

"Anlaştık," diyorum. "Ama unutma, artık benimsin."

Gözlerini kapatıyor ama gülümsüyor.

Nefes alışını, sırtındaki morlukları, bileklerindeki yeni izleri izliyorum.

Bunun olacağını tahmin ettiğimi söyleyemem ama nefret de etmiyorum.

"Gel, yemek yiyelim. Sonra seni akşam yemeği için geri götürmeden önce kestirebiliriz. Eminim sandıkta giymen için daha uygun bir şeyler bulabiliriz."

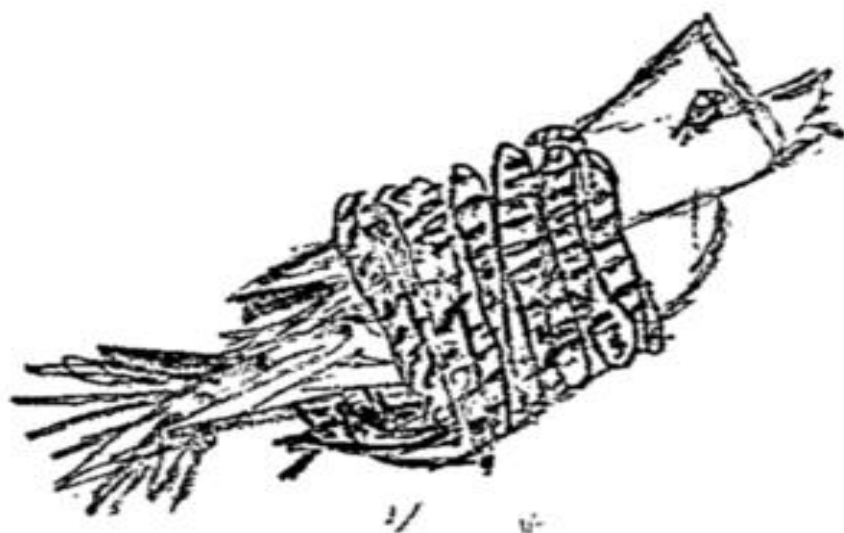
Bana baktı. "Randevu gibi mi?"

Omuz silkiyorum. "Tabii. Randevu gibi."

Bu beni şaşırttı. Onu bir randevuya götürmek *istemem*. Ama o bunu hak ediyor.

Hiçbir şey değilse bile , dünyanın sunduğu tüm güzellikleri hak ediyor.

Teklif etmem gereken.

Chapter Thirteen

Gianna

SONRAKİ ÜÇ SAAT kimsenin sizi uyarmadığı türden bir belirsizlikti. Sabahki dağınık, zor kazanılmış pazarlığımızdan sonra -bakkaliye, seks, anlaşmadan sonra- Knox'un tam bir psikopat olmasını ya da en azından kulübeye gidip hobi olarak sincapları parçalamaya başlamasını bekliyordum. Onun yerine evcilleşti. Sessizliği doldurması gereken bir adam değil ama bugün dolduruyor. Kulübenin etrafını kurcalamaya başlar. Mutfakta gıcırdayan çekmeceyi tamir eder.

Kanepede kitap okuyormuş gibi yaparken onu izliyorum. Kitap hiçbir şey değil - sadece bir dekor, sırtı hiç çatlamamış, sayfaları güneşten ağarmış kağıt ve hayal kırıklığı kokuyor. Asıl gösteri onu izlemek: vidaları sıkarken ön kollarının beyaz tişörtünün altında esnemesi, her zaman nerede olduğumun farkında olarak mekanda yumuşak ve zarif bir şekilde hareket etmesi,

Öyle olmadığını düşündüğümde bile. Bazen mırıldanıyor, ama asla tam bir şarkı değil, sadece çok dikkatli dinlediğimde buharlaşan zayıf bir melodi.

Bu beni korkutmalı. Belki de öyle, ama beynimdeki panik merkezini rahatlatan bir şey var. Belki de rehineler bu şekilde TSSB geliştiriyordur - sizi esir alan kişinin mükemmel bir omlet yapmasını isteyene kadar, neredeyse tesadüfi olan sıradan nezaketin yavaşça damlaması.

Arada bir bana bakıyor, sadece bir titreşim, gözleri demirhanede kızdırılmış çelik renginde. Beni bakarken yakalarsa, sırtmaz ya da yüzünü ekşitmez. Ben kızarmış ve yakalanmama izin verdiğim için kızgın bir şekilde başka tarafa bakana kadar öylece bakar. Kitabı kapattım ve ne yaptığını görmek için odayı geçtim.

Lavabonun başında durmuş, kollarını iki yana açmış, pencereden dışarı bakıyor. Kulübenin arkasındaki orman sis ve damlayan yapraklarla dolu, ağaçlar donuk gökyüzüne karşı iskeletleşmiş. Musluk çalışıyor, zaten temiz olan bir bardağın üzerine sığıyor.

Bekliyorum. Hareket etmiyor, beni tanımıyor bile ama vücudundan yayılan sıcaklığı hissedebiliyorum. Bu hem bir davet hem de bir meydan okuma. Zihnim diyor ki: Yapabiliyorken çık, aptal. Bedenim diyor ki: Ona biraz yaslan. Bakalım ne olacak.

Ben de öyle yaptım. Kalçasını kendiminkiyle çarpıyorum, suyun eline ve yere damlamasına neden olacak kadar sert bir şekilde.

Tek kaşı havada bana bakıyor ve bir anlığına mutfakta birbiriyle sevişen iki insan gibi oluyoruz.

"Kırarsan, satın alırsın," diye takılıyorum. Sesim ince ama beklediğim kadar titrek değil.

"Burada tamir edemeyeceğim hiçbir şey yok." Bunu hem tehdit hem de söz verir gibi söylüyor, sonra suyu kapatıp ellerini havluya siliyor. "Bir şey mi istiyorsun?"

Söylemek istiyorum, neden böyle olduğunu, neden girdiğin her odayı sahiplenmen gerektiğini, boynumu kolayca kırabilecekken neden bana böyle müstehcen bir şefkatle dokunduğunu bilmek istiyorum. Neden daha fazla korkmadığımı, neden izin verirsem ormanda yaşamanın evim olabileceğini hissettiğimi söylemek, anlamak istiyorum.

Onun yerine, "Bir dolabı tamir etmeyi nereden biliyorsun ki?" diyorum. Eğildim, kollarımı kavuşturdum, onun duruşunu taklit ettim. "Nesin sen, bir tür hayatta kalma uzmanı mı?"

Omuz silkiyor, bakışları benimkilerden hiç ayrılmıyor. "Babam gitmeden önce bana öğretti. Bir şey bozuksa tamir edersin. Ya da bozukluğuyla yaşamayı öğrenirsin."

"Benimle yaptığın şey bu mu?" Kelimeler ben onları durduramadan döküldü.

Sırıtıyor, yavaş ve tembel. "Ne düşünüyorsun?"

Sanırım bana tekrar dokunmasını istiyorum, dokunmamam gerektiği halde.

Onun yerine havluyu elinden kapıp masaya fırlatıyorum. Tepki vermiyor, sadece bir adım daha yaklaşıyor, aramızdaki boşluk elektrikleniyor.

Uzun bir süre ikimiz de konuşmuyoruz. Acımasız bir şey söylemesini, burada kendi isteğimle bulunmadığımı, her nazik jestin benim için ördüğü ilmeğin yeni bir ipliği olduğunu hatırlatmasını istiyorum. Ama söylemiyor.

Sonunda kırıldım. "Sen bir ucubesin."

Ellerini zar zor kalçalarımaya koyuyor, parmak uçları eşofmanımın kumaşını yakıyor. "Sen de öylesin."

Muhtemelen doğrudur. Başka kim kahvaltıda kendi tutsaklığını müzakere eder ve sonra başka kimseyi öldürmemek için bir anlaşma yapar? Başka kim cinsel ilişki ve travma sonrası bir mutfakta durup kendisini kaçıran adamın onu şekerden yapılmış gibi kucaklamasına izin verir?

Beni kendine çekti ve ben de kendimi onun göğsüne bıraktım. Bir saniyeliğine sadece burada olmak, dışarıdaki kuşları, saatin tik taklarını ve kalbinin sabit, derin atışını dinlemek sorun değil.

Ağzını başımın üstüne bastırıyor, o kadar nazik bir hareket ki neredeyse irkiliyorum. Ama ürkmedim. Onun yerine, sabun ve sigara dumanı kokusunu ve altındaki keskin bir şeyi içime çekiyorum.

"Sana zarar vermeyeceğim," diyor. "Bunu biliyorsun, değil mi?"

"Biliyorum." Söylüyorum çünkü tartışmaktan daha kolay, çünkü sonuna kadar inanmasam bile şimdilik yeterince inanıyorum.

Geri çekilip yüzüme bakıyor. "Sen benim için sadece bir oyuncak değilsin, Gianna. Sen benim sonsuza dekimsin," diyor, neredeyse kendi kendine.

"Bütün erkekler böyle der," diye şaka yapıyorum ama hiç inandırıcı gelmiyor.

Homurdanıyor. "Bana inanıp inanmaman umurumda değil."

Bir süre öylece duruyoruz, ta ki saat dördü geçip pencerelerden gelen ışık soğuktan maviye dönene kadar. Beni bırakıyor ve projesine geri dönüyor - bu sefer verandadaki yırtık bir perdeyi bantlıyor. Kanepeye geri dönüyorum ama kitap unutulmuş. Sadece onu izliyorum, alanın her santimini nasıl sahiplendiğini izliyorum.

Telefonum yok elbette ama duvardaki saat, sonunda beni aradığında saatin neredeyse altı olduğunu gösteriyor.

"Hiç gece yürüyüşü yapar mısın?" diye soruyor, sesi rahat.

Gözlerimi kırptıştırıyorum, anlamaya çalışıyorum. "Bu bir cinayet olayı mı?"

Gülüyor ve bu o kadar içten ki korktuğumu unutuyorum. "Hayır, Gianna. Kulübeye yürüyerek gideceğiz. Bir barları var ve bence hazır kahve olmayan bir içecek içebilirsin. Ayrıca, akşam yemeği istemiştin. Bu kadar iyi bir kız olduğun için birlikte bir şeyler yiyebiliriz diye düşündüm."

Bekliyor, seçeneklerimi tartmama izin veriyor. Bundan kurtulamayacağımı biliyorum ama seçenek yanılışmasını takdir ediyorum.

"Elbette," diyorum. "Ama beni avlamayı planlıyorsan, bil ki açlıktan ölüyorum, o yüzden şu an iyi bir zaman değil."

Sırıttıyor. "Anlaşıldı. Git üstünü değiştir, sana giyecek bir şeyler buldum."

Yatak odasına gidip bir kot pantolon ve basit bir siyah gömlek buldum. İkisi de benim bedenimde. Bir yanımda bunu nasıl bulduğunu merak ediyor, diğer yanımda sormak istemiyor çünkü ürkütücü bir şey olacağını biliyorum. Yanlarında kırmızı dantelli bir tanga var. Sütyen yok, çünkü tabii ki yok.

Kıyafetleri giydikten sonra yatak odasından çıkıyorum ve onu koyu renk bir kot pantolon, lacivert bir gömlek ve siyah bir bomber ceket giyerken görüyorum. Uyluk uzunluğunda bir ceket benim için tutuyor. Gözleri beğeniyle parlıyor ve hiç düşünmeden dönüyorum.

"Büyüleyici görünüyorsun." Gülümsüyor.

"Bunları nasıl aldığını sormayacağım bile." Ben de cevap olarak.

"Meh, bunca zamandır buradaydılar, sadece kıyafetlerini çıkarışını izlemek hoşuma gidiyor. Bunun bir sorun olacağını düşünmemiştim." Ceket giymeme yardım ederken omuzlarını silkiyor. "Hadi gidelim."

Dışarı çıkıyoruz, hava ısıyor ama neyse ki yağmur yağmıyor. Kulübeye giden yol görünüyor, ağaçların arasında ince, çamurlu bir patika. Son ışık ıslak yapraklara vuruyor, ormanı hem tehlikeli hem de kutsal bir şeye dönüştürüyor.

Elini uzatıyor. Fark etmemiş gibi yapıyorum ama iki adım sonra bir köke takılıp düştüğümde dirseğimi yakalıyor. Tutuşu sabit, sıcak ve inatçı.

Bir süre hiç konuşmadan bu şekilde yürüdük. Ayaklarımızın altındaki çakılların çıtırtısını, çam iğnelerindeki rüzgârı, kendi nefesimin yankısını dinliyorum.

Birkaç dakika sonra ona bakma riskini göze alıyorum. Bana bakmıyor ama ağzının kenarında küçük bir gülümseme var. Yırtıcı bir sırıtış değil, daha yumuşak, neredeyse hüzünlü bir şey.

Ne düşündüğünü sormak istiyorum ama zaten biliyorum.

Pişman olup olmadığını sormak istiyorum ama bunun cevabını da zaten biliyorum.

Biz sadece ormanda yürüyen iki kişiyiz, yalnızız ama yalnız değiliz, adlandıramadığım bir şeyle birbirimize bağlıyız.

Belki travmadır. Belki de kaderdir. Belki de ikimiz de başka bir şeyi nasıl isteyeceğimizi bilemeyecek kadar berbat durumdayız.

Her iki durumda da, yürümeye devam ediyorum. Her iki durumda da kalıyorum.

Sizi kaçıran kişiyle ormanda yürümenin bir protokolü yok. En azından bir rehber kitap, bir doktorun bekleme odasındaki broşür, karikatürler ve "Yapılacaklar ve Yapılmayacaklar" listesi gibi bir şey olacağını düşünürsünüz. Yok. Sadece emme sesi var.

Çamurdaki ayakkabılarınızın sesi, yanağınıza değen alçak bir dalın ıslak tokadı ve size işkence etmekle tek can simidiniz olmak arasında gidip gelen adam.

İlk başta ana patikayı takip ediyoruz, ama sonra o sapıyor. Uyarı yok, açıklama yok, sadece daha yoğun çalılıklara doğru keskin bir sola dönüş. Neredeyse itiraz edecektim, ama yüzündeki ifadeyi yakalıyorum -belki alaycı, belki de sadece niyetli- ve tek kelime etmeden onu takip ediyorum.

Orman gün batımından hemen sonra garip, sessiz bir şekilde canlanıyor. Knox sanki bunun için yaratılmış gibi hareket ediyor: alçak, yumuşak ve benden seksen ya da daha fazla kilosu olan bir adam için hatasız bir şekilde sessiz.

Ayak uydurmaya çalışıyorum ama ayağım bir şeye takılıyor ve öne doğru sendeliyorum. Yere düşmeden önce kolumu yakaladı. Parmakları ısıyor ama beni sabitliyor, sonra bırakmıyor, sanki durursa uçup gideceğimden korkuyormuş gibi bileğimi tutmaya devam ediyor.

"Dikkatli ol," diyor. "Burası hayvanların avlandığı yer. Burada kanamak istemezsin. Dağ aslanları çiftleşme mevsimi için bu tarafa gelirler."

"Yani... burada senden başka avlanan hayvanlar da mı var?"

Sırıttıyor ama cevap vermiyor.

Beş dakika yürüdükten sonra çam ağaçlarının arasından geçip küçük bir açıklığa ulaşıyoruz. Nerede olduğumuzu anlamam bir saniye sürüyor. Soğuk ateş çukuru, kütük çemberi, topraktaki siyah yara izi - burası benim eski kamp alanım. Başladığım yer

Tüm bu felaket. Yanıma almadığım birkaç şey dışında her şey gitmiş, ama taş çember hâlâ duruyor, çadırımın olduğu yerde hâlâ belli belirsiz bir çukur var.

Ortada duruyor ve yüzünü bana dönüyor. Batmakta olan güneş, yüzünün keskin düzlemlerine düşüyor ve onu gün ışığında olduğundan hem daha genç hem de daha sert gösteriyor.

Ben yetişene kadar bekliyor, sonra sadece "Seni burada gördüm" diyor.

Esprili bir şey söylemem gerekiyor ama göğsüm sıkışıyor. "Ürkütücü. Kapına geldiğimde çok heyecanlanmış olmalısın."

Omuz silkiyor, ellerini ceplerine sokuyor, "sorunlu ama karşı konulmaz oduncu" rolü için seçmelere katılıyormuş gibi topuklarının üzerinde geriye doğru sallanıyor.

"Seni tutacağımı biliyordum" diyor. Şaka değil. Sadece düz, güneşin doğacağını ya da yeterince yağmur yağarsa nehrin taşacağını bildiğini söylemek gibi. "Seni gördüm ve bu benim diye düşündüm."

Gözlerimi devirmek istiyorum ama kelimeler yere düşüyor. Yumuşak da değil. İçimde bir yerlerde gümbürdüyor, vurulmuş bir çan gibi titreşiyorlar.

Dikkatimi dağıtmaya çalışarak etrafıma bakıyorum. "Ne yani, beni bir süre takip mi ettin? Kaçamayacağımdan emin mi oldun?"

Gülümsüyor, dişleri hızla parlıyor. "Ne yapacağını görmek istedim. Pes edip etmeyeceğini. Kaçıp kaçmayacağını. Kırılıp kırılmayacağını."

Bir adım daha yaklaşıyor. Ay gözlerini gölgeliyor, okunmaz hale getiriyor. "Kırılmadın."

Kollarımı kavuşturuyorum, meydan okuyarak. "Henüz değil, ama belki yarın kırdığım gün olur."

Başını eğiyor, sanki bu cevaptan hoşlanıp hoşlanmadığını düşünüyormuş gibi. "Yapmayacaksın."

Nereden bildiğini sormak istiyorum ama onun yerine ağzımdan kaçırıyorum: "Senin hikayen ne ki? Sürüngenlik diploması mı aldın, yoksa bu sadece bir aile geleneği mi?"

Gülüyor ve bir an için hava hafifliyor. "Hayır, ailem bana bir bok öğretmek şöyle dursun, beni yanlarında tutacak kadar bile önemsemedi. Babam sarhoşluğun arasında bana birkaç şey öğretti ama onun ötesinde pek umurunda değildi." Ateş çukurunun yanında diz çöküyor, bir sopayla kararmış kütükleri eşeliyor. "Uzun versiyonunu mu istersin, kısa mı?"

"Kısa. Otobiyografine ihtiyacım yok, sadece kısa notlarına."

Külleri dürtüyor, düşünüyor. "Şehirde büyüdüm. Hem nefret ettim hem de sevdim. Babam bir silah delisiydi, daha çarpma işlemi yapamadan bana avlanmayı ve ateş etmeyi öğretti. Ben on yaşıma geldiğimde annem ölmüştü. Ben on altı yaşıma geldiğimde babam ölene kadar içmişti." Omuz silkiyor. "Son."

Gözlerimi kırptırıyorum, bu kadar hızlı anlatmasına şaşıyorum, sanki bu hikâyeyi o kadar çok anlatmış ki kas hafızasına kazınmış gibi.

"Peki ya iş?" diye soruyorum.

Bana bakıyor, gözleri bir an için ay ışığını yakalıyor. "Kairo adında bir adam için çalışıyorum. Ondan nefret edersin. Enerji sektörü işleri. Yeni projelerin yaratılması ve inovasyonu." Sırıttıyor, bu sefer gerçek bir sırıtış. "Ama gerçekte ne yapıyorum? Bu daha eğlenceli."

Kütüklerden birinin üzerine oturuyorum, nemin pantolonumu ıslatmasına aldırmadan. "Hangisi?"

Eğiliyor, sesi alçalıyor. "Eşyaları taşıyorum. Bazen insanları. Çoğunlukla silah. Fiyatı uygunsa biraz da uyuşturucu. Kayıt dışı, şebeke dışı. Para iyi olduğu sürece kimsenin umurunda olmaz."

Bir menü okur gibi söylüyor, ne bir ağırlık ne de bir özür.

Yüzünü izliyorum, beni test ettiğini gösteren bir şey bulmaya çalışıyorum, ürküp ürkmeyeceğimi görmeye çalışıyorum. Ama ürkmedim.

"Silah koşusu," diyorum. "Bu izler."

Gülüyor, sesi büyük ve yuvarlanıyor. "Şaşırmadın mı?"

Omuz silkiyorum. "Seninle ilgili hiçbir şey incelikli değil. Ayrıca bıçağı bir profesyonel gibi kullanıyorsun ve cesetler konusunda çok rahatsın."

Bunu bir saniye bekletti. "Hiç silah kullandın mı?"

"Birkaç kez. 'Bir kıza kendini savunmayı öğretmenin' seksi olduğunu düşünen erkek arkadaşlar. Onlardan daha iyi ateş edebildiğimi hiç fark etmediler." Yüzümde beliren sırıtışa engel olamıyorum.

Bu cevap hoşuna gitmiş gibi görünüyor. "Belki bir ara seni poligona götürürüm. Bulduğun korucu karakolunun yanında."

Gözlerimi deviriyorum ama bu fikir olması gerektiği kadar aptalca değil. "Elbette, hedef sen olduğun sürece."

Gülümsemesi yüzüne yayılıyor ve göz kırptıyor.

Öylece oturuyoruz, ikimiz de karşılıklı kütüklerin üzerine tünemişiz, sanki kendi kendine canlanacakmış gibi ölü ateşe bakıyoruz. Orman etrafımızda nefes alıyor ve ben ne kadar yalnız olduğumuzun, dünyanın aynı anda hem çok büyük hem de çok küçük hissettirdiğinin farkındayım -acı verici bir şekilde farkındayım-.

Sessizliği ilk bozan o oldu. "Bana başka bir şey sormak istiyorsun."

Bu bir soru değil. Sadece biliyor.

"Neden ben?" Ben soruyorum. "Neden buradan geçen düzinelerce başka kızdan biri değil? Neden işini, hayatını, her neyse, sadece... beni tutmak için riske atıyorsun?"

Uzun bir süre düşünüyor. Sonra, "Hayatta kalmak gibi kokuyorsun. Sınıra kadar gelmiş ve geri çekilmeye karar vermiş biri gibi. Çoğu insan onlara kim olduğunu gösterdiğinde yıkılır. Sen göstermedin."

Öne eğilir, dirseklerini dizlerine koyar. "Bunu aramak için bir ömür harcayabilirim ve bir daha asla bulamam."

Gözlerimi kaçırıyorum, telaşlanıyorum. "Sen tam bir psikopatsın."

Hiç umursamadan sırtıyor. "Birini tanımak için biri gerekir."

Ayağa kalkıp ellerindeki kiri temizledikten sonra eğilip bir şey aldı ve usulca cebine yerleştirdi. Taşa benziyordu ama belki de bir koleksiyonu vardır. Daha tuhaf hobiler de gördüm. "Haydi," dedi. "Hareket etmezsek yemeği kaçıracağız."

Yolun geri kalanını sessizlik içinde yürüyoruz, ama bu öncekinden farklı bir sessizlik. Söylediğimiz ve söylemediğimiz her şeyle dolu, ağır bir sessizlik.

Kulübeye doğru yola çıktığımızda, elini benimkinin içine soktu. Sert değil, talepkar değil. Sadece sessiz bir talep.

Avuç içi sert, sıcak ve nasırlı, öyle ki hayat hikâyesini kelimelerin anlatabileceğinden daha iyi anlatıyor. Yürürken tutmasına izin veriyorum, istediğim için değil, garip bir şekilde gerekli hissettiğim için. Sanki bırakırsam yenilgiyi kabul etmiş olacağım.

Kulübeye yaklaştıkça patika genişliyor. Yol boyunca dizilmiş küçük ışıklar, ağaçların arasından yarım yamalak bir Noel gibi yanıp sönüyor. Knox onlara bakmıyor ama ışıltının içinde yüzünü görebiliyorum; onu hiç görmediğim kadar rahatlamış, gözlerinin kenarları kırışmış, ağzı yumuşamış.

"Bana gerçek bir şey söyle," diyorum, sadece ne yapacağını

görmek için. Bana bakıyor, kaşları çatılıyor. "Ne gibi?"

"Herhangi bir şey. Senin çocukluğunla ilgili bir şey. Cinayet ya da tuhaf olmayan bir şey."

Homurdanıyor ama içinde bir ısırik yok. "Bir zamanlar evcil bir maymunum vardı."

"Ne? Nasıl yani?"

"Meh, komşum keşin tekiydi ve tuhaf evcil hayvanlar alırdı. Bu şeye bakamadı ve bana verdi. Ona ne olduğunu bilmiyorum ama bir haftanın sonunda gitmişti." Omuz silkti, çenesi sıkıştı.

"Başka ne var?"

"Şey, tuzak kurmayı severim. Avlanmayı falan. Bir şeyin kurduğun tuzağa düşmesini beklemek başka hiçbir şeye benzemez."

"Bu yüzden mi beni izlemeyi seviyorsun?" Kaşlarımı kaldırarak soruyorum.

Elimi sıkıyor, bırakmıyor. "Şimdiye kadar avlandığım her şeyden daha iyi."

Bunda garip bir rahatlık var, hastalıklı olsa bile. Kötü bir şey söyleyebilirdim ama onun yerine adımlarına uyarak yaklaşıyorum. Vücutlarımız senkronize bir şekilde hareket ediyor, hayvanların birbirlerini istemiyormuş gibi yapmayı bıraktıklarında yaptıkları gibi.

Son ışıkları da geçip verandanın merdivenlerinden yukarı çıkıyoruz.

Kapıya varmadan önce onu durduruyorum. Merakla döndü.

"Baban," diyorum. "Ondan sanki hikayendeki kahraman ve kötü adammış gibi bahsediyorsun."

Gülüyor, acı acı. "İkisiydi de. Kaba bir sarhoştur ama nasıl hayatta kalacağımı asla unutmamamı sağladı. Elinde bir şişle bir çukurda öldü. Belki de böyle olmasını istiyordu."

Umursamıyormuş gibi görünmeye çalışıyor ama çenesi öyle bir sıkılıyor ki boynundaki damarların patladığını görebiliyorum.

"Onu özleyorsun gibisin," diyorum yumuşak bir sesle.

"Bundan emin değilim." Sesi kelimelerin üzerinde çatlıyor, zar zor duyuluyor. "Keşke beni şimdi görebilseydi. Neye dönüştüğümü."

İlk defa ukalaca bir cevap vermiyorum. Kelimelerin havada asılı kalmasına izin verdim.

Bana bakıyor, yüzümde bir şey arıyor. Ne bulduğundan emin değilim ama elimi kaldırıyor ve parmak eklemlerimi öpüyor, yavaş ve kasıtlı bir şekilde.

Bu, yıllardır birinin bana yaptığı en samimi şey. Gözlerimi

kaçırıyorum, çünkü kaçırmazsam aklımı kaçıracağım.

Elimi bırakıyor ve beni daha küçük bir yola yönlendiriyor. "Yemeğe gitmeden önce sana göstermek istediğim bir şey var. Merak etmeyin, akşam yemeği geç saatlere kadar servis edilecek."

"Ama ben-"

"Lütfen." Bunu söylerken içimde bir şeyler kopuyor ve sadece başımı sallayarak beni patikaya doğru götürmesine izin veriyorum.

Onu takip ediyorum ve ilk kez, belki de artık avcı ve av olmadığımızı düşünüyorum.

Belki de hayatta kalmamızı umursamayan bir dünyada birbirini bulan iki hayvanız.

Chapter Fourteen

Knox

Patikadan ayrılırken elimi Gianna'nın elinin etrafında tutuyorum. Benimle dövüşmüyor, bu gece değil. Belki de savaşmaktan yorulmuştur. Belki de en azından bir süreliğine yönlendirilmek istiyor. Onu patikadan batı yamacına doğru sürüklüyorum, ağaçların yıldızları engelleyecek kadar yakınlaştığı ve toprağın son kuraklıktan önce nehir yatağı olan bir çukura düştüğü yere. Çocuklar avlanırken ben de buraya gelirdim. Toprağın suyla buluştuğu ve tek teselli sesinin olduğu yere.

Soğuktan titriyor ama ceketimi istemiyor. Elinden gelse zayıflık göstermez, bana bile. Özellikle de bana. Çenesi yukarıda, gözleri önündeki karanlığı tarıyor ama elini her sıkıldığında hafifçe irkiliyor. Bir sonraki vuruşu bekleyen bir köpek gibi.

Onu asla incitmeyeceğimi kanıtladıktan sonra. Bundan nefret ediyorum. Bunu ona kim yaptıysa ondan nefret ediyorum ve asla seçemeyeceği bir zincirin bir sonraki halkası olduğum için kendimden nefret ediyorum.

Yine de her şeyi tekrar yaparım çünkü başka seçeneğim yok. Birlikte yaşanacağım kişi o.

"Nereye gidiyoruz?" diye soruyor, sesi biraz fazla rahat.

Görmezden geliyorum ama onu daha da yakınımaya çekiyorum. Onu gölgemde istiyorum, dünyanın onu yutacak kadar büyük olduğunu unutmasını istiyorum. "Göreceksin."

Bir süre sessizlik içinde yürüyoruz. Tek ışık ay ve o bile tepedeki dallar tarafından parçalara ayrılıyor. Hareketlerini izliyorum. Adımlarını hafif tutmaya çalışıyor ama buradaki toprak engebeli, kökler ve sivri kayalarla dolu. Tökezlediğinde onu daha sıkı tutuyorum, gururunu incitmeden ayağa kalkmasına izin veriyorum. Çenesindeki kaslar titriyor ama geri çekilmiyor.

Bir şey söyleyebilirdim. Ona böyle ne kadar güzel görüldüğünü söyleyebilirdim, karanlıkta yumuşacık, yarı ışıktaki gümüş rengi saçları. Ama söylemem. Bunun yerine onu ileri doğru itiyorum, bir süre önümde yürümesini sağlıyorum, böylece kışının kotun altında nasıl kaydığını izleyebiliyorum.

Nehir yatağı hızla yükseliyor. Karşıya geçiyoruz ve o kaygan taşların üzerinde kayıyor, neredeyse düşüyor. Elim beline dolanıyor ve onu dik tutuyor. Bir ses çıkarıyor, sestten çok nefes alıyor ve onu tam boynundaki nabızdan ısırma dürtüsü neredeyse dayanılmaz. Sıkmakla yetiniyorum, kavrayışimdaki gücü hissetmesine izin veriyorum.

"Dikkatli ol," diye mırıldanıyorum. "Burada yaralanmak çok kolay."

Arkasına bakıyor, gözleri keskin. "Bu benim ilk rodeom değil kovboy."

Yavaşça ve genişçe sırtıyorum ama karşılık verecek bir şeyim yok. Bir çiçeğin ilk kez açışını izlemek gibi, onun bu komik küçük esprileri.

İlerlemeye devam ediyoruz, iki ağaç duvarı arasında dar bir patikadan yukarı çıkıyoruz. Zirvede ağaçlar inceliyor ve dünya belki elli metre genişliğinde bir havzaya açılıyor. Ortada bir şelale var. Noah ve Cassidy'nin evi bu noktanın hemen ötesinde.

Büyük değil, Kuzeybatı Pasifik standartlarına göre değil - belki otuz fit, derin mavi bir havuza dalan tek bir beyaz su tabakası. Kayaların üzerinde kalın ipler halinde yosunlar büyüyor ve sprey dağılmadan önce havada asılı kalıyor. Şelalenin sesi bir yük treni gibi, diğer her şeyi bastırıyor.

Gianna durup bakakalıyor. "Vay

anasını," diye fısıldıyor.

Arkasından yaklaşıp kollarımı beline doluyorum. Geriliyor, sonra onu içeri itmeyeceğimi anlayınca rahatlıyor. Henüz değil.

"Hiç şelalede yüzdün mü?" Ağzımı kulağına dayayarak

soruyorum. Başını sallıyor. "Soğuk görünüyor."

"Öyle."

Onu bırakıyorum, önüne geçiyorum ve gömleğimi çıkarmaya başlıyorum. Hava tenimi ısıyor ama bu acı hoşuma gidiyor. Gözlerinin göğsümdeki yara izlerinin üzerinde gezinmesi hoşuma gidiyor, sevişirken fark etmemiş gibi davrandığı yara izleri. Göz temasını hiç kesmeden kemerimi çözüyorum. Zaten yüzü kızarıyor ama başka tarafa bakmıyor.

"Sıra sende," diyorum.

Önce şelaleye, sonra bana bakıyor. "Ciddi misin?" "Çok

ciddiyim. Sıska dalış ya da hiçbir şey."

Nefes nefese kaldı ama elleri gömleğinin altına gitti. Gerektiğinden daha yavaş kaldırıyor ve bunun bir güç hareketi olduğunu biliyorum. İzlememi istiyor, beni bekletmek istiyor. Ona izin verdim. Gömleği başından çıkıyor ve teni ay ışığında solgun, tüyleri diken diken oluyor. Sütyen giymiyor, tıpkı planladığım gibi.

Kot pantolonunu çözerken ellerini izliyorum, geniş kalçalarının üzerinden aşağı doğru itiyor. İçinden kırmızı bir tangadan başka bir şey giymeden çıkıyor. Tereddüt ediyor, sonra tangayı kaydırarak çıkarıyor, gece havasında titriyor.

Kolları yukarı kalkıyor, göğüslerini örtüyor. "Bakma öyle."

Nefesini hissedecek kadar yaklaştım ve bir elimle bileklerini yakaladım. Bileklerini aşağı çekip onu ortaya çıkarıyorum.

"Benden asla saklanma," diyorum alçak sesle. "Bir daha asla kendini mükemmelden başka bir şey olarak düşünmeyeceksin."

Başka tarafa bakmaya çalışıyor ama çenesinden tutup onu gözlerimle buluşmaya zorluyorum.

"Söyle," diye fısıldıyorum. "Mükemmel

olduğunu söyle." Yutkunuyor. "Ben

mükemmelim."

Onu bırakıyorum.

Boxerımı çıkarırken beni izliyor. Çıplak ve sert bir şekilde orada duruyorum ve gözleri biraz açılıyor. Yorum yapmıyorum, sadece elini tutup onu suya doğru çekiyorum.

Havuz siyah ve camısı. Şelalenin gürültüsü her sesi yutuyor. Önce ben giriyorum, onu arkamdan çekiyorum. Soğuk çok acımasız ama tepki vermiyorum. Dişlerinin arasından tıslıyor, sonra omuzlarına kadar suya dalıyor, kollarını göğsünde kavuşturuyor.

"Tanrım," diye nefes nefese kaldı. "Sen delisin."

Birkaç kulaç attım, sonra geri döndüm, suda ilerledim. "Hadi gel. Burası daha iyi."

Bana doğru kulaç atıyor, saçları koyu renkli ipler halinde arkasından akıyor. Ona uzanıyorum, ellerimi beline doluyorum ve onu o kadar yakınima çekiyorum ki omurgasından geçen ürpertiği hissedebiliyorum.

Bu şekilde yüzüyoruz, akıntıda sallanıyoruz, şelaleden gelen spreyci onuncu tenini kaygan ve soğuk yapıyor. Meme uçları cam gibi sert, onları kapatmaya çalışıyor ama ben izin vermiyorum. Ellerini tutup arkasına sıkıştırıyorum ve göğsünü kendime doğru bastırıyorum.

Bana dik dik bakıyor ama buzun altındaki sıcaklığı görebiliyorum. Bunu istiyor. Sadece bunu itiraf etmek istemiyor.

Eğiliyorum, ağzım neredeyse kulağına değecek. "Burada kimse bizi duymaz," diyorum. "İstediğin kadar bağırabilirsin."

Gülüyor, nefesi kesilmiş. "Bu hoşuna giderdi, değil mi?"

Bileklerini acıtacak kadar sert sıkıyorum. "İsterdim. Ama bana ne istediğini söylemeni tercih ederim."

Sessizleşiyor, düşünüyor.

"Beni bırakmanı istiyorum," diyor.

Tepki vermiyorum. "Yalan söyle."

Gülümsüyor, yavaş ve hınzırca. "Beni suyun içinde becermeni istiyorum."

"Daha iyi."

Onu sertçe öpüyorum, nefesi kesilene kadar dudağını ısıyorum. Bacakları belime dolanıyor ve soğukta bile onun kaygan ve sıcak olduğunu hissediyorum. Bir hamlede içine giriyorum ve inliyor, başı geriye düşüyor.

Soğuk kayboluyor. Geriye kalan tek şey o, etrafımda sıkı ve mükemmel, vücudu her itişte eğiliyor ve geriliyor. Su bize çarpıyor, gürültüsü şelalenin gürültüsünde kayboluyor.

Omzumu ısıtıyor, bir iz bırakıyor ve bunun için onu daha sert beceriyorum. Bir kez boşalıyor, sonra tekrar, tırnakları sırtımı kazıyor. Titreyene, sesi çığ ve boğuk çıkana kadar durmuyorum.

Bitirdiğimde yüzümü boynuna gömüp onu içime çekiyorum.

Uzun bir süre sadece süzülüyoruz. Kolları bana sarılmış, başı omzumda. Neredeyse huzurlu.

Bundan nefret ediyorum.

Bunu mahvetmek, ikimizi de bundan daha gerçek hissettiren şiddete geri sürüklemek istiyorum.

Ama yapmıyorum. Korkunun içinde büyüme var ve Gianna her zaman olduğum kişi olduğu için boyun eğmek yerine onunla büyümek istememi sağlıyor.

Bunun yerine onu orada tutuyorum, suyun bizi taşımasına izin veriyorum, şelalenin sesinin kafamın içinde onu asla bırakmamamı söyleyen sesi bastırmasına izin veriyorum.

Geri çekilip yüzüme bakıyor. Gözleri berrak ve bir kez olsun başka tarafa bakmıyor.

"İyi misin?" diye soruyor.

Soru o kadar aptalca ki neredeyse gülecektim.

"Hayır," diyorum. "Ama olacağım. Bir daha asla kaçmadığın sürece. Tabii seni bulup becermek için değilse."

Başını sallıyor, ağzını benimkine

bastırıyor. Beni öpmesine izin verdim.

Bunu yapmasına izin verdim.

Yarın muhtemelen pişman olacak. Ama bu gece, benim olmasına izin veriyor.

Su saçlarını ağırlaştırıyor. Yüzüne dökülüyor, elmacık kemiklerine siyah çizgiler halinde yapışıyor. Parmakları beceriksizce ve soğuktan morarmış bir şekilde saçlarını kenara fırçalıyor ve bir süre öylece sürükleniyoruz, bacakları hala kalçalarımıza dolanmış, nefesi çenemde ılık.

Yıllardır huzura en çok bu kadar yaklaşmıştım ve bu dehşet verici bir şey.

Gianna'nın gözleri tamamen açık. Gökyüzüne, üzerimizdeki alçak bulutlara, ara sıra tepemizde dönen martılara bakıyor. Sanırım her şeyi mahvetmeden önceki saniyeleri sayıyor.

Hayal kırıklığına uğratmıyor.

"Eski sevgilim bir kaptandı," diyor. "Bunu sana hiç söylememiştim."

Homurdanıyorum, benden uzaklaşmaması için ona daha sıkı sarılıyorum.

"Şu lüks yolcu gemilerinden birini işletiyordu," diye devam ediyor, sesi ince ve düz. "Altı ay çalışıyor, üç ay çalışmıyordu. Okyanusu sevdiğini söylerdi çünkü okyanus onu bir tanrı gibi hissettirirdi. Sanki her yere gidebilir, her şeyi yapabilirmiş ve kimse onu durduramazmış gibi."

Tırnakları pazuma batıyor. Sert değil ama kasıtlı. Sanırım birazcık canımın yanmasını istiyor. Yeterince adil.

"Beni aldattı," diyor. "Her limana yanaştığında. Saklamaya bile zahmet etmedi. Bir keresinde bana, özgürlüğü kaldıramıyorsan benim gibi bir adamla birlikte olmamalısın, demişti." Tükürüyor, sıcak bir leke spreyin içinde kayboluyor. "Sanki bir hediyeymiş gibi, onun dürüstlüğü."

Dinliyorum, çünkü benim işim bu. Dinlerim ve hatırlarım.

"Kaldım," diyor, sesi yumuşuyor, "çünkü bunun beni daha güçlü yapacağını düşündüm. Eğer buna dayanabilirsem, her şeye dayanabilirim." Gülüyor, keskin ve acı. "Meğer tek yaptığı kendimden nefret etmemi sağlamamış. Bana şişman olduğumu söylerdi. Değersiz olduğumu. Portlar arasında siktiği kadınların resimlerini gösterirdi."

Su bize doğru akıyor. Bir parça yosun yüzüyor, omzuna takılıyor ve iki parmağımla fırçalıyorum. Teni tüylerle kaplı, meme uçları sivri ve inci gibi solgun. Bu sefer onları kapatmaya çalışmıyor. Belki de yorgundur. Belki de bana güveniyor. Belki ikisi de.

"Neden sonunda onu terk ettin?" Sadece onu konuşturmak için soruyorum.

Gözlerini kırptırıyor. "Orada öleceğimi sandım," diyor ve şimdi sesi bir fısıltıya dönüşmüş durumda. "Onun yüzünden değil. Benim yüzümden. Çünkü gitmezsem asla gidemeyeceğimi biliyordum." Bana bakıyor, gerçekten bakıyor ve ben onun içinde umudun olması gereken yerde bir boşluk görüyorum. "Bu mantıklı mı?"

Başımı sallıyorum, çünkü mantıklı. Her şeyden daha mantıklı.

Başını omzuma yaslıyor, dudakları boynumu okşuyor. "Peki ya sen?" diye soruyor, neredeyse nazikçe. "Boktan kız arkadaşların var mı?"

Bir kahkaha atıyorum. "Söyleyecek bir şey yok."

Homurdanıyor. "Saçmalık. Senin gibi bir adam mı? Mezarlık dolusu eski sevgilin olmalı."

Onu sıkıyorum, nefesini kesecek kadar sert. "Belki de onları ben gömdüm," diyorum.

Gülüyor ve sesi gerçek. "Tanrım, sen imkânsızsın."

Sürükleniyoruz, tembel daireler çiziyoruz, ayak parmakları suyun altında benimkilere sürtünüyor. Cesaretlendiğini hissedebiliyorum, bana bakmak için yüzünü yukarı kaldırışını, ellerinin göğsümü keşfetmeye başlamasını, eski yaraların ve yenilerinin izini sürmesini, beni yeni bir ülke gibi haritalandırmasını.

Bir süre sonra sessizleşiyor. Onu izliyorum, bir sonraki vuruşu bekliyorum.

"Neden ben?" diye sorarken gözlerini kaçırmıyor.

"Neden sen değil?"

"Hayır, demek istediğim-" dudağını ısıyor, sinirli. "Beni neden kaçırdın değil... Bunu konuşmuştuk. Beni neden bu kadar çok istiyorsun? Benim özel bir yanıam yok. Güzel değilim, akıllı değilim, yatakta o kadar iyi bile değilim. Herhangi birine sahip olabilirsin. Neden bu?"

Hemen cevap vermedim. Sessizliğin şelalenin sesiyle, suyun bedenlerimize vuruşuyla, sorusunun ağırlığıyla dolmasına izin veriyorum.

Sonunda şöyle diyorum: "Hiç bir şeyi durup dururken, hayatınızı ele geçirecek kadar çok arzuladınız mı? Hak etmesen bile, yanlış olsa bile ona sahip olman gerektiğini biliyor musun?"

Başını yavaşça sallıyor, kaşları çatılıyor. "Bu

sensin," diyorum. "Sen benim özlemimsin."

Gözleri titriyor, sanki korkması mı yoksa gururlanması mı gerektiğini bilemiyor. Belki ikisi de.

"Boku yedin," diyor ama yumuşak bir sesle ve eliyle çenemi kavrayarak beni bir öpücük için kendine çekiyor.

Ağızlarımız buluştu ve elektriklendi. Aramızdaki su, soğuk ve sıcak, onun nefesi ve benimki. Dudağını ısıyorum, sadece inlemesine yetecek kadar ve o daha da yakınlaşıyor, bana sürtünüyor, daha fazlasını istiyor.

Sonsuza kadar böyle kalabilirim.

Ama sonsuza kadar kalamam.

Tiz zil sesi beni rahatsız ediyor ve omurgamda bir öfke patlaması yaşıyorum. Telefonum, kayaların üzerindeki giysi yığınının içine gömülmüş, dikkat çekmek için çığlık atıyor.

Görmezden geliyorum. O görmezden gelmiyor. "Git bak," diyor beni iterek.

Gitmek istemiyorum. Bizi burada boğmak, dünya varlığımızı unutana kadar onu yüzeyin altında tutmak istiyorum. Ama kenara kadar yüzüyorum, kendimi dışarı çekiyorum ve telefonun kilidini açarken üzerine soğuk su damlatıyorum.

Noah'dan bir mesaj.

GELİYOR. GIANNA'NIN ESKİ SEVGİLİSİ YENİ BİR KIZLA GELMİŞ. SADECE BİR UYARI.

Kelimelere bakıyorum. Görüşüm bir anlığına beyazlaşıyor, şiddetli ve saf bir şeyin parıltısı.

Havuza dönüyorum, Gianna'nın sırt üstü yüzüşünü izliyorum, gözleri kapalı, yüzü gökyüzüne dönük. Huzurlu görünüyor ama yakında ölecek olan yolcu gemisi kaptanını düşündüğünü biliyorum. Ona yaşattığı tüm o saçmalıkları. Bunların hiçbirisi geçmiş kontrollerimde nasıl ortaya çıkmadı? Sümüklü orospu çocuğu.

Telefonu o kadar sert tutuyorum ki cam kırılıyor. Kaslarım kasılıyor, dövüşe hazırım.

Gianna gözlerini açıyor ve beni izlerken görüyor. "Ne oldu?" diye soruyor, dikkatli bir sesle.

Başımı sallıyorum. "Hiçbir şey."

Ama hiçbir şey değil. Her şeyin başlangıcı.

Telefonu kayalıklara fırlatıyorum ve tekrar suya giriyorum. Ona doğru yüzüyorum, onu kendime çekiyorum, öyle sıkı tutuyorum ki hareket edemiyor. Kıvranıyor ama bırakmıyorum.

O benim kızım. Ve artık herkes bunu bilecek. Eski

sevgilisi bile.

Özellikle de eski sevgilisi.

Çok geçmeden donmaya başladık ama damarlarımda öfke dolaştığı için değil. Bu küçük sorun hakkında ne yapacağıma karar vermek için soğuğa ihtiyacım vardı. Başka kimseyi öldürmeyeceğime söz verdim ama o gerçekten bir insan sayılır mı? İkna olmadım. Gömleğime sarınıyor ve saçlarını sıkıyor, damlalar çıplak ayaklarına düşüyor. Yavaşça kuruluyorum, onu çırılçıplak görmenin tadını çıkarıyorum, saklanmaya çalışıyor ama yine de onu görmemi istiyormuş gibi bana bakmaya devam ediyor.

Telefonuma bakıyor, yüzü hala kayaların üzerinde, son mesaj karanlıkta parlıyor. Yanıma geldi ve okudu.

"Poker suratın berbat," diyor sesi kısık bir şekilde.

Bir parmak eklemimi kırıyorum. "Onu görmek

istiyor musun?"

Sertleşiyor, sonra gömleğini daha sıkı çekiyor. "Kulübeyi içinde onunla birlikte yakmak istiyorum."

"Bu bir seçenek değil," diyorum kotumu geri çekerek. "Çok fazla evrak işi var."

Gülüyor, kaba ve parlak. "Şaka yaptığımı sanıyorsun."

"Asla şaka yaptığını düşünmüyorum." Kıyafetlerinin geri kalanını ona fırlatıyorum. "Ana binadan belki yarım mil uzaktayız. Akşam yemeği bitmeden orada olabiliriz."

Bir saniye bile kıpırdamıyor, öylece duruyor, kollarında tüyler diken diken, saçları yüzünün etrafında uçuşuyor. Gözleri yaşlı, karanlık ve tehlikeli.

"Bana başka ne yaptığını söyle," diyorum, bunu yeniden yaşamasını istiyorum. Yapmasını istediğim şeyi yapacak kadar öfkeli olmasını.

Sadece bir kez irkildi, ama bunu görüyorum. "İstedliğini yapmazsam bana vururdu. Öyle sert değil. Morluk bırakacak kadar sert değil."

Çenemin titrediğini hissediyorum. O piçi yavaşça doğramak, onun izlemesine izin vermek istiyorum ama konunun bu olmadığını biliyorum. Önemli olan onun ne yaptığı, benim ne yaptığım değil.

Başparmağını bileğinin iç kısmına sürüyor, tırnakları deriye batıyor. "Eskiden onu öldürmeyi hayal ederdim," diyor, sesi bir çocuğunki kadar hafif. "Sonra hayal ettiğim için kendimi suçlu hissettim. Belki de bunu hak ettiğimi düşündüm."

Hızlı hareket ediyorum, onun alanına giriyorum, çenesini tutuyorum, böylece bana bakmak zorunda kalıyor. "Sen daha iyisini hak ettin. Her zaman."

Bana bakıyor, öfkeli ve vahşi. "Artık bunu biliyorum." Sonra, daha yumuşak, "Senin yüzünden, seni manyak."

Gitmesine izin verdim. "Peki. Ne yapmak istiyorsun?"

Sırıttıyor, dişleri karanlıkta beyaz ve keskin. "Hadi küçük bir oyun oynayalım."

Merakla başımı eğdim.

"Onu avlayacağız," diyor, sesi alçak. "Ormanda. Senin beni avladığın gibi. Brad düşüp kafasını çarparsa ve ölürse, olur böyle kazalar."

Gülmeye başlıyorum, elimde değil. "Şimdi de canavar mı olmak istiyorsun?"

Gülümsemesi genişliyor. "Belki sadece bu gecelik."

Onu kendime çekiyorum, kollarını arkasında birleştiriyorum. "Anlaşma bitti o zaman? Tekrar öldürmeme izin var mı?"

Eğildi, dudakları yanağıma okşadı. "Sadece gömleğime kan bulaştırmayacağına söz verirsen."

"Anlaştık," diyorum ve ikimiz de gülmekten kırılıyoruz. *Küçük kuşumun bu kadar vahşi olabileceğini kim bilebilirdi?*

Giyiniyor, hâlâ titriyor ve kot pantolonunu yukarı çekmesine yardım ediyorum, parmaklarım yavaş ve dikkatli. Kendini geri çekmiyor. Saçlarını sıkmama, ensesinde düğümlememe ve sıkıca bağlamama izin veriyor. İşim bittiğinde bana yaslanıyor, ağır, sanki bir kez olsun ağırlığı taşımama izin veriyor.

Birlikte yürüyoruz, patikadan yukarı ve karanlığa doğru, orman bir fermuar gibi arkamızdan kapanıyor. Eli benimkinde soğuk, ama sıkıca sıkıyor, bırakmıyor.

Tepenin dibinde ana bina görünüyor. Bu bir canavar - telefon direkleri büyüklüğünde kütükler, sinema perdeleri kadar büyük pencereler. Burası bir vaat gibi aydınlatılmış, sıcak sarı ışık verandanın üzerine yayılıyor. Noah burası için hiçbir masraftan kaçınmamış.

Gianna'ya bakıyorum, çenesini tutmuş, dümdüz önüne bakıyor.

"Birlikte giriyoruz," diyor, "sanki buranın sahibiymişiz gibi."

Başımı sallıyorum.

"Hazır mısın?" diye soruyorum.

Sırıttırıyor, tüm dişleriyle. "Doğuştan hazırım."

Verandaya çıktık ve kapıda durduk. Bir an için dünya bir şey bekliyormuş gibi hissediyorum.

Ve sonra o şey oluyor.

Değişim.

Bana bakıyor, yüzünde vahşi ve aç bir şey var. "Hadi onun lanet gecesini mahvedelim," diyor.

Sabırsızlanıyorum.

Erkeklerin ona bakışlarını izliyorum: aç, hesapçı, bazıları onu nasıl tadacaklarını hayal etmeye başlamış bile. Gözlerini oymak istiyorum ama boş veriyorum. Buraya daha önce geldiğimizde, onu arzulama şekillerini izlemek eğlenceli ve oyundu. Maskem ceketimin cebinden beni dürtüyor. Yüzümde bir sırıtma belirliyor.

Ama artık eğlence zamanı bitti. Buraya tek bir amaç için geldik. Yemek yemek ve avlanmak.

Hiç tereddüt etmeden arka taraftaki bir masaya doğru yürüyor ve sırtı odaya dönük bir şekilde oturuyor. Ben de onun yanındaki sandalyeye oturdum. Konuşmuyoruz. Her yüzü tarıyor, onu arıyor.

Bir garson belirliyor, genç, memnun etmeye hevesli. "İçecek?" diye soruyor, sesi kırılgan.

"Viski, sek," diyorum.

"Cin tonik," diyor Gianna, başını hiç kaldırmadan.

Menüyü okumadan yemek sipariş ediyoruz. Ben biftek alıyorum. Gianna patates püresi ve soslu kızarmış tavuk sipariş ediyor.

Sessizlik içinde yiyoruz. Yemek güzel ama ben tadını bile alamıyorum. Onun yerine Gianna'yı izliyorum: çiğnerken çenesinin nasıl çalıştığını, gözlerinin sürekli kapıya nasıl kaydığını. O kadar sıkı sarılmış ki çatal neredeyse elinde bükülüyor.

Yemeğin yarısında adam içeri girdi.

Beklediğimden daha kısaydı. Bronzlaşmış, yağlı, fazla üretilmiş bir şekilde yakışıklı. Beyaz dişler, pahalı bir saat, odanın öbür ucundan bile burnuma çarpan ucuz bir tıraş losyonu. Kolunda bir sarışın var; genç, kocaman memeli, dudaklarında kırmızı ruj. Onu girişte dolaştırıyor, bakışları ve diğer adamların küçük sırtışlarını üzerine çekiyor.

Gianna kaskatı kesiliyor. Etrafındaki hava değişiyor, çatırdıyor, sanki patlamak üzereymiş gibi. Elimi kalçasına koyuyorum, onu yere serecek kadar sert sıkıyorum.

İlk başta bizi görmedi. Odaya hava atmakla meşguldü. Sonunda gördüğünde, yüzü bir anlığına dondu. Sonra geniş ve sahte bir şekilde gülümsüyor ve kız arkadaşını odanın diğer tarafındaki bir masaya yönlendiriyor.

Gianna ayağa kalkıyor. Bileğini yakalıyorum ama çekip kurtuluyor.

Doğruca adamın masasına doğru yürüyor, gözleri onunkilere kilitlenmiş. Sarışın, Gianna'dan erkek arkadaşına bakarak yer değiştiriyor, fırtınayı çoktan hissetmiş.

Brad'in gülümsemesi daha da keskinleşiyor. "Vay, vay. Bakın kedi ne getirmiş."

Gianna onu görmezden gelip sarışına bakıyor. "Kurtarılmak istiyorsan iki kez göz kırp," diyor, sesi düz.

Kız kıkırdıyor, bunun bir şaka olup olmadığından emin değil. Yavaşça bir kez göz kırpıyor ve sonra gözlerini öyle bir açıyor ki ölü bir balık gibi görünüyor.

Bu pislik arkasına yaslanıyor, kollarını açıyor. "Bu zevki neye borçluyum?" Önce bana, sonra Gianna'ya, sonra tekrar bana bakıyor. "Takas mı yapıyorsun, bebeğim? Yoksa bu bir hayır işi mi?"

Gianna irkilmiyor. "Sen ıslak bir çorabın tekisin, bunu biliyorsun."

Bana bakıyor, gözleri vücudumda geziniyor. "Fahişemin kız arkadaşı olması nasıl bir şey?"

Gülümsüyorum, yavaş ve tembel. "Sana göstereceğim," diyorum. "Dışarı gel."

Gülüyor, odanın yarısının duyabileceği kadar yüksek bir sesle. "Öyle mi? Gitmek mi istiyorsun? Hadi yapalım şu işi."

Ayağa kalkıyor, sandalyesini geriye itiyor ve Gianna'ya yolu göstermesini işaret ediyor.

Gianna kımıldamıyor. "Önce sürtükler," diyor.

Omuz silkiyor, kapıya doğru yürüyor, bir kez bile sarışına dönüp bakmıyor. Peşinden gidiyorum, Gianna'daki özgüveni izleyebilecek kadar yakıным.

Omuzlarının duruşu.

Verandaya çıkıyoruz. Gece havası öncekinden daha soğuk ve nefes verdiğimizde bir buhar bulutu oluşuyor.

Gianna merdivenlerin başında duruyor, kollarını kavuşturmuş. Sanki onu kırmaya mı yoksa bırakmaya mı karar veriyormuş gibi ona bakıyor.

Adam dönüyor, ukala, yumrukları iki yanında. "Ne yani, onun için benimle dövüşecek misin? Bu bir tür hastalıklı oyun mu?"

Gianna yüksek ve kırılgan bir sesle gülüyor. "Kimse benim için seninle dövüşmez. Kalori almaya değmezsin."

Yüzü kızarıyor, gözleri önce bana sonra ona kayıyor. "Peki ne istiyorsun?"

Yaklaşıyor, sesi fısıltıyı zor geçiyor. "Kaçmanı istiyorum."

Gözlerini kırptırdı, kafası karışmıştı. "Ne?"

"Koş," diyor. "Sana altmış saniye vereceğiz."

Gülüyor, şimdi gergin. "Sen kafayı yemişsin."

Kadın kımıldamıyor. Sadece yüksek sesle ve sabit bir şekilde

saymaya başlıyor. "Bir."

Bana bakıyor ama tepki vermiyorum. Orada öylece duruyorum, kollarımı kavuşturmuş, yüzümdeki gerçeği görmesine izin veriyorum.

"İki."

Önce yavaşça geri çekiliyor, sonra dönüp ağaçlara doğru koşmaya başlıyor.

"Üç."

Arkasına bakıyor, hâlâ orada durduğumuzu görüyor ve koşmaya başlıyor.

Gianna on deyince saymayı bırakıyor, dudakları vahşi bir gülümsemeye geriye çekiliyor.

"Fazla uzağa gidemeyeceğini biliyorsun," diyorum.

Omuz silkiyor, ormanı izliyor. "Oyunun kurallarını henüz anlamadı."

Yeterince bekledik.

Sonra takip ediyoruz, yan yana, karanlığa doğru.

Gülüyor, vahşi ve özgür ve onu her yerde takip edeceğimi biliyorum.

Cehenneme bile.

Özellikle de orada.

Chapter Fifteen

Gianna

Sık ağaçların arasına girdiğimizde ORMAN NEREDEYSE SİNYAL VERİYOR. Her adımda elektrik hissediyorum, ayaklarım çam iğneleri ve çürüyen yapraklar üzerinde zar zor ses çıkarıyor. Arkamda, Knox çoktan ayarlanmış durumda. Başını çevirdiğinde maskesi parıldıyor ve gölgelikten süzülen ışık parçalarını yakalıyor. Dehşete düşmeliyim. Yapmak üzere olduğumuz şey beni hasta etmeli. Bunun yerine, kanım beklentiyle şarkı söylüyor, diğer her şeyi bastıran yüksek, tatlı bir nota.

Öldürülmekten korkmak buraya kadarmış. Neredeyse gözlerimi devirecektim ama gerçek şu ki... Knox bana daha önce hiç olmadığım kadar canlı hissettiriyor.

Bu her kadının hayali değil mi? Onlara hayatı, tutkuyla, bütünüyle hissettiren bir erkek?

Artık bununla savaşmayacağım. Bu duyguları keşfedeceğim ve bu Bradley'i bitirmekle başlayacak.

"İşte," diye fısıldıyor Knox, ağaç kabuğundan ipliklerle sarkan kırık bir dalı göstererek. "Bu tarafa gitti."

Başımı sallıyorum, bakışlarını çalıların ezildiğı, yaprakların çamura bulandığı yere doğru takip ediyorum. Panikle nefes alışını, tasarım gömleğinden sızan teri hayal ederek gülümsüyorum. Mükemmel şekillendirilmiş saçlarının henüz bozulup bozulmadığını merak ediyorum.

"Bundan keyif alıyorsun," diyor Knox, maskenin arkasından eğlenen sesiyle.

"Belki," diye itiraf ediyorum, kelime bir itiraf gibi aramızda asılı kalıyor. "Bu berbat bir şey mi?"

Gülüyor, alçak sesle ve sıcak. "Benim dünyama hoş geldin küçük kuş."

Ağaçların derinliklerine doğru ilerliyoruz ve karanlık o kadar dokunaklı ki önümü görmekte zorlanıyorum. Knox gölgelerin arasından akıp gidiyor gibi görünüyor, tek bir yanlış adım bile atmıyor. Kendimi onu taklit ederken buluyorum, ayaklarımı topuktan parmağına doğru yuvarlıyorum, ormanın ritmine uymak için nefesimi yavaşlatıyorum.

Arkamızda, kulübenin ışıkları çoktan kayboldu. Önümüzde sadece karanlık ve uzun zamandır bilmeden istediğim bir şeyin vaadi var.

Sonra aklıma geldi, Knox'la yaptığım anlaşma. Artık öldürmek yok. Ama işte buradayım, ormanda bir hayvan gibi adam avlıyorum. Suçlu hissetmem ya da korkmam gerekirdi ama tek hissettiğim garip bir tür berraklık, sanki sonunda dünyayı filtresiz görüyormuşum gibi.

"Nasıl hissettiğimi bilmiyorum," diye fısıldıyorum, adımlarımı yavaşlatmadan. "Ben hiç... bir sineği bile incitmedim."

Knox'un eli sırtımı okşuyor, o kadar hafif bir dokunuş ki neredeyse hayal ediyorum. "Evet, Gianna, istediğin buydu. Kim olduğun gerçeği her zaman yüzleşmek istemediğin kısımlarındadır. Ama korkma bebeğim, bu sadece sen değilsin. Bu biziz."

Biz. Bu kelime içime işledi, sıcak ve tehlikeli.

"Bana çok kötü davrandı ama ölmeyi hak ediyor mu?"

"Evet." Kelimeyi törpüledim.

"Buna kesinlikle inanmaya başlıyorum."

Knox'un nefes alış veriş i değiş iyor, derinleş iyor, daha bilinçli hale geliyor. "Peki bu sana şu anda nasıl hissettiriyor?"

Soruyu düşünüyorum, pürüzsüz bir taş gibi evirip çeviriyorum. "Güçlü," diye cevaplıyorum sonunda. "Sanki onun çaldığı bir şeyi geri alıyormuşum gibi."

Orman zemini aniden alçalarak bizi sığ bir vadiye götürüyor. Ay ışığı burada daha güçlü, her şeyi gümüş ve gölgeye boyuyor. Knox'tan önce ben fark ediyorum.

Beyaz kumaş, otuz metre kadar ileride devrilmiş bir kütüğe yaslanmıştı. Brad, çürüyen tahtaya sarılmış, soğuk havada nefesi bulanıklaşıyor.

Knox bir saniye sonra onu fark etti, yırtıcı bir durgunluk onu kaplamıştı. Durmamı işaret ediyor, sonra da solu gösteriyor. Hemen anlıyorum; daire çizip kaçışını keseceğiz.

Sessizce ilerliyorum, kalbim kaburgalarımın çarpıyor, korkudan değil ama avın elektriksel heyecanından. Sonunda Knox'un beni avlamaktan neden hoşlandığını anlıyorum. Bu inanılmaz bir şey. Özgürleştirici. İlkel. Burada zemin daha yumuşak, çünkü yağmurdan dolayı çamurlu. Ayakkabılarım her adımda biraz daha batıyor ama umurumda değil. Tek umursadığım Brad'in kaçacak bir yer olmadığını anladığında yüzünde belirecek ifade.

Knox diğer taraftan yaklaştırmaya başladığında yerime ulaşıyorum. Brad henüz bizi görmüyor. Telefonunu kontrol etmekle meşgul, mavi ışık yüzünü hayalet tonlarında aydınlatıyor. Siktiğimin salağı. Şu anda bile teknolojinin onu kurtaracağını sanıyor. Telefonun çekmediğini fark edince küfrediyor.

Knox şekil verilmiş bir gölge gibi hareket ediyor, Brad'in tam arkasına gelene kadar ağaçtan ağaca kayıyor. Nefesimi tutup Knox'un kendini toparlayışını, kaslarının gerginliğini izliyorum. Sonra ileri atılıyor, bir hareket bulanıklığı Brad'in çamura yüzüstü düşmesiyle son buluyor, Knox'un dizi omurgasına saplanıyor.

Brad'in boğazından kopan çığlık yüksek ve dehşet vericiydi. Çılgınca çırpınıyor ama Knox onu zahmetsizce kısıtıyor, bir kolunu arkadan bükerek inletiyor.

"Lütfen," diye soluk soluğa bağıyor Brad, dudaklarına çamur sıçırıyor. "Param var. Sana ne istersen veririm, sadece-"

Ay ışığına doğru adım attığımı görünce sözleri kesildi. Gözleri irileşti.

"Gianna, şaka yaptığını sanmıştım. Gerçekten deli olduğunu düşünmemiştim. Ne oluyor lan? Bu mu-" Knox'un tutuşuna karşı mücadele ediyor, yüzü buruşuyor. "Bu senin erkek arkadaşın mı? Tanrım, seni psikopat sürtük, geri çağır onu!"

Knox gülüyor, sesi maskesinin ardında boğuklaşıyor. "Bir kadınla böyle konuşulmaz."

Knox bunu vurgulamak için Brad'in yüzünü yere çarpıyor. Burnundan kan fışkırıyor, solgun çamura karşı koyu renk. Knox onu tekrar ayağa kaldırdığında Brad'in gözleri çılgına dönmüş, aramızda gidip geliyor.

"Bak, Gianna, özür dilerim, tamam mı? Her ne yaptıysam-"

"Her ne yaptıysan?" Sesim beklediğimden daha yumuşak, neredeyse nazik çıkıyor. "Ne yaptığını çok iyi biliyorsun."

Brad'in yüzü değişiyor, bir an için korkunun yerini hesapçı bir bakış alıyor. "Elbette sorunlarımız vardı, ama bu? Bu delilik. Yardıma ihtiyacın var, bebeğim."

Eski lakap bana bir tokat gibi çarptı. Bir adım daha yaklaşıyorum, gözleriyle buluşmak için çömeliyorum. "Aletini emmediğimde bana vurdun. Bana başka kadınların resimlerini gösterdin ve onların benden daha iyi olduğunu söyledin. Bana kendimi değersiz hissettirdin ve bundan zevk aldın."

Knox'un başı eğik, maskesi Brad'e yabancı bir merakla bakıyor. Sonra, metodik bir şekilde ona vurmaya başlıyor. Vahşi, öfkeli darbeler değil, kesin vuruşlar; kaburgalara, böbreğe, başın arkasına. Brad'in çığlıkları her darbede daha da zayıflıyor, ta ki yarılan dudağından kan fışkırana kadar.

Knox sonunda durduğunda Brad'in bilinci neredeyse yerinde değildir, sadece Knox'un yakasını tutmasıyla ayakta durabilmektedir. Brad'in ıslak, zor nefes alışları ve ölü yaprakların üzerine damlayan kanın yumuşak pıtırtıları dışında orman sessizdir.

Knox ceketinin içine uzanır ve bir av bıçağı çıkarır. Bıçak ay ışığını yakalıyor ve Brad'in dehşet içindeki yüzünde gümüş yansımalar yaratıyor. Knox bıçağı bana uzattı, önce sapını.

"Seçim senin küçük kuş," diyor usulca. "Yaşasın mı, ölsün mü?"

Bıçağı bakıyorum, kalbim o kadar hızlı çarpıyor ki parmak uçlarımda hissedebiliyorum. İşte bu, gerçekte kim olduğuma karar vereceğim an.

O eski soru... Ben kimim ve kim olmak istiyorum?

Brad'in gözleri benimkilere kilitleniyor, yalvarıyor, gözyaşları, sümük ve kanla ıslanmış. "Lütfen," diye fısıldıyor. "Gianna, lütfen."

Bıçağı uzanıyorum, elim beklediğimden daha sağlam. Sapı Knox'un tutuşundan sıcak, bıçak avucumda mükemmel bir şekilde dengelenmiş. Güç içimde dalgalanıyor ve göğsümde küçük bir çarpıntı atıyor.

Orada dururken zaman uzuyor, olduğum Şey ile olabileceğim Şey arasında gidip geliyorum.

Başparmağımla bıçağın ucunu test ederken Brad'in gözleri bıçağı takip ediyor ve ay ışığında simsiyah görünen ince bir kan çizgisi çiziyor. Yarık dudaklarının ardında dişleri korkuyla gıcırđıyor ve onu daha önce hiç korkarken görmediğimi fark ediyorum. Her zaman kendinden o kadar emindi ki, benden istediği her Şeyi alma hakkından o kadar emindi ki. Ama artık değil. Bir daha asla.

"Gianna, bebeğim, ne yaptığını bir düşün," diye hırlıyor Brad kanlı dişlerinin arasından. "Bu sen değilsin. Sen şiddet yanlısı değilsin. Tatlı ve nazıksın, seni bu yüzden sevdim."

Bir anım gözümün önünden geçiyor: Dairemizin banyosunda durmuş, yüzüğünün deriye yapıştığı elmacık kemiğime soğuk bir bez bastırıyordum. İ ki içiyordu, bir arkadaşının doğum günü yemeğinde çok açık olduğunu düşündüğü bir elbise giydiğim için kızgındı. Ertesi sabah bana  i ek getirmiş,  zg n olduğunu, beni çok sevdiğini ve bazen bunun onu delirttiğini söylemişti.

Eğildim, bıçağı yüzüne yaklaştırdım. "Sen beni hiç sevmedin. Bana sahip olmayı sevdin."

Knox ağırlığını Brad'in arkasına kaydırıyor, onu sabit tutuyor ama bana çalışmam için yer açıyor. Maske hiçbir Şey göstermiyor ama gözlerini üzerimde hissedebiliyorum, sabırlı ve meraklı.

"Bu doğru değil," diye kekeliyor Brad, vücudunda bir titreme dolaşıyor. "Aramızda  zel bir Şey vardı. Hatalar yaptığımı biliyorum-"

"Hatalar mı?" Bu kelimenin tadı asit gibi. "Onlara öğrenme fırsatları diyordun, hatırladın mı? Bana yatağımızda o hostesi sikerken izlettiğin zamanki gibi. Bana gerçek bir kadının bir erkeği nasıl aldığı göstermek için bir öğrenme fırsatı."

Gözleri genişliyor, Knox'a ve tekrar bana bakıyor. "Sarhoştum. Öyle demek istemedim. İnsanlar değişir, Gianna. Ben değiştim."

Gülüyorum, ses ormanın sessizliğinde boş ve tuhaf. "Ben de değiştim."

Bir kez daha deniyor, sesi umutsuz bir tona yükseliyor. "Lütfen, param var. Sana her şeyi veririm. Bunu yetişkinler gibi çözebiliriz. Hayatını bir kenara atmak istemezsin-"

"Hayatım mı?" Sözünü kesiyorum, bıçağın ucunu boğazına bastırıyorum, sadece deriyi çukurlaştıracak kadar. "Yıllarımı çaldın zaten. Sensiz bir hiç olduğuma inandırdın beni. Başka hiç kimsenin beni istemeyeceğine."

"Bu değil-"

"Kapa çeneni." Sesim artık sabit, çelik gibi soğuk. "Artık ne söyleyeceğin umurumda değil."

Uyuyana kadar ağladığım tüm geceleri düşünüyorum. Benim hatam olmayan şeyler için özür dilediğim onca zamanı. Onun benim için inşa ettiği kutuya sığabilmek için kendimi küçülttüğüm tüm yolları.

Bıçak neredeyse kendi kendine hareket ediyor, boğazından midesine doğru kayıyor. Öyle bir güçle sapladım ki

Beni bile şaşırtıyor, bıçak kumaşı ve eti iğrenç, ıslak bir sesle deliyor. Brad'in gözleri irileşiyor, ağzı mükemmel bir O şokuyla açılıyor.

Gömleğinin üzerinde kan çiçekleri açıyor, koyu renk ve dökülen şarap gibi yayılıyor. Elleri içgüdüsel olarak yukarı kalkıyor ve bıçağın sapını kavradıkları yerden benimkileri tutuyor. Bıçağı çeviriyorum, dokunun yırtıldığını ve direncin kırıldığını hissediyorum.

"Bu bana kendimi değersiz hissettirdiğin her an için," diye fısıldıyorum, yüzüm onunkine birkaç santim yakındayken.

Konuşmaya çalışıyor ama sadece ıslak bir hırıltı çıkıyor. Ağzının kenarlarında kan kabarcıkları oluşuyor ve kalın damlalar halinde çenesinden aşağı süzülüyor. Gözleri vahşi ve inanmaz bir şekilde benimkilere kilitlenmiş, sanki bunun başına nasıl gelebileceğini anlamaya çalışıyor.

Bıçağı çıkarıp tekrar saplıyorum, bu sefer daha yukarıya, kaburgalarının altına. Vücudu sarsılıyor, elleri zayıf bir şekilde kollarımı pençeliyor. Çizikleri zar zor hissediyorum. Tek hissettiğim garip, havada süzülen bir his, sanki aynı anda hem çok uzak hem de çok yakın bir yerden kendimi izliyormuşum gibi.

Knox tutuşunu bırakıyor ve Brad'in yere yığılmasına izin veriyor. Geminin kaptanı, kendi alanının efendisi, ormanın zemininde seğiren bir et yığınının dönüşmüştü. Yanına diz çöküyorum, nefes alış verişinin önce düzensizleşmesini, sonra sığlaşmasını, sonra da tamamen kesilmesini ilgisiz bir hayranlıkla izliyorum. Gözleri yukarı bakıyor, yıldız ışığının iğne uçlarını yansıtıyor, hiçbir şey görmüyor.

"O gitti," diyorum, sesim garip bir şekilde sakın.

Knox yanımda diz çöküyor, maskesi soru sorar gibi eğilmiş. "Peki bu nasıl bir his?"

Parmaklarımı Brad'in gömleğinde biriken kanda gezdirerek bunu düşünüyorum. Sıcak ve kaygan, gece havasında çoktan soğumuş. "Doğru," diye cevap veriyorum, kendi kesinliğime şaşıracak. "Çok uzun süredir bozuk olan bir şeyi tamir etmek gibi."

Kanla kaplı parmaklarıma bakıyorum, onları ay ışığında çeviriyorum. Koyu renkli sıvı ışığı garip şekillerde yakalıyor, neredeyse güzel. Hiç düşünmeden elimi yüzüme götürüp bir yanağıma çizgi çekiyorum. Kan tenime yapışıyor, beni eski ve önemli hissettiren bir şekilde işaretliyor.

Knox izliyor, nefes alış veriş maskenin arkasında değişiyor, daha derin, daha düzensiz hale geliyor. İblis suratındaki yarıklardan gözleriyle buluşuyorum, oradaki açlığı, onayı görüyorum.

Parmaklarımı tekrar daldırıp diğer yanağıma bir çizgi daha çekiyorum. Sonra boynumdan aşağıya, köprücük kemiğime iniyor, tenimi eskiden Brad'in hayatı olan şeyle boyuyorum. Her vuruş kasıtlı ve anlamlı geliyor; dönüşmekte olduğum kişinin karanlık sularında bir vaftiz.

"Çok uzun zaman rol yaparak geçirdim," diyorum, sesim sessiz ormanda alçak ve samimi. "Kendimin parçalarını sakladım çünkü ne anlama geldiklerinden korkuyordum. Ona zarar vermek istediğimi itiraf edersem, bunun beni de en az onun kadar kötü yapacağından korktum."

Knox uzanıp parmağını yanağımdaki kanın üzerinde gezdirdi. "Peki ya şimdi?"

Dokunuşuna doğru eğilip bir an için gözlerimi kapatıyorum. "Şimdi anlıyorum ki herkesin içinde bir karanlık var. Çoğu insan sadece yokmuş gibi davranıyor. Gülümseyip başlarını sallıyorlar ve şiddet hayalleri kurarken lütfen ve teşekkür ederim diyorlar."

Gözlerimi açıyorum, maskenin arkasından bakışlarını tutuyorum. "Ama sen hiç rol yapmadın. Başından beri beni tedirgin eden buydu. Karanlık olman değil, bunu tamamen kabullenmen. Özür yok, mazeret yok."

Eli enseme doğru kayıyor ve sıkıca kavriyor. Parmaklarının arasından nabzının benimkiyle eşleşmek için yarıştığını hissedebiliyorum.

"Sonunda aydınlık ve karanlığı dengelemenin nasıl bir şey olduğunu anladım," diyorum ona, uzuvlarımdaki titremeye rağmen sesim sabit. "Ve bunu seviyorum."

Kanla kayganlaşmış elimi Knox'un göğsüne bastırıyorum, kalbinin avucumun altında çarptığını hissediyorum. Maskenin ardında nefes alıp vermesi ağırlaştı ve zorlaştı, vücudu bir fırın gibi ısı yayıyor.

"Bana aydınlıkta durmak için karanlığı itmek zorunda olmadığımı gösterdin," diye fısıldıyorum ona yaklaşarak. "Bazen karanlık olmak aydınlık olmaktır."

Bunu izleyen sessizlikte, Brad'in serin vücudu yanımda ve orman etrafımızda nefes alırken, içimde bir şeyin kilidinin açıldığını hissediyorum - kendimi bildim bileli sürgülü tuttuğum bir kapı, sonunda bir canavarı değil, sadece başka bir parçamı ortaya çıkarmak için açılıyor. Bekliyorum. Tamamlandı.

Knox'un boğazından çıkan ses insan sesi değil. Bu daha eski bir şey, kelimelerden önce, medeniyetten önce var olan bir şey - aramızdaki boşlukta titreşen ve çekirdeğimin derinliklerine yerleşen bir hırıltı. Öne doğru bir adım atıyor, yüzündeki maskeyi yırtıp bir kenara atıyor. Gözleri karanlıkta yanıyor, gözbebekleri o kadar büyümüş ki rengi yutuyor. Bana çöldeki su gibi bakıyor, kurtuluş ve lanet tek bir kana bulanmış pakete sarılmış. Elleri bana uzandığında nefesim kesiliyor, nazik değil, sormuyor, alıyor.

Beni kolayca kaldırıyor, elleri uyluklarımın altından morartıcı bir güçle kavıyor ve beni en yakın ağaca çarpıyor. Ağaç kabuğu gömleğimin üzerinden sırtımı sıyrıyor ama acı diğer her şeyi keskinleştiriyor; vücudunun sıcaklığı, aletinın giyinik amıma sertçe bastırması, dudaklarını dudaklarıma çarptığında ağızımdaki metalik kan tadı.

Öpücük nazik değil. Tüketiyor, dili istila ediyor, dişleri benimkilere çarpıyor. Tadı şiddet ve arzu gibi, arzuyla başımı döndüren bir kombinasyon. Bacaklarım beline daha sıkı sarılıyor, onu daha yakına çekiyor, fermuarının arkasındaki sert çıkıntıya sürtünüyor.

"Siktir," diye hırlıyor ağızıma karşı, bir eli kıyafetlerimi yırtmak için hareket ediyor. "Şu anda neye benzediğın hakkında hiçbir fikrin yok."

Ama benim var. Hissedebiliyorum -güç ikinci bir kalp atışı gibi içimde atıyor, tenimdeki kan hala bana yaptıklarını hatırlatacak kadar sıcak. Yaptıklarımızı.

Knox nazik davranma zahmetine girmeden gömleğimi yukarı çekiyor, sabırsız ellerinin altında kumaş yırtılıyor. Soğuk hava yüzüme çarpıyor.

Göğsümde tüylerim diken diken oluyor. Göğüslerime bakıyor, göz bebekleri inanılmaz derecede büyüyor, sonra meme ucumu ısırmak için başını eğiyor. Keskin acı ona doğru eğilmeme neden oluyor, boğazımdan bir inilti kaçıyor.

"Seni istiyorum," diye nefes nefese kalıyorum, tırnaklarımı omuzlarına geçiriyorum. "Şimdi. Sertçe."

Tenime karşı gülüyor, sesi karanlık ve aç. "Benim küçük kuşum ne zamandan beri emir veriyor?"

"Pençeleri çıktığından beri," diye cevap veriyorum, kot pantolonunun düğmelerini açmak için aramıza uzanıyorum.

Cevap olarak vahşi bir sırtısla karşılık veriyor. Ağırlığını kaydırıyor, bir eliyle beni tutarken diğer eliyle fermuarını açmaya çalışıyor. Kolundaki kaslar eforla şişiyor, ter ve Brad'in kanının lekeleriyle parlayan derisinin altında damarlar göze çarpıyor.

Sabırsızlanıyorum. Zıplayarak pantolonumu çıkarıyorum, bir ayak bileğimden sarkmasına izin veriyorum, soğuk gece havası ıslak, şişmiş amıma çarptığında beni titretiyor. Knox kalın, sert ve şimdiden ucundan sızıntı yapan sikini çekip çıkarıyor. Beni tekrar kavriyor, kaldırıyor ve parmağını yarığım boyunca kaydırıyor. Kendini girişime yerleştiriyor, gözleri benimkilere kilitleniyor.

"Emin misin?" diye soruyor, sesi ihtiyaçtan pürüzlü. "Bir kere başladım mı, durmam."

Topuklarımı sırtına gömüp onu daha da yaklaşıtıyorum. "Eğer beni hemen becermezsen, seni kendi bıçağınla deşerim."

Tek bir acımasız hamleyle içime giriyor, beni o kadar ani geriyor ki çığlık atıyorum, başım ağacın gövdesine çarpıyor. Alışmam için bana zaman tanımıyor, ciğerlerimdeki nefesi kesen derin, cezalandırıcı darbelerle beni sikmeye başlıyor. Her itiş beni ağaç kabuğuna daha çok bastırıyor, sırtımı kazıyor, acı zevkle karışıyor ve ben birinin nerede bitip diğerinin nerede başladığını anlayamıyorum.

"Sen benimsin," diye homurdanıyor Knox, ağzı kulağımda, nefesi tenime karşı sıcak. "Söyle."

Onu sıkıştırıyorum, iç kaslarımla sikini sıkarak inlemesini sağlıyorum. "Ben seninim," diye nefes alıyorum, kelimeler içimde derin bir yerden sürükleniyor. "Ve sen de benimsin."

Karşılık olarak boynumu ısıyor, dişleri derimi parçalıyor ve yüzüme boyadığım kan kadar kesin bir şekilde beni işaretliyor. Haykırıyorum, keskin acı doğrudan merkezime bir zevk sarsıntısı gönderiyor. Tırnaklarım sırtını tırmıklıyor, gömleğini yırtıyor ve derisinde kanlı yarıklar açıyor.

Acıdan tıslıyor ama yavaşlamıyor. Aksine, hamleleri daha şiddetli, daha çaresiz hale geliyor. İnlemelerimin sesi ormanı dolduruyor, ağaçlarda yankılanıyor. Knox ve çamın arasında sıkışmış durumdayım, aynı anda hem çaresiz hem de güçlüyüm.

Ellerim saçlarına dolanıyor ve yüzünü görebilmek için başını geriye doğru çekiyor. Gözleri vahşi, neredeyse arzudan kararmış, çenesi sıkıca kenetlenmiş. Brad'in, benim, onun kanı yanağında dokunduğum yere bulaşıyor. Bir savaş tanrısı gibi görünüyor, güzel ve korkunç.

"Daha sert," diyorum, içimde göz kapaklarımın arkasında yıldızların patlamasına neden olan bir noktaya vurduğunda sesim kırılıyor. "Bunu yarın hissettir bana."

Kavrayışını değiştiriyor, elleri kıcıma gidiyor, parmakları etime morluklar bırakacak kadar sert giriyor. Yeni açtığım daha derine inmesini sağlıyor, her hamlesi içimde dibe vuruyor, sikişimin başı içimdeki o noktaya enfes bir acıyla çarpıyor.

"Beni bir hafta boyunca hissedeceksin," diye söz veriyor, sesi çığ. "Her hareket ettiğinde kime ait olduğunu hatırlayacaksın."

Orgazm hızla artıyor, önüne geçemediğim bir gelgit dalgası. Hiçbir uyarı olmadan üzerime çöküyor, bedenim onun sikişimin etrafında sarsılıyor. Adını haykırıyorum, kendimi durduramıyorum.

Knox beni uçurumun kenarından takip ediyor, son bir kez daha içime girerken ritmi düşüyor, boşalırken kendini derinlerde tutuyor. İçimde onun sıcak nabzını hissediyorum, beni dolduruyor, beni içten dışa işaretliyor. Alnı omzuma düşüyor, nefesi sert bir şekilde tenime çarpıyor.

Uzun bir süre öylece kalıyoruz, birbirimize kilitlenmişiz, bacaklarım hala onun beline sarılı, sikişim hala içimde gömülü. Sonra yavaşça çekiliyor ve ayaklarım yere değene kadar beni indiriyor. Bacaklarım o kadar kötü titriyor ki ayakta duramıyorum. Tökezlediğimden Knox beni yakalıyor ve birlikte aşağı kayıyoruz, ağacın dibinde bir yığın halinde çöküyoruz.

Ona doğru kıvrılıyorum, başım göğsünde, kalbinin gümürtüsünü dinliyorum. Bir kolunu etrafıma dolayarak beni kendine çekiyor, eli beklenmedik bir şefkatle saçlarımı okşuyor.

"Sen muhteşem birisin," diye mırıldanıyor başımın tepesine doğru. "Bana ne yaptığın hakkında bir fikrin var mı?"

Ona bakıyorum, ay ışığında yüzünün keskin açılarını inceliyorum. Orada yeni bir şey var, daha önce görmediğim bir şey; gücün altında yatan bir kırılma, fiziksel olanın ötesine geçen bir ihtiyaç.

"Sanırım anlıyorum," diye fısıldıyorum, kan lekeli parmaklarımla çenesinin çizgisini izlemek için uzanıyorum. "Çünkü sen de bana aynısını yaptın."

Elimi tutup ağzına götürüyor ve her bir parmak ucunu hürmetle öpüyor. "Artık benimsin," diyor, sesi alçak ve yoğun. "Bedenin ve ruhunla. Bundan geri dönüş yok."

Haklı olduğunu biliyorum. Bu gece yaptığımız şey her şeyi değiştirdi. Eski Gianna -başkalarını memnun etmek için eğilip bükülen, karanlığını gülümsemelerin ve özürlerin ardına saklayan Gianna- artık yok. Onun yerinde yeni biri var; gücün farklı şekillerde gelebileceğini ve bazen yapabileceğiniz en dürüst şeyin içindeki canavarı kucaklamak olduğunu anlayan biri.

"Geri dönmek istemiyorum," diyorum ona, dudaklarımı boğazındaki nabız noktasına bastırarak. "Burası ait olduğum yer."

Orada kalıyoruz, tenimizdeki kan soğuyor, bedenlerimiz ormanın zemininde birbirine dolanıyor. Üstümüzde yıldızlar, altlarında gerçekleşen küçük ölümlere ve yeniden doğuşlara kayıtsız, parlak bir şekilde yanıp sönüyor. Brad'in bedeni birkaç metre ötede unutulmuş bir şekilde yatıyor, çoktan toprağa dönme sürecine başlamış.

Bir şeyler hissetmeliyim - belki pişmanlık ya da yaptıklarımızdan dolayı dehşet. Ama tek hissettiğim garip, huzurlu bir berraklık, sanki sonunda her zaman olmam gereken kişiye adım atmışım gibi.

Knox'un kolları etrafımda sıkılaşıyor, nefesi saçlarıma değiyor. "Benim küçük kuşum gerçekten de pençelerini büyüttü," diye homurdanıyor.

Chapter Sixteen

Knox

GERİ YÜRÜYÜŞ YAVAŞTI ve kafamız iyiydi. Onu sırtımda taşıyorum, kalçalarını kalçalarımaya yaslıyor, kollarını boğazıma doluyor, sanki canımı sıkmak ya da beni sonsuza dek elinde tutmak istiyor. İkisi de bana uyar. Onun ağırlığı bir şey değil. Onu cehenneme kadar taşıyabilirim ve adımlarımı hiç bozmam. Cildinde hâlâ kan izleri var, siyah-kırmızı kuruyarak savaş boyasına dönüşüyor. Nefesi ensemdeki saçlarımı karıştırıyor, sıcak ve dengesiz ve bunu her hissettiğimde yeniden sertleşiyorum. Pantolonunu giymesine bile izin vermedim ve amının ıslaklığı gömleğimden sızıyor. Onun içinde boğulmak istiyorum.

Gianna'nın dudakları kulağıma değiyor, içinden soğuktan olmayan bir ürperti geçiyor. Bacakları etrafımda esniyor. Bazen

Gölüyor ama sesi titrek çıkıyor, sanki boğazındaki kaslar nasıl neşe çıkaracağını hatırlamıyormuş gibi.

Yarı yolda, şikayet edip etmeyeceğini görmek için yavaşlıyorum. Şikayet etmedi. Saçımı çekiştirip "Islak kir ve şiddet kokuyorsun" diyor ve ben öyle bir gülüyorum ki neredeyse onu düşürüyordum.

"Bayılıyorsun," diyorum ona. Dönüp yüzünü görmek istiyorum ama onun yerine ilerlemeye devam ediyorum, ağaçlar seyrele ve kulübenin ışıkları sisin içinden sızana kadar karanlığın içinden bir yol açıyorum.

Tutuşunu değiştiriyor, kolları boğulacak kadar sıkılıyor. "Artık bir canavar olduğumu mu düşünüyorsun?"

Omuz silkiyorum, vücudu hareketle birlikte hareket ediyor. "Hayır. Bence sonunda dürüst oldun."

Bundan sonra sessizleşiyor. Yolculuğun geri kalanı sadece ayaklarının altındaki iğnelerin sessizliği ve kalp atışlarının omurgama çarpmasıyla geçiyor.

Son ağaç sırasını aştığımızda gece yarılıyor: sundurma ışığı sarhoş bir yaban arısı gibi vızıldıyor ama asıl ödöl içeridekilerin vaadiydi. Isı, duş ve viski. Ben kapıdan içeri omuz atıp oturma odasının ortasında durana kadar bırakmıyor, nefesimiz duman gibi asılı.

"Yere yat küçük kuş," diyorum ama kımıldamıyor. Onu parmak parmak kaldırmam gerekiyor. Onu ayağa kaldırdığımda sendeliyor, sonra denge için bileğimi kavıyor.

Yüzü vahşiydi. Kan, çamur ve ter birbirine karışmış, saçları vahşi bir hırıltı. Gömleği yırtılmış, bir meme ucu kumaşın arasından görünüyor ve belden aşağısı çıplak ve ben başka tarafa bakmıyorum, beni bakarken yakaladığında bile.

"Sen lanet olası bir tanrısın, bunu biliyor muydun?" diyor, sesi kısık.

"Sen de öylesin." Onu belinden kavırıyorum, ellerim bıraktığım çürükleri temizliyor. "Bir içki ister misin?"

Başını sallıyor. Çenesindeki titremeyi, dişlerinin takırdamasını görebiliyorum, korkudan değil, aramızda her ne inşa ediyorsak ondan.

"Gömleklerimden birini giyebilirsin ama o amcığı benim için serbest bırak."

Kıkırdıyor ve bir dakika sonra geri gelmeden önce koridorda koşuyor. Dolaba gidip sahip olduğum tek düzgün şişeyi çekiyorum: ucuz viski, eski dişler kadar kahverengi, ama temiz yanıyor ve tek önemsemişim bu. İki bardak koyuyorum, derin derin dolduruyorum. Ona bir bardak uzatırken ellerimi izliyor.

"Sonlara," diyorum.

O da kendi bardağını kaldırıp benimkiyle tokuşturuyor. "Ve başlangıçlara," diye ekliyor küçük bir gülümsemeyle.

İçiyoruz. İlk yudum içimi kavuruyor ve öksürüp elinin tersiyle ağzını siliyor. Elini tutup parmaklarını teker teker emmek istiyorum.

"Hâlâ bakıyorsun," diyor, yarı suçlama yarı cesaretle.

"Gördüğüm şey hoşuma gidiyor." Gözümü kırpmıyorum. "Her zaman sevmişimdir."

Kanepeye uzanıyoruz, eski yaylar ağırlığımızla birlikte çöküyor. Bacaklarını altına kıvrıyor, kalçaları gözlerimin bacaklarının arasını görme zevkini engelliyor. Baldırında beni duraksatan bir kesik var. Bu konuda nazik davranmıyorum; bileğini yukarı çekip dizimin üzerine koyuyorum ve yarayı inceliyorum. Uzaklaşmaya çalışıyor ama onu sabit tutuyorum, başparmağımı kesiğin kenarlarında gezdiriyorum.

"Acıyor mu?" diye soruyorum ve bunu söyleme şeklim sadece bacağından bahsetmediğimi açıkça ortaya koyuyor.

Gülüyor ama yumuşak bir gülüş. "Her şey acıyor. Ama hoşuma gidiyor."

"Öyle mi?" Gözleriyle karşılaşıyorum ve ne düşündüğünü biliyorum. Acı bir hatırlatıcı. Acı onun gerçek olduğu anlamına geliyor.

Gitmesine izin veriyorum ve bardaklarımızı yeniden dolduruyorum. Şişenin yarısı çoktan bitmişti ama o yavaşlamadı. Eskiden kim olduğunu unutmaya ve bu yeni versiyonuna adım atmaya çalışıyormuş gibi içiyor.

Bir süre sonra vızıltı yerleşiyor, dilinin kenarını yumuşatıyor. Arkasına yaslanıp tavana bakıyor, boğazının çizgileri kan karmaşası altında bile zarif. "Bana bir şey söyle," diyor usulca.

"Sor."

Başını çeviriyor, gözleri karanlık. "Hiç rüya görür müsün? Mesela hiç seni hasta edecek kadar kötü bir şey istedin mi?"

Yutkunuyorum, bu tür bir sorgulamaya hazır değilim. "Pek değil."

"Yalancı," diyor. Sırıttıyor, sonra bir yudum daha alıyor. "Beni sen istedin."

Haklı ama söylemiyorum. Onun yerine eline uzanıyorum, avucundaki çizgileri izliyorum. İç geçiriyor.

"Hayaller, gerçekleştiklerini görecektir kadar uzun yaşayacaklarını düşünen insanlar içindir," diyorum. "Ben hiç yaşamadım."

Ani ve sert bir şekilde doğruluyor. "Her şeye sahip olabilseydin ne yapardın?" Sesi aceleci, sanki bu soru onu içten içe yakıyor.

Bunu düşünüyorum. Söyleyebileceğim yüzlerce şeyi düşünüyorum ama tek istediğim önümde duran şey.

"Seni yanımda tutardım," diye cevaplıyorum. "Sonsuza kadar."

Ardından gelen sessizlik boğulacak kadar yoğun. Bakışlarımı tutuyor ve onda daha önce olmayan bir şeyin çiçek açtığını görüyorum.

"Güzel," diyor, sesi sert. "Çünkü ben hiçbir yere gitmiyorum."

Öne doğru eğiliyorum, dirseklerimi dizlerime koyuyorum, bacakları yarattığım küçük üçgende sıkışıyor, viski kaburgalarımda bir delik açıyor. "Sıra sende," diyorum. "Ne istiyorsun, Gianna?"

Dudağını ısıyor, çiğniyor. "Dünyayı görmek istiyorum. Gidecek kadar cesur olabileceğimi hiç düşünmediğim tüm yerleri. Her okyanusta yüzmek, her dağa tırmanmak, kusana kadar her iğrenç sokak yemeğini yemek istiyorum." Duruyor, kendine gülüyor. "İzin beklemek yerine istediğini alan biri olmak istiyorum."

Başımı sallıyorum. "Bu kolay. Yaparız. Seni her yere götüreceğim."

Gözleri cam gibi ama viskiden değil. Onları siliyor, utanıyor.

"Gerçekten çok tuhafsın, biliyor musun?" diyor. "Evet," diye

cevap veriyorum, sırtarak. "Ama bunu seviyorsun."

İç çekiyor, başını sallıyor. "Tanrı yardımcım olsun, istiyorum."

Gerçek şu ki, hayatımda hiçbir zaman bir şey isteyecek kadar uzun süre hayatta kalacağıma inanmamıştım. Şu anda bile, bana doğru kıvrılmış vahşi hayvan sıcaklığında, saatin sessiz tik takları ve şiddetin artçı şokları hala dişlerimde uğuldarken, bir yarın hayal edemiyorum. Onun kastettiği şekilde değil.

Son yarım saattir beni gelecekteki hedeflerim konusunda sorguya çekti ve kesin olarak söyleyebileceğim tek şey onun zaten bildiği şeydi. Onu istiyordum.

Şimdi göğsümde yarı uykulu, göz kapakları yarıya inmiş, dudakları ayırık, yavaş ve derin nefes alıyor. Eli karnımda duruyor, parmakları içine düşmek üzere olduğu rüyanın etkisiyle seğiriyor. Uyumasına izin verebilirdim, ama uyumasını istemiyorum.

Bardağımı yudumlayıp yanığin boğazımı kaplamasına izin verdikten sonra, "Babasının annesini boğarak öldürmesini izleyen çocuğun hikâyesini hiç duydun mu?" diyorum.

Kıpırdamıyor ama bileğinin karnımın üzerinde durduğu yerde nabzının hızlandığını hissediyorum.

"Bunu hayır olarak kabul ediyorum," diye devam ediyorum. "Sekiz yaşındaydım. Babam sarhoştı. Annem beni saklamaya çalıştı ama artık çok geçti. Her zaman bir pislikti, ama o gece ucuz bir takım elbise içinde lanet bir şeytandı." Parmaklarımı bardağın etrafında büküyorum. "Onu gözümün önünde yavaş ve dikkatli bir şekilde öldürdü. Çok mücadele etti. Hiç kaçınılmaz olduğunu bildiği bir şeyden kurtulmaya çalışan birini gördün mü?"

Başını hafifçe sallıyor ama beni dinlediğini biliyorum.

"Altıma işedim," diyorum. "Her şey gibi net hatırlıyorum. Utanç verici. Bacağımdaki kara lekeyi. Babam beni görmedi bile. İşi bittiğinde ellerini onun elbisesine sildi, dışarı çıktı ve bir daha geri dönmedi. En azından bir yıl boyunca. Teyzemle yaşamaya gönderilmiştim ama geri döndüğünde beni geri verdiler ve sonunda ölmeyi başarana kadar kendini öldüresiye içmesini izlemek zorunda kaldım. Geriye bir tek ben kalmıştım."

Gianna'nın eli karnımın üzerinde kaskatı kesiliyor. Bir an için kalkıp gideceğini düşündüm. Onun yerine daha da yaklaşıyor,

Bir soru işareti gibi kıvrılmış, yüzünü göğsüme bastırmıştı.

"Ondan sonra devlet bakımında büyüdüm. Teyzem beni etrafta istemedi. Besleyecek çok boğaz var, dedi." Devam ediyorum, çünkü artık başladım ve duramıyorum. "Bir bok çukurundan diğerine atladım. Yumruk yemeyi ve daha acımasız bir yumruğu nasıl savuracağımı öğrendim. Aşkın, canını en çok kimin yakabileceğine dair başka bir kelime olduğunu öğrendim."

Oda o kadar sessiz ki kulaklarımda kanın uğultusunu duyabiliyorum.

"Rüyalar hakkında hiç düşünmedim," diyorum ve sesim o kadar düz ki bana hiç benzemiyor. "Bir sonraki dakika her zaman bir soruyken hiç mantıklı gelmedi."

Nefes alış veriş sığılaştı, elini yumruk yapıp yanıma dayadı. Acı çekmesinden nefret ediyorum, onu oraya ben koyduğum için nefret ediyorum ama bunu bilmesine ihtiyacım var. Derinin altındaki kemikleri, boyanın altındaki karanlığı görmesine ihtiyacım var.

"Merak ettim," diye fısıldıyor, sesi o kadar yumuşak ki bir hayaletten daha fazlası değil. "Bu kadar sıkı tutunmayı nasıl öğrendin?"

Ona bakıyorum, burnunun çarpık çizgisine, ağzının morarmış şişliğine, tırnaklarının altındaki kana. Tam bir felaket gibi görünüyor ve ben onu dünyadaki her şeyden çok seviyorum.

"Çünkü bırakırsam," diyorum ona, "yok olurum."

Başını sallıyor, şimdi bile meydan okuyor. "Asla yok olmazsın. Sen çok fazlasın."

Neredeyse gülümsüyorum. "Fazla diye bir şey yok."

Oturuyor, battaniye kalçalarının etrafında toplanıyor ve gözleri ıslak. Onu ağlattığım için nefret ediyorum. Yüzüne uzanıyorum, başparmağım aşağı kayan gözyaşını yakalıyor. Silmek yerine dilimi üzerinde gezdiriyorum, tuzun, derinin ve yeni bir şeyin keskin, parlak kenarının tadını alıyorum.

"Benim için ağlama," diyorum, sesim ancak bir gümbürtüden öteye geçmiyor. "Tadın çok lezzetli."

Gülüyor, sesi kırık ama mükemmel. "Tam bir pisliksin," diyor ama gözleri benimkilerden hiç ayrılmıyor.

Eğiliyorum, alnımı onunkine dayıyorum, onu içime çekiyorum. "Evet," diye fısıldıyorum. "Ama ben senin pisliğinim."

Burnunu elinin tersiyle siliyor, sonra beni öpüyor, garip, dağınık ve tam olarak doğru bir hareket.

Orada oturuyoruz, birbirimize sarılıyoruz, sessizlik yoğun ama rahatsız edici değil. Ellerimi sırtında gezdiriyorum, yavaş ve kolay bir şekilde, her kıvrımın çıkıntılarını ve vadilerini haritalandırıyorum.

Onu kucağıma çektiğimde hâlâ biraz sızlanıyor ama bu onu yumuşatmıyor. Aksine çenesinin hatlarını keskinleştiriyor, gözlerindeki maviyi daha keskin, daha parlak hale getiriyor. Bana göz kırpmıyor, şaşkınlık ve huşu yeni, dipsiz bir açlıkla savaşıyor.

Onu bir kedinin yarı ezilmiş bir fareyi izlediği gibi izliyorum. Onun işini bitirme dürtüsü, sadece benimle olmayı ne kadar sevdiğini fark etmesini izlemenin heyecanıyla eşleşiyor.

"Bunun ne olduğunu anlıyor musun?" diye soruyorum.

Tereddüt ediyor. Sonra başını sallıyor. "Hayır," diye fısıldıyor. "Ben hiç-" Nefesi kesiliyor. "Anlamak isteyip istemediğimi bilmiyorum."

Yavaş ve emin bir şekilde gülümsüyorum ve canı yanana kadar sessizlikte oturmasına izin veriyorum.

"Sana anlatacağım," diyorum, elim çenesini kavramak için yukarı kayıyor ve onu gözlerimle buluşmaya zorluyor. "Bu bir saplantı, Gianna. İhtiyaç. Aşk kılığına bürünmüş lanet bir şiddet. Bundan kaçamazsın. Ona doğru koşarsın."

Dili dudaklarında geziniyor. Titriyor ama korkmuyor.

Başını eğiyorum, boğazının uzun beyaz uzantısını ortaya çıkarıyorum. "Asla kaçmayacaksın, biliyorsun," diye mırıldanıyorum, dudaklarım kulağının hemen altında. "Benden kaçmadığın sürece."

Cevap veremediği için onu ısıtıyorum. Kan akıtacak kadar sert değil - bu sefer- ama onu işaretleyecek, etini morartacak ve her yutkunduğunda bunu hissetmesini sağlayacak kadar sert.

Nefes nefese kalıyor, tüm vücudu benimkine doğru eğiliyor, elleri tutunacak bir şey bulmak için sırtımı tırmalıyor.

Kıvrınmasına izin veriyorum, savaştan izin veriyorum, tuzunu ve terini tadarken kucağımda kıvrınmasına izin veriyorum. Sıcaklığın içinden geçtiğini hissedene kadar durmuyorum, ıslak, güzel bir teslimiyet.

Bıraktığımda nefes nefese, sersemlemiş, gözleri kocaman ve cam gibiydi.

Gölüyor, ne kadar sevdiğine inanamıyormuş gibi başını sallıyor. "Beni canlı canlı yiyeceksin," diyor, yarı korku, yarı dua.

Yanağındaki gözyaşı izini siliyorum, parmak ucumdaki son damlayı yalıyorum.

"Evet," diyorum, ağzım onunla doluyken. "Ve daha fazlası için yalvaracaksın."

Aşk budur, onu soyduğunuzda: açlık ve acı, birbirlerinin çenelerine kilitlenmiş. Onu bir yaranın kapanmasını ister gibi, açlıktan ölmek üzere olan bir aslanın et istemesi gibi istiyorum. Benim olduğunu asla ama asla unutmamasını istiyorum.

Ve o sonunda anladı. Sonunda bir canavar tarafından sevilmenin ne demek olduğunu anlıyor. Sonunda o da bir canavara dönüşmenin ne demek olduğunu anlıyor.

Bizi mükemmel yapan da bu. Çalışmamızı sağlayan şey budur.

Işığı tamamen söndürmeden içine sızan karanlık.

6/10/10

Chapter Seventeen

Gianna

BİR SÜRE SONRA, ateş yağlı, kırmızı kömürlere kadar yandı. Viski şişesi boşaldı ve ben vızıldamaktan daha fazlasını yapıyorum. Knox'a sarılmışım, göğsünün gerginliği yanağımın altında, her zaman etrafında dolaşan ter, duman ve kanın hafif kokusunu soluyorum. Parmakları tenimin üzerinde tembel daireler çiziyor, kalçalarımın arasına dalıyor ve sonra büyük, döngüsel bir şekilde yukarı ve aşağı doğru ilerliyor.

Uzun zamandır sessiz. Sanırım böyle olması hoşuna gidiyor, saatin yavaşça sıyrılması ve son kütüğün ikiye ayrılırken çıkardığı tıslama sesi. Sanırım yıllarca böyle oturabilir, bana sarılabilir, hiçbir yere gidemez, hiçbir şey olamaz.

Kıpırdanıyorum, dizime yapıştırdığı bandajı karıştırıyorum. "Bu bir sorun, biliyorsun."

Homurdanıyor. "Neymiş o?"

Odayı, travma ve kötü viskinin potasında birbirine karışmış iki hayatın karmaşasını işaret ediyorum. "Bu. Sonsuza kadar senin küçük dağ aşk kulübende kalamayız."

Bunu bir an için askıda bıraktı. "Neden olmasın?" Yumuşak söylüyor ama çenesi esniyor. Nedenini biliyor. Sadece bunu söylediğimi duymak istiyor.

"Çünkü eninde sonunda biri beni aramaya gelecek," diyorum. "Çünkü hâlâ bir işim var, muhtemelen senin de vardır. Çünkü kaçıp bir mağara kadını olmadan önce, ne bileyim, haber vermem gerekiyor." Gülüşüm çirkin. "Gerçek bir çift olmak için daha az donanımlı iki insan duydun mu hiç?"

Korku omurgamı tırmalıyor. Ama ben bunu hep yaparım. Ne zaman bir şeyler gerçek olsa, kaçmak isterim. Brad hariç. Çünkü onun ne olduğunu ve ne beklemem gerektiğini biliyordum.

Beni asıl korkutan tahmin edemediklerim.

Cevap vermiyor. Onun yerine beni göğsünden sıyrıp ayağa kalkıyor ve battaniyeyi üstümüzden atıyor. Soğuk hava tenimi karıncalandırırken irkiliyorum ve kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturuyorum. Cehennem gibi görüldüğüme eminim. O ise lanet bir MMA kahramanı gibi görünüyor.

-Zayıf, yara bere içinde, gömleksiz, ama her yara izi onu her zaman olduğu kişi yapıyor.

"İşte seçenekleriniz," diyor ve şimdi sesi keskin, vızıltıyı kesiyor. "Birinci seçenek: Bize bir kulübe inşa ederim

Daha uzağa, kimsenin bulamayacağı bir yere. Tam bir münzevi oluruz, toprakla yaşarız, küçük canavarlar yetiştiririz. İkinci seçenek: Geri döneriz. Şehre. Sen kendi işini yaparsın, ben de benimkini, gerçek dünyada bu işi yapıp yapamayacağımıza bakarız." Duraklıyor. "Sen seçeceksin."

Ona bakıyorum. Gelecek hakkında söylediği en fazla şey bu ve her iki seçeneğin de ikili olması canımı yakıyor - ya ormanda onun vahşi kadını olacağım ya da kendimi eziyet taşına zincirleyip Tanrı'dan başarılı olmayı umacağım.

"Ya ikisini de istemiyorsam?" İstedğimden daha sessiz

söylüyorum. Başını öne eğiyor. "Beni istemiyor musun?"

Göğsüm düğümleniyor. "Ben öyle demedim." Gülmeye çalışıyorum ama bu bir sızlanma olarak çıkıyor. "Ben sadece... Artık bir şeyi nasıl isteyeceğimi bilip bilmediğimi bilmiyorum."

Oda uzun bir süre sessiz kaldı. Sonra öne doğru eğiliyor, dirsekleri dizlerinde, gözleri közde. "Benimle tanışmadan önce ne istiyordun?" diye sorar.

Bu soru tam bir enayi yumruğu. Hayallerim vardı demek istiyorum. Bir zamanlar yüzümün önünü bir metreden fazla görebildiğimi söylemek istiyorum. Mutlu olduğumu ya da en azından işlevsel olduğumu ya da en azından bir şeyler yaptığımı söylemek istiyorum. Ama tek düşünebildiğim, her gün yalnız uyanmanın ve her seferinde kendimden biraz daha nefret etmenin verdiği yavaş, batan korku.

Başımı sallıyorum. "Sanırım sadece ölmek istedim," diyorum.

Arkasına yaslanıyor ve bir an için bana zalimce davranacağını, zayıf, kırık ya da atık olduğumu söyleyeceğini düşünüyorum. Onun yerine sadece "Aynen." diyor.

Bu bir itiraf gibi hissettirmemeli ama hissettiriyor.

Bir süre öylece oturduk, çirkin gerçek kafamın içinde sürünüyordu. Belki de farklı olmaktan çok birbirimize benziyorduk. Sonunda, o ilk kırdı, ki bu yeni bir rekor.

"Geri dönmek istiyorsun," diyor ve bu bir soru değil.

Ellerime bakıyorum, bileklerimi çevreleyen mavi-siyah parmak izlerine, parmak eklemlerimdeki yara kabuklarına, karıştırmaya başladığım kurumuş kana.

"Geri dönmeliyim," diyorum. "Ama dönmek isteyip istemediğimi bilmiyorum."

Şimdi tam yanımda, tüm sıcaklığı ve yerçekimiyle duruyor, kolu omuzlarımda ağırlaşıyor. Yanık çam ve eski ter gibi kokuyor ve bu yıllardır ev gibi hissettiren ilk şey.

"İnsanlar bunun Stockholm sendromu olduğunu düşünecek," diyorum ve bunu bir şaka haline getirmeye çalışıyorum. "Bence bu Stockholm sendromu. Beni sen kaçırdın Knox."

Gözleri kararıyor. "Ben buna kadar diyorum."

Neredeyse gözlerimi devireceğim ama sonra bana nasıl baktığını görüyorum, sanki dünyada önemli olan son şey benmişim gibi. Gülmek istiyorum ama aynı zamanda ağlamak da istiyorum, bu yüzden ikisini de yapmıyorum. Sadece kıvrılıyorum

Burnumu köprücük kemiğinin üstündeki çukura bastırdım.

"Birbirini tam olarak yanlış zamanda bulmuş iki kırık insan olup olmadığımızı hiç merak ettin mi?" diye soruyorum.

Parmakları kafatasımın dibindeki noktayı bulup yavaş daireler çiziyor. "Hayır. Sanırım tüm hayatım boyunca seni bekledim."

Küçümseyici bir yorum yapmalıyım, bunun birinin bana söylediği en çıkarıcı şey olduğunu söylemeliyim, ama yapamam, çünkü o bunları kastediyor. Bunun yerine, kaburgaları boyunca uzanan beyaz yara izlerini takip ediyorum, her birini sadece benim bilebileceğim bir sırmış gibi öpüyorum.

Titriyor, sadece birazcık.

"Peşinden gelmekten asla vazgeçmeyeceğimi biliyorsun, değil mi? Eğer beni terk etmeye çalışırsan," diyor ve bunu kastettiğini biliyorum. Elinin beni morartacak kadar sıkı tutuşundan, sesinin sertleşmesinden, gözünün önünden bir saniyeden fazla ayrılmama izin vermemesinden anlıyorum.

Gülümsüyorum, dudaklarımın teninde gezinmesine izin veriyorum. "İyi," diyorum. "Çünkü eğer yaparsan kendimi öldüreceğimi düşünüyorum."

Bundan sonra söyleyecek bir şey kalmadı.

Sadece ateşin sesi, onun nefes alıp verışı ve sonunda bir daha güvende olamayacağıma dair yavaş, dehşet verici bir kesinlik.

Benim için sorun

yok. Sanırım o da

öyle.

Başka bir şey söylemiyor, sadece yarı aydınlıkta benimle oturuyor, kendi yok oluşlarını kabul etmiş insanların garip huzuru. Ellerinin hareketlerini izliyorum -kirli, tırnaklarının altı kirli, işaret parmağı boyunca uzanan bir yara izi var- ve ağzımı her santimine sokmak istiyorum. Belki de bu bir travma tepkisidir. Belki de özünde açgözlü küçük bir fahişe olduğumdandır. Bilmiyorum ve umurumda da değil. Kanepeden kayıyorum ve kürk halının üzerinde dizlerimin üzerine çöküyorum.

Knox bir kaşını kaldırıyor ama hiçbir şey söylemiyor, sadece o sessiz sabrıyla beni izliyor. Aleti çoktan yarı sertleşmiş, başı boxer'ının bel bandının üzerinden dışarı çıkmış, kızgın kırmızı ve pre-cum ile parlıyor. Dudaklarımı yalıyorum, dilimde ucuz viski ve tuz tadı. Ellerim titriyor, her şeyi hem tehlikeli hem de değerli hissettiren bir titreme. Ona uzanıyorum, avucumu pamuğun arasından kalın uzunluğu boyunca gezdiriyorum. O kadar büyük ki bazen unutuyorum, tekrar yakından görene ve her seferinde beni nasıl yararak açtığını hatırlayana kadar unutuyorum. Buna bayılıyorum.

Beni izliyor, gözleri kukuletalı, yüzü şiddet beklentisiyle gevşemiş.

"İstiyor musun?" diye mırıldanıyor, sesi alçak, neredeyse

alaycı. Başımı sallıyorum. "Evet."

Sırıttıyor, o yavaş, acımasız gülümsemesiyle. "O zaman al."

Alıyorum. Boxerını indiriyorum ve siki serbest kalıyor, ağır ve güzel, damarları ortaya çıkıyor. Ellerimi etrafına doladım, biri diğerinin üzerine yığıldı ve onu yavaşça yukarı ve aşağı çalıştırdım. Ucu çoktan ıslanmış, kenarından bir damlacık akıyor. Tuzun tadına bakarak onu kucaklıyorum. Bana bakarken gözleri kararıyor, eli saçlarımin arasında nazikçe dolaşıyor. Ağzım sulanıyor, bu kadar çok istenmek ilkel bir tepki.

Yavaşça başlıyorum, alt tarafını yalıyorum, her damarı, her çıkıntıyı izliyorum. Tadı ter, tuz ve daha koyu bir şey gibi. Yanaklarımı çukurlaştırıyorum, sadece başını emiyorum, dilimin tepenin etrafında dönmesine izin veriyorum. Nefesi kesiliyor, sadece bir kesik, ama duyuyorum ve bu tüm bedenimi ateşlendirmeye yetiyor.

Daha derine iniyorum, onu daha çok içime alıyorum, elimi ağzımla aynı anda çalıştırıyorum. Boğazımın arkasına ulaştığında öğürüyorum ama durmuyorum. Onunla boğulmak istiyorum. Günlerce onun tadına bakmak istiyorum. Diğer elim bacaklarımin arasından aşağı kayıyor, parmaklarımin kıvrımlarımin arasından kayıyor, kendimi ıslak ve şişmiş buluyorum. Ağzımın ritmine uyarak klitorisimin etrafında yavaş, dağınık daireler çiziyorum.

Parmaklarıni saçlarımin arasından geçiriyor, sert değil, sadece sahiplenici. Dokunuşu elektrik gibi. Aletin etrafında inliyorum, titreşim dişlerinin arasından tıslamasına neden oluyor. Başımı sabit tutuyor, aşağı yukarı sallanışımı izliyor, ağzımın kenarlarından tükürükler sızıyor, gözyaşlarımin şimdiden gözlerimi yakıyor. Bu hissi seviyorum-karmakarışık, müstehcen, gerçek.

"Böyle çok güzel görünüyorsun," diyor, sesi düzensizleşti. "Sen bunun için doğmuşsun."

Tartışmak, şaka yapmak istiyorum ama ağzım dolu ve boğazım yanıyor. Nefes alamayana, rimelim siyah çizgiler halinde akana ve çenem ağrıyana kadar onu tekrar tekrar yutuyorum. Önce yavaşça, sonra daha sert bir şekilde itmeye başlıyor, beni inleyen bir çaresizlikle yüzümü beceriyor. Homurdanıyor, kalçaları şaklıyor ve ben de ona izin veriyorum. Mahvolmak istiyorum. Onun dolduracağı bir delikten başka bir şey olmak istemiyorum.

Beni tutuyor, siki boğazımın derinliklerinde ve ben paniklememek, kalçalarını pençelememek için savaşıyorum. Rahatlıyorum, kendimi yumuşatıyorum ve güç patlaması neredeyse acı kadar iyi geliyor. Titriyor ve ben nabzını hissediyorum, ilk sıcak fışkıрма ağzıma doluyor. Açgözlülükle yutuyorum, tadı keskin ve ekşi, ve o inliyor, hayvan sesi.

İşi bittiğinde yavaşça çekiliyor, bir tükürük ipi bizi birleştiriyor. Nefes nefese kalıyorum, elimin tersiyle ağzımı siliyorum. Yüzüm tam bir felaket, gözyaşları, sümük ve bulaşmış spermlele dolu. Hiç bu kadar canlı hissetmemiştim.

Beni omuzlarımdan tutup kaldırıyor ve sertçe öpüyor, dilimde kendi tadına bakıyor. Bu hareket o kadar ani ki nefesim kesiliyor ama karşı koymuyorum. Ben de onu öpüyorum, dudağını ısıyorum, tırnaklarımı kollarına geçiriyorum. Elini aşağı doğru itiyor, yanaklarımda kuruyan gözyaşlarımı silmek için yukarı gelmeden önce boxer'ını yukarı çekiyor. Gülüyor, sesi göğsümde titreşiyor, sonra çekiliyor ve beni kollarına alıyor.

"Sen ne-" Başlıyorum ama o çoktan harekete geçmiş, beni kapıya doğru taşıyor, bir eli kıkımın altında, diğeri omuzlarımda.

Cevap vermiyor, sadece kapıyı ayağıyla tekmeleyerek açıyor ve soğuşa doğru adım atıyor.

Gece havası acımasız, ciğerlerimi ağrıtabak kadar keskin. Kulübenin dışındaki dünya mavi-siyah, gökyüzü bir buz tabakası, ürkütücü ama yine de güzel. Beni merdivenlerden aşağı taşıyor, yavaşlamıyor, konuşmuyor, sadece bir süre yürüyor. Kollarımı boynuna doluyorum, parmaklarım kaslara gömölüyor, korkuyor muyum yoksa heyecanlanıyor muyum ya da her ikisi birden mi anlamaya çalışıyorum.

Beni bahçenin ortasında ayaklarımın üzerine yatırıyor, soğuk çıplak tenimi ısıyor, meme uçlarım bir anda sertleşiyor. Arkamda duruyor, iki kolunu belime dolayarak beni olduğum yerde sabitliyor.

Titriyorum, sadece soğuktan değil. "Ne yapıyoruz biz?" Soruyorum, sesim kısık.

Eğiliyor, dudakları kulağıma değiyor, nefesi sıcak. "Her şeyi yakıp yıkıyoruz," diyor. "Böylece yeniden başlayabiliriz."

Beni yüzüne çeviriyor ve bir an için gözleri kulübeden gelen son ışığı yakalıyor. Altın rengi, insanlık dışı görünüyorlar. Kaçmak mı yoksa tekrar dizlerimin üzerine çökmek mi istediğimi bilemiyorum.

"Neyi yakıyorsun?" Fısıldıyorum.

Gülümsüyor ve bu hayatımda gördüğüm en hüzünlü, en vahşi şey. "Eski dünyadan geriye ne kaldıysa," diyor. "Seninkini, benimkini, hepsini. Hazır mısın?"

Başımı sallıyorum, çünkü yapacak başka ne var ki? Buraya hayatta kalmak için geldim ama asıl istediğim dönmek. Bunu yapmak için beni ateşe vermesi gerekiyorsa, kibriti kendim yakacağım.

Beni ormanın derinliklerine doğru sürüklüyor, ayaklarım kırılğan iğnelerin ve eski karın üzerinde çıtırdıyor. Derim soğuktan uyuşuyor ama farkına bile varmıyorum. Tek hissedebildiğim onun eli, sıcak ve emin, beni karanlıkta çekiyor.

Kulübe arkamızda silik bir anı olarak kalana ve gökyüzü yıldızlarla dolana kadar yürüyoruz. Huş ve çam ağaçlarıyla çevrili, toprağın ölü ve sessiz olduğu küçük bir açıklıkta duruyor. Elimi bırakıyor ve yavaş bir daire çizerek dönüyor, savaştan önceki bir general gibi etrafı inceliyor.

"Seni burada buldum. Seni izledim. Kaçma yeteneğini yok ettim. Pişman değilim. Hepsini tekrar yapardım. Ama bu... Burayı yakmak istiyorum, böylece alevlerin sen benim olmadan önceki yaşamın izlerini yok etmesini izleyebiliriz."

"Senden nefret etmeliyim," diyorum ama sesim kelimelerle kesiliyor.

Yaklaşıyor, ellerini kalçalarımın koyuyor. "Etmiyorsun," diyor ve haklı olduğunu biliyorum.

Ona uzanıyorum, onu kendi seviyeme çekiyorum ve kalan her şeyimle onu öpüyorum. O da aynı şekilde karşılık veriyor, ağzını benimkinin üzerinde gezdiriyor, dişler, dil ve ortak kan. İçine girmek, göğsünün boşluğunda güvende olana kadar derisini ve kemiğini yırtmak istiyorum.

Ayrılıyor, yüzüme bakıyor. "Hazır mısın?" diye tekrar soruyor.

"Evet," diye fısıldıyorum.

Beni tekrar öpüyor, bu sefer daha nazik, sonra geri çekiliyor ve soğğun beni tamamen yutmasına izin veriyor.

"Burada bekle," diyor ve ağaçların arasında kayboluyor.

Kendime sarılıyorum, topuklarımın üzerinde sallanıyorum, adrenalin karnımda hastalıklı, tatlı bir ağrıya dönüşüyor. Karanlıkta bir şeyler karıştırdığını duyuyorum, sonra ağır bir şeyin taşa sürtünmesinin keskin metalik sesini. Kolları yakacak odun ve başka bir şeyle dolu olarak geri dönüyor - eski bir gaz tenekesi, hırpalanmış ve ezik.

Odunları açıklığın ortasına bir yığın halinde yığıyor, üzerlerine benzin döküyor, sonra eğilip bir kutu kibrit alıyor. İlk kibriti çakarken sülfür burnumu yakıyor, sarı renkteki küçük parlama bir vaat gibi.

Kibriti düşürüyor ve yığın patlıyor, bir alev kulesi havaya fırlıyor. Sıcaklık yüzüme çarpıyor, soğğu bir anda geri püskürtüyor. Ateşin önüne çıkan her şeyi yiyip bitirmesi, masif ahşabı küle ve anılara dönüştürmesi karşısında büyülenmiş bir halde bir adım daha yaklaşıyorum.

Yanımda duruyor, omuz omuza, göğsümü sızlatan bir ciddiyetle alevleri izliyor. Acaba ölen anne babasını, boşa geçen çocukluğunu, hayatta kalmak için yakmak zorunda kaldığı her şeyi düşünüyor mu? Acaba beni, şu anda ne olduğumu ve ne olabileceğimi mi düşünüyor?

Acaba o da benimle aynı şeyi mi düşünüyor?

Eski Gianna öldü ve gitti. Ve bu itiraf etmek istediğimden daha çok hoşuma gidiyor.

Elini tutuyorum, parmaklarımı onunkilere geçiriyorum. O da sıkıyor, o kadar sıkı ki neredeyse acıtıyor.

Birlikte ateşi izliyoruz, konuşmadan, hareket etmeden, son kütük kendi üzerine çökene ve dünya tekrar sessizleşene kadar.

Bana dönüyor, gözleri karanlıkta parlıyor.

"Şimdi baştan başlıyoruz," diyor.

Başımı sallıyorum, ne olursa olsun beni tekrar tekrar ateşe vermesine izin vereceğimi biliyorum.

Çünkü hayatta olmanın anlamı budur. Çünkü onun olmak böyle bir şey.

Çünkü her şeyden sonra, yalnız kalmaktansa yanmayı tercih ederim.

Elimi tutuyor ve beni karanlığa geri götürüyor. Nefesim buğulanıyor ve ona ayak uydurmaya çalışıyorum ama adımları daha uzun, daha kararlı. Çıplak ayaklarım çam iğneli halıya çarpıyor, taşlı ve soğuk.

Beni kollarımın altından tutup kaldırıyor ve omzunun üzerinden gibi hiçbir şey etmiyor. Ben ciyaklıyorum, daha

Korkmaktan çok şaşırdım ve avucu kıcıma indi, elinin şeklinde sıcaklık bıraktı.

"Sert seviyorsun," diyorum sırtına karşı boğuk bir

sesle. Homurdanıyor, "Gerçek seviyorum."

Şaşırtıcı bir netlikle fark ediyorum ki... o şimdiye kadar deneyimlediğim en gerçek şey ve işte o an nihayet anlıyorum. O beni kırıp açana ve var olmadığım boşluklara kendini dökene kadar dünyam grinin farklı tonlarındaydı.

Dünya eğiliyor, dallar yüzümün yanından geçiyor, yosun ve yağmur kokusu ve altında vahşi bir şey. Beni taşımasına izin veriyorum, direnmeden taşınmama izin veriyorum, çünkü ona hiç kimseye güvenmediğim kadar güveniyorum. Sadece beni ne kadar kolay bitirebileceğini bildiğim için olsa bile. Belki de güven budur.

"Artık izlediğim küçük kuş değilsin," diyor. "Sen benim anka kuşumsun. Benim küçük güzel kızımsın."

Ve bir şekilde, başıma gelen her boktan şey yok oluyor ve tek gördüğüm o oluyor.

Chapter Eighteen

Knox

Hâlâ çenesinin kıvrımında kurumuş kan, inciklerinde çamur kabuğu, kalın, ıslak bukleler halinde karışmış saçları var. Başka biri olsaydı, ona temizlenmesini söyledim. Ama bu haliyle mükemmel. Ham. Gerçek.

Eve yürüyüşümüz bulanık, sanki orman etrafımızı sarmış, ayaklarımın tokadı ve onun çıkardığı cılız, düzensiz sesler dışında her şeyi boğuyor. Sonunda onu beşik pozisyonuna getirdim. Yüzünü omzuma gömüyor ve ağlıyor mu, gülüyor mu yoksa sadece harap mı olmuş anlayamıyorum. Fark etmez. Son yarım mil boyunca onu çukurdan yeni çıkardığım bir ödül gibi taşıdım.

Kulübeye vardığımda kapıyı tekmeleyerek açtım. Ayağım parçalanmış tahtaya bir gümbürtüyle çarpıyor, duvarlarda yankılanıyor. İçerisi aynı

bıraktığımız gibi: soğuk, karanlık, hafif ateş ve çürük kokuyor. Onu nazikçe kanepeye yatırdım ve bir an öylece oturdu, sanki artık ona ait değillermiş gibi kendi ellerine baktı.

Bir şey söylemek istiyorum ama ne diyebilirim ki? Bir adam öldürdü ve sonra sikimi yaladı, ben de kamp yerini yakıp kül ettim. Şu anda nasıl hissettiğini ifade edecek gerçek bir kelime olmadığına eminim. Bunun yerine ocağa gidip dün gecenin küllerini bir tenekeye dolduruyorum ve babamın bana öğrettiği şekilde ateş yakıyorum: buruştur, istifle, yak, bekle. Alevler çabucak tutuşuyor, kuru çıraları yalıyor, yere garip turuncu gölgeler düşürüyor.

Hava sıcaktı. Yakacak kadar değil ama soğuktan kırılmanlaşmış kemikleri eritecek kadar sıcak. Dışarı çıkmadan önce giyinmemize izin vermemem dar görüşlülüktü ama neyse, hayatta kaldık. Islak gömleğimi çıkarıp bir sandalyenin arkasına attım. İzliyor, gözleri hareketi takip ediyor, ama artık bunda utanılacak bir şey yok. Bakmasına izin verdim. Her şeyimi görmesini istiyorum - yara izlerimi, çürüklerimi, bedenim ve geçmişim olan şiddet haritamı.

Titriyor. Sanırım korkudan değil, artçı şoktan. Öldürdükten sonraki çöküşten. Bu duyguyu bilirim. O dalgaya seni dışarı atana kadar binersin, sonra titrersin, sağlam bir şey için çaresiz kalırsın.

Bir battaniye aldım ve omuzlarına attım. Bir ses çıkarıyor, yumuşak bir şaşkınlık oflaması, sonra battaniyeyi daha sıkı çekiyor. Yüzü darmadağın. Kan, sümük, kir izleri. Onu temizlemek istiyorum ama ona annelik yapmaktan daha iyisini biliyorum.

Onun yerine, kısa bir süre önce karıştırdığı eski yan sehpayı geçiyorum. Uzaniyorum ve günlerdir sakladığım şeyi çıkarıyorum.

Kuş.

Sıradan bir kuş değil. Çam ağacından oyulmuş küçük ahşap bir şey, kanatlarını havalanacakmış gibi açmış. Üzerinde saatlerimi harcadım, babamı güldürecek türden bir emek. Kenarlarını zımparaladım, gözlerini oydum, tabanına baş harflerini yazdım. G.V. Onun için.

Geçen hafta ona verecektim. Ama o hazır değildi. Ben de hazır değildim. Onu bulduğunda, çıldırdı. Haklı olarak, sanırım. O zaman da verebilirdim ama zamanının gelmediğini düşündüm. Benim hobisi olan bir sapık olduğumu ya da daha kötüsü umursadığını düşünmesini istemedim.

Şimdi umurumda değil. Yanına gittim ve kuşu kucağına, battaniyenin üstüne koydum. Tek kelime etmedim. Sadece bekledim.

Kuşu eline aldı, elinde evirip çevirdi, bir parmağını alt tarafında gezdirdi. Baş harfleri ikinci kez gördüğünde nefesi kesiliyor. Bana bakıyor ve bir an için eski Gianna'yı görüyorum - sivri dilli ve bok yiyen sırtışı olan. Yüzünde bir an parlıyor, sonra kayboluyor, yerini adını koyamadığım bir şey alıyor.

"Bunu sen yaptın, değil mi?" diye soruyor, sesi

kısık. Başımı sallıyorum.

Kıkırdıyor. "Sen gerçekten bir psikopatsın, bunu biliyor muydun?"

Omuz silktim. "Bu gece bir adamı bıçaklayan sensin."

Kuşu yere bırakıyor, ona bakıyor. Sessizlik neredeyse acıtacak kadar uzuyor.

Sonra "Düşünüyordum" diyor.

Kelimeler yumuşak ama içlerinde çelikten bir omurga var.

Karşısındaki koltuğa yerleşiyorum, odanın sahibiymişim gibi yayılıyorum. "Konuşmak istiyorsan, konuş."

Battaniyeye daha sıkı sarılıyor, parmak eklemleri bembeyaz. "Ben eve gidiyorum Knox."

Kaşlarımı çattım. "Mmmm, hiç sanmıyorum."

Dişlerini gösteriyor. "Daha bitirmedim." Nefes alıyor ve yavaşça bırakıyor. "Eğer gerçekten benimle birlikte olmak istiyorsan - bana sahip olmaktan bahsetmiyorum, benimle birlikte olmaktan bahsediyorum- bir şeyi anlamam gerekiyor."

Bir kaşımı kaldırıp bekliyorum.

Gözünü kırpmadan bakışlarımı tutuyor. "İstemediğim şeylere karşı savaşılabılır, pençe atabilir ve direnebilirim. Küçük bir kuş olabilirim ama bu küçük kuşun gagası ve pençeleri var ve onları kullanmaktan korkmuyorum."

Bir an için kıpırdamadım. Konuşmadım. Kelimelerin göğsümde tünel açmasına izin veriyorum, kalan kalbim için etrafı kazıyorum.

Sonra alçak sesle ve yavaşça gülüyorum. "Daha azını beklemiyorum."

Şaşırmış görünüyor. Çok değil ama anlayabileceğim kadar. Bir kavga bekliyordu. Havlamamı, bağırmamı ya da onu kırmaya çalışmamı bekliyordu.

Bunun yerine ayağa kalkıp yanına gidiyorum, önünde diz çöküyorum, böylece göz göze geliyoruz. Battaniye aşağı kayıyor, belinde birikiyor. Bacakları çıplak ve titriyor ama dizine dokunduğumda irkilmiyor. Üzerindeki tişört kirli ve ıslak ama çıkarmasına yardım etmek için kıpırdamıyorum. Tenine yapışması hoşuma gidiyor.

"Seni istiyorum çünkü tehlikelisin," diyorum. "Seni istiyorum çünkü kolay kazanmama asla izin vermiyorsun. Seni istiyorum çünkü bana baktığında ne olduğumu görüyorsun ve kaçmıyorsun."

Sertçe yutkunuyor.

Elimi onunkinin üzerine koyup tamamen kapatıyorum. "Herhangi birine sahip olabilirim. Ama ben seni istiyorum. Darmadağın olsan bile. Özellikle de dağınıkken."

Belki tartışmak, belki de gülmek için ağzını açtı ama sözünü kestim.

"Ve eğer benden bıcarsan, gidebilirsin. Seni kovalamayacağım. İsteyeceğim. Ama yapmayacağım."

Uzun bir süre sessiz kaldı. Sonra, "Saçmalıyorsun." "Evet,

öyleyim," diyorum. "Ama kulağa hoş geliyor."

Öylece kalıyoruz, benim elim onunkine sarılmış, diğer eli kuşu öyle sıkı kavıyor ki ezeceğinden korkuyorum.

Ona bakıyorum, gerçekten bakıyorum. *Benimkine.*

Ama ilk kez düşünüyorum: *Belki ben de onunum.*

Ben kuşu elinden nazikçe alana kadar bırakmıyor. Onu yanındaki masaya koyuyorum, ihtiyacı olduğunda ulaşabileceği bir totem. Cildi soğuk ve nemli, bu yüzden parmaklarımı ayak bileğine dolayarak baldırındaki titremeyi hissediyorum.

Kaşlarını çatarak bana bakıyor. "Ne yapıyorsun?"

Cevap vermiyorum. Sadece başparmağımı ayağının kemerine sokuyorum, yavaşça, kasıtlı olarak, tam kasın düğümlendiği noktaya. Bunu daha önce hiç kimse için yapmamıştım. Ellerim bir şeyleri tamir etmekten çok kırmaya alışkın. Ama annemin bir kavgadan sonra parmaklarını babamın harap olmuş ellerine nasıl bastırdığını, babamın onun dokunuşu altında nasıl yumuşadığını ve sessizleştiğini hatırlıyorum.

Gianna'nın da aynısını yapıp yapmayacağını görmek istiyorum.

Başladığımda gözleri kocaman oldu. Ayağını geri çekiyor, ama ben tutuyorum, sert değil, sadece "kal" diyecek kadar. Başparmaklarımı kemik çıkıntısı boyunca, tendonlara doğru ilerletiyorum, gerginliği her seferinde bir santim yoğurarak çıkarıyorum.

Karşı koymaya çalışıyor. "Cidden, nedir bu?"

Onu bir çocuğu susturduğum gibi susturuyorum ve devam ediyorum. Diğer ayağını da bu sefer daha yavaş, parmak eklemlerimle daireler çizerek yapıyorum. Yavaşça öne eğilip dudaklarımı teninde gezdiriyorum. Nefes alış verişini değiştiriyor. Sanki ağlayacakmış ya da çığlık atacakmış gibi ağırlaşıyor, neredeyse düzensizleşiyor. Ayak bileğine, baldırına, ormandaki kirin hâlâ sıçradığı uzun kas çizgisine kadar yoğuruyorum.

Kanepede kayıyor, bu tür bir ilgiden rahatsız olduğu belli. Sert davranılmaya, fırlatılmaya, becerilmeye ve yaralanmaya alışkın. Ama bu farklı. Bu da benim.

"Arkana yaslan," diyorum, yumuşak ama sorgulamaması gerektiğini bildiği bir otoriteyle.

Tereddüt ediyor, sonra kendini kanepeye bırakıyor, başını minderin üzerinde sallanıyor. Battaniye daha da kayıyor, kalçasının kıvrımını ortaya çıkarıyor, solmakta olan morluklar artık zar zor görülebiliyor. Her birini ağızma almak, bana ait olduğunun kanıtını tatmak istiyorum ama kendimi bekletiyorum.

Bunun yerine ellerimi yukarı kaydırıyorum, her iki bacağında birer tane, baldırlarındaki, dörtlülerindeki düğümleri yoğuruyorum. Dizinin arkasındaki hassas bir noktaya vurduğumda seğiriyor ama durmamı söylemiyor.

Bunu ne kadar uzun süre yaparsam, o kadar eriyor. Yüzündeki çizgilerin gevşediğini, gözlerinin kapandığını görebiliyorum. Dudakları ayrılıyor ve küçük sesler çıkarıyor, yarı inliyor, yarı iç çekiyor.

Sonsuza kadar devam edebilirim. Devam etmek istiyorum. Saatlerce onun her santimini haritalamak, vücudunun her baskı noktasına, her dokunuşa nasıl tepki verdiğini öğrenmek istiyorum.

Ellerim kalçalarına ulaşıyor. Sıkıyorum, önce nazikçe, sonra daha sert, parmaklarımın yumuşak ete batmasına izin veriyorum. Dudağını ısıtıyor, bir iniltiyi bastırmaya çalışıyor.

"Hoşuna gitti mi?" diyorum, soru değil.

Tek gözünü açıyor, tembel, neredeyse sarhoş. "Bu çok garip." "Neden?"

"İyi davranmana alışkın değilim."

Sırıyorum. "Bu kibarlık değil. Bu benim istediğimi almam, sadece yavaşça."

Gülüyor, bu sefer gerçek bir kahkaha, ama başparmaklarımı kalçasıyla uyluğunun birleştiği çizgiye soktuğumda boğazına takılıyor. Orası gıdıklanıyor ama geri çekilmiyor.

Devam ediyorum, yavaş, metodik, yukarı ve aşağı, teması hiç kesmeden. Teni ellerimin altında ısınıyor, yanaklarına renk geliyor.

Şimdi daha hızlı nefes alıyor, göğsü dokunuşumun baskısıyla ritmik bir şekilde yükselip alçalıyor.

Onu burada sikebilir, yere yatırıp ağlayana kadar boşalmasını sağlayabilirdim ama yapmıyorum. Henüz değil. Bu sabırla ilgili, onu yalvaracak kadar çok istemesini sağlamakla ilgili.

Sesimi alçak tutuyorum. "Bana güveniyor musun?"

Tereddüt ediyor, sonra başını sallıyor. "Evet. Güveniyorum."

Parmaklarımı gömleğinin kenarından geçirip kalça kemiğinin üzerinde daireler çizerek yukarı çıkıyorum. Altında hiçbir şey yok, sadece çıplak ten, sıcak ve pürüzsüz. Acele etmiyorum, kaburgalarına doğru yavaşça ilerliyorum, dizine kadar iniyorum, sonra tekrar yukarı çıkıyorum, her geçişte biraz daha yakın, biraz daha derin.

Elleri battaniyenin içine kıvrılmış, sıkıca kavlıyor. "Bana durmamı söyleyebilirsin," diyorum.

Söylemiyor. Sadece titriyor.

Eğildim, ağzımı kulağına dayadım. "Ne istiyorsan söyle, Gianna."

Bir dakika sessiz kaldı, sonra sessizce, "Durma."

İhtiyacım olan tek şey bu.

Onu kanepeye kaydırıyorum, böylece kolları başının üstünde, bacakları benim için açık, yayılıyor. Dizlerinin arasına geçiyorum, ellerim kalçalarının üzerinde kayıyor, yoğuruyor, okşuyor, sahip çıkıyorum.

Kalçasının iç tarafını sıkıldığımda inliyor ve sırf vücudunun nasıl yükseldiğini izlemek için daha sert bir şekilde tekrar yapıyorum.

"Tanrım, Knox," diyor, gözleri yarı kapalı, "beni öldürüyorsun."

"Amaç da bu zaten."

Ayağını tekrar elime alıp ağızıma götürüyorum ve ayak bileğine, sonra dizinin iç kısmına, sonra yukarı, yukarı, yukarı bir öpücük konduruyorum. Her çürüğü, her çizici, kirdiğı her yeri öpüyorum.

Kalçasının üst kısmına geldiğimde titriyordu. Elleri battaniyeye dolanmış, kaskatı kesilmişti.

"Rahatla," diyorum ve ona tekrar masaj yapıyorum, bu sefer daha nazikçe, kaslarını gevşetmesi için ikna ediyorum.

Bırakıyor da. Öyle bir bırakıyor ki, uçup gideceğini düşünüyorum.

Ben izin vermiyorum.

Onu burada tutuyorum, ellerimle toprağı bağılıyorum. Bu

benim. İstediciim tek şey bu.

Ve onunla zaman geçireceğim.

Vücudu ellerimin altında esnekleşti, tüm keskin kenarları sıvılaştı. Onu izliyorum... göğsünden yukarı doğru süzülen kızarıklığı, iniltilerini yutmaya çalışırken boğazının yavaşça yuvarlanışını. Sikime dokunmuyorum ama zonkluyor, acıtacak kadar sert. Önemli değil. Önce o geliyor.

Her zaman.

Dizlerini omuzlarıma koyup onu açıyorum. Bir ses çıkartıyor, yarı protesto gibi, ama ağızımla boğuyorum.

Onun ilk tadı günahkâr, terli ve o kadar tatlı ki neredeyse kendimi kaybediyorum. Dilimi yavaşça, kalçasının üstündeki yumuşak yarıktan dudaklarının arasındaki kaygan sıcaklığa doğru sürüklüyorum. Acele etmiyorum, onun haritasını çıkarıyorum, onu neyin kıpırdatacağını, neyin haykıracağını öğreniyorum.

Vahşi, kıvranıyor, ağzımın baskısından kaçmaya çalışıyor. Kalçalarını yerine sıkıştırıyorum, ellerim derisini morartıyor ve devam ediyorum. Onu canlı canlı yemek istiyorum. O ilahi.

Dilim klitorisinin etrafında dönüyor, ilk başta nazikçe, sadece alay ediyor. Titriyor, tırnakları kanepenin minderine batıyor. Dudaklarımın arasına aldığım da keskin ve parlak bir çığlık atıyor ve bacaklarını kapatmaya çalışıyor. Ona izin vermiyorum.

"Knox, lanet olsun," diye nefes nefese kalıyor, sesi boğuklaşıyor. "Bu çok fazla-"

Onu görmezden geliyorum, sadece kıvranışını izlemek için onu daha sert, daha hızlı ve sonra tekrar yavaşça çalıştırıyorum. Kaygan, şişmiş ve mükemmeldi. İki parmağımı içine sokup yukarı doğru çeviriyorum ve neredeyse koltuktan havalanıyor.

Gözleri geri yuvarlanıyor, ağzı açık kalıyor. Onu parmaklarımla, sabit ve derin bir şekilde beceriyorum, dilimi hiç bırakmıyorum. Tüm vücudu kaskatı kesiliyor, sonra gevşiyor. İnliyor, nefessiz, teslimiyet ve inançsızlık dolu bir ses.

Bir kez boşalıyor, sonra iki kez. İlki bir gelgit dalgası, ikincisi çaresiz, soluk soluğa bir artçı şok. Bırakmıyorum. Mahvolmasını istiyorum, hıçkırmasını istiyorum, bensiz her boşalmaya çalıştığında bunu hatırlamasını istiyorum.

Üçüncüsü onu kırıyor. Çığlık atıyor, saçlarımı tutup çekiyor, ama kemiksiz bir şekilde yığılıp kalana, titreyene, gözyaşları yüzünü kaplayana kadar durmuyorum.

Ancak o zaman yavaşlıyorum, yavaş ve dikkatli vuruşlarla onu yalayarak temizliyorum. Uyluklarına, karnına, dizinin iç kısmına yumuşak öpücükler konduruyorum.

Berbat durumda. O mükemmel.

Topuklarımın üzerine oturuyorum, sikim acı verecek kadar sert zonkluyor. Ama bekliyorum. Gözlerini görmek istiyorum.

Bana göz kırpmıyor, sersemlemiş, yanakları tuzla lekelenmiş.

"Neden-" diye başladı ama bitiremedi.

Başını koluma yaslayarak üzerine çıkıyorum ve saçlarını yüzünden çekiyorum. "Çünkü sen benimsin," diyorum. "Çünkü kime ait olduğunu hatırlamanı istiyorum."

Gülüyor, titrek ve bitkin. "Unutacağımı sanmıyorum." "Güzel."

Uzun bir süre bana bakıyor, yüzümde bir şey arıyor. Bulduğunda, yavaş ve tembelce gülümsüyor.

"Buraya gel," diyor, beni aşağı çekerek. Ona izin veriyorum. Beni öpüyor, ağzımda kendini tadıyor, boğazında kısık sesle inliyor.

Onu Şimdi sikebilirdim, yarabilir ve işini doldurabilirdim ama yapmadım. Sadece ona sarılıyorum, elim ensesinde, vücudu benimkinin iÇinde eriyor.

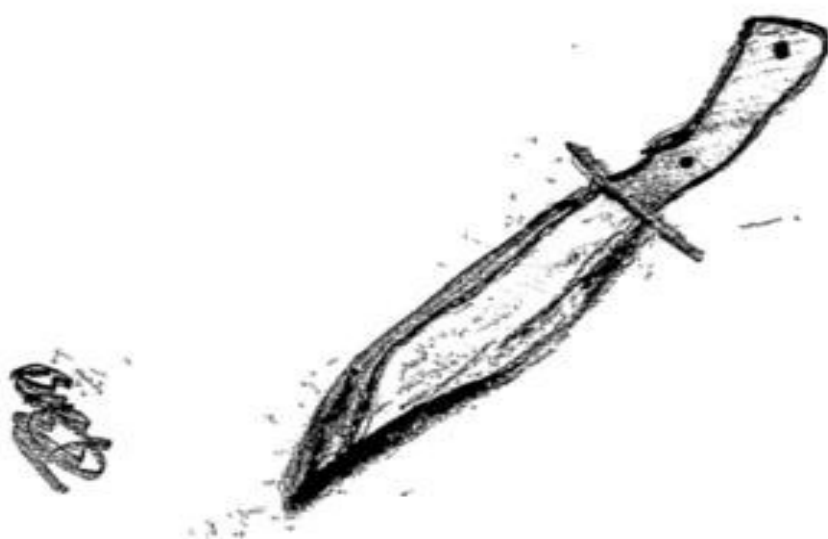
Parmaklarını saŐlarımla arasında gezdiriyor, tembel ve yumuşak. "Sen bambaŐka bir Őeydin," diyor ama bunu Őöylerken hiÇ ısırmıyor.

Sırıtıyorum. "Evet. Ama en azından artık beni unutmayacaksın."

O da sırtıyor, beni kendine őkelerken gözlerinin kenarları kırışıyor.

HiÇ kimseyi onu istediğim kadar ők istememiştim ama yine de... eğer bana őkik gitmek istediğini Őöylese, ona izin verirdim.

İstediĐim iŐin deĐil, benimkine son vermek anlamına gelse bile ona dűnyayı vereceĐim iŐin.

Chapter Nineteen

Gianna

MUTFAK şimdi farklı bir enerjiyle uğulduyor. Hava dñn yediğimiz öğle yemeğinin artıkları gibi kokuyor. Mutfakta ÷zerine tam oturmayan bir takım elbise giymiş bir kurt gibi hareket ediyor, tiřörtñnñn kolları pazularını sıkıyor, omzunun ÷zerinden her bakışında boynundaki kaslar esniyor.

Onu kapı aralığından izliyorum, bir elim dolabından çaldığım flanel gömleğin kenarını tutuyor. Gömlek beni boğuyor, etekleri uyluğumun ortasına değiyor, manşetleri ellerimi yutuyor. Bıraksam, her şey ayaklarımın dibinde birikecek. Ama tutmaya devam ediyorum, parmak eklemlerim bembeyaz olmuş, sanki kumaşı kaybedersem soyulan muşambanın ÷zerinde çözülebilmirmişim gibi.

Ne zaman olduğunu tam olarak kestiremiyorum ama bu uzun boylu berbat içkiye aşık olmuştum ve hayatımı onun yoğunluğu olmadan hayal edemiyordum.

Hareket edip tabakları alırken ocağın ışığı yanıyor. Saçlarını aydınlatıyor, esmer tellerindeki koyu kumrallığı gösteriyor, şakağındaki yara izini yakalıyor, profilinin keskinliğini yumuşatıyor. Tavuğu eşit parçalara ayırmış ve birbiriyle uyumsuz iki tabağa yerleştirmiş, belki benim dışımda herhangi bir şeye gösterdiğinden daha fazla özen gösteriyor.

"Mikroalgada da pişirebilirdin," diyorum, sesim tavadaki cızırtının biraz üzerinde çıkıyor.

Bana bakmıyor, sadece başını sallıyor, spatulayı yavaş, kontrollü kavislerle kazıyor. "Aynı şey değil," diye homurdanıyor. "Dokusunu bozuyor."

"Tanrım, sen de kimsin?" Bir tutam saçımı kulağımın arkasına sıkıştırıyorum, dilim onu daha fazla kızdırma isteğıyle savaşıyor.

Omuz silkiyor ama hareketinde bir gerginlik var. "Sunacak çok şeyim yok ama yemek yapabilirim." Kelimeler orada asılı kalıyor, çıplak ve acınası ve ona gitmek istiyorum ama yapmıyorum. Onun yerine ellerinin hareketini izliyorum. Onları havluya nasıl siliyor, parmakları sanki bir dövüşe hazırlanıyormuş gibi bir esneyip bir açılıyor.

Kendisi hakkında böyle konuştuğunu her duyduğumda içimde bir şeyler kararıyor. Kendini doğru görmüyor ve benim de gördüğümü sanmıyorum. Ama öğrenmek istiyorum. Onu öğrenmek istiyorum.

Yemeği tuhaf bir hassasiyetle tabaklıyor, iki tabağı da yatak odasına doğru taşımadan önce kenarındaki sos lekesini siliyor. Çıplak bacaklarım ve gergin enerjimle peşinden gidiyorum.

Tabakları yatağın üzerine koyuyor, sonra uzak kenara bağdaş kurup oturuyor ve aramızda bir boşluk bırakıyor. Yorganın üzerine sürünerek tabağımı dizlerimin üzerinde dengeliyorum.

İlk başta sessizce yiyoruz. Her kırıntıyı kovalamasını izliyorum, metodik, gözleri yemeğe sabitlenmiş, sanki kafasını kaldırsa büyü bozulacakmış gibi. Tavuğun ortası soğuk ama umurumda değil. İlk lokmayı yutuyorum ve boğazıma takılıyor, sanki bedenim burada olmamam gerektiğini, mutlu olmamam gerektiğini biliyor. Ama yine de mutluyum.

Yemeğinin yarısında tabağı bir kenara bırakıyor ve elinin tersiyle ağzını siliyor. Parmakları seramiğin üzerinde kesik kesik vuruyor, rat-tat-tat, endişenin Mors alfabesi.

"Yakında gidiyorsun, değil mi?" diyor, o kadar yumuşak ki neredeyse kaçırıyorum.

Nabzım atmıyor. Çatalımı yere bırakıyorum, alçak ışıktaki nasıl parladığına odaklanıyorum, ona bakmamak için her şeyi yapıyorum. "Yapmak zorundayım. Burada yaşayamam Knox. Elbette bunu biliyorsun," diyorum.

Başını sallıyor, çenesi gergin. "Geri dönecek misin?"

Basit bir soru ama ağır geliyor. Bunu daha önce hiç açıkça söylememişti, muhtaç görünmesine hiç izin vermemişti. Ona bakıyorum ve ilk kez insan gibi görünüyor. Gözlerinde şaka yapmak istememe neden olan bir parıltı var ama kelimeler boğazımda düğümleniyor.

"Bilmiyorum," diyorum, ki bu bir yalan. "İstiyorum."

Başka tarafa bakıyor, ağzının kenarları aşağı doğru dönüyor. "Yapmak zorunda değilsin," diyor. "Benden kurtulmak istiyorsan, söyle gitsin."

Çatalı kafasına fırlatmak istiyorum. "Senden kurtulmak istemiyorum, pislik." Çok yüksek sesle söylüyorum, kelimeler duvarlardan sekiyor. "Ben sadece... Seni benim dünyama nasıl uyduracağımı bilmiyorum. Benim gerçek dünyama. Teknelerin, kaptanların ve akşam yemeğini silah temizleme bezinden yemeyen insanların olduğu. Benimle gel. Kendi dairen olduğunu biliyorum ama gelip benimkinde benimle yaşayabilirsin. Burada bir şeyler yapmayı deneyebiliriz."

Keskin ve ani bir kahkaha attı. "Hayatını mahvederim," diyor, neredeyse gururla.

"Belki," diye karşılık veriyorum. "Ama belki de mahvedilmesi gerekiyordu."

Yine sessizleşiyoruz. Başparmağındaki nasırı kurcalıyor, altında altın varmış gibi kazıyor.

"Bu işte iyi değilim," diye mırıldanıyor, o kadar alçak sesle ki eğilmek zorunda kalıyorum. "Bir şeyleri mahvetmeden nasıl isteyeceğimi bilmiyorum."

Ona doğru sürünürken tabağımı da yanıma alıyorum ve aramızdaki mesafeyi kapatıyorum. Sanki bir şeyi kanıtlamaya çalışıyormuşum gibi elini sertçe tutuyorum. Teni pürüzlü, sıcak ve gerçek. Kendini sabitlemeden önce irkiliyor. Onda gördüğüm tek zayıflık belirtisiydi bu.

"Seni geride bırakmıyorum," diyorum. "Sadece deneyeceğim ve tekrar normal bir insan olup olamayacağımı göreceğim. Belki başarısız olurum."

Muhtemelen başaracağım. Ama başardığımda senin de yanımda olmanı istiyorum."

Homurdanıyor. "Gerçekten beni arkadaşlarının arasında gezdirmek mi istiyorsun? Beni iş partilerine götürmek, patronunla tanıştırmak?"

Elini daha sıkı sıkıyorum. "Bana ne yaptığını görsünler."

Bana bakıyor, gerçekten bakıyor ve bir an için beni öpebileceğini düşünüyorum. Onun yerine sadece gülüyor, göğsünden başlayıp yukarı doğru çıkan alçak bir gümbürtü. "Kimse anlamayacak."

Dudaklarımı parmak eklemlerinin üzerinde teker teker gezdiriyorum, tuzun, tavuk yağının ve onun keskin tadının tadına bakıyorum. "Anlamak zorunda değiller."

Ondan sonra sustu. Öylece oturuyoruz, ellerimiz kenetli, dışarıdaki dünya bedenlerimiz arasındaki küçük boşluğa kadar küçülüyor.

Tavuk soğuyor, sessizlik ısınıyor ve ilk defa bu hikâyenin ikimizin de hayatta kaldığı bir versiyonu olabileceğini düşünüyorum. Hatta belki birlikte.

Belki de bu yeterlidir.

Son kelime havada öldüğünde, sanki tüm dünya nefesini tutmuş, bunu mahvedecek miyiz yoksa orada öylece oturup bir saniye için tatlı olmasına izin mi vereceğiz diye bekliyor.

Sessizliğin bizi ele geçirmesine izin verebilirdim. Yatağın içinde eriyip gitmemize ve Mississippi kadar uzun bir travma geçmişı olan, temelden berbat iki insan değilmışiz gibi davranmamıza izin verebilirdim. Ama ben o kız değilim ve Knox da o adam değil, bu yüzden doğal olarak bunu mahvetmek zorunda.

Boğazını temizliyor, yemeğinin kemiklerine bakıyor. "Eğer bunu yapacaksak," diyor, "gerçekten yapacaksak, işini bırakmalısın."

Ona göz kırpıyorum, çatal havada duraklıyor. "Pardon?"

Omuz silkiyor, hareketi gergin. "Güvenli değil. O lanet yolcu gemisi mi? Eğer oraya geri dönersen, seninle gelmek zorunda kalacağım ve kimse bunu istemez."

Elimde olmadan gülmeye başladım. Küçük bir kıkırdama değil, tam anlamıyla, burnumdan soluyarak, göğsümü hoplatan bir kahkaha. O kadar ciddi, beni kontrol altında tutmaya o kadar kararlı ki, bunu yapmasını ne kadar istediğimin farkında bile değil. Şiddetle, saplantılı bir şekilde, tamamen istenmeyi ne kadar çok istediğimi.

"Sen delisin," diyorum ona, hâlâ gülerek.

Arkasına yaslanıp kollarını geniş göğsünün üzerinde kavuşturuyor. "Ciddiyim, Gianna."

"Bu bana şimdiye kadar söylediğın en romantik şey," diyorum, sesim tam olarak tanımlayamadığım bir mutlulukla kalınlaşıyor.

Sırıttıyor, vahşı ve gururlu. "Güzel."

Aramızdaki hava yumuşuyor, şuruplaşıyor, söylenmemiş şeylerle yapış yapış oluyor. Uzanıp parmaklarıyla tavuktan bir ısırık daha alıyor ve ağzına atıyor. Gözlerimi ellerinden alamıyorum, esneme şekilleri, damarlar, orta parmağındaki bir türlü iyileşmeyen yara izi. O elleri her yerde, her zaman istiyorum.

Tabağımı yere koyuyorum, bacaklarımı altıma sıkıştırıyorum ve başımı eğiyorum. "Tamam, kaçık, bırakıyorum. Sonra ne olacak? Beni küçük bir ev kadını mı yapacaksın? Önlük, inciler, pervazda soğuyan taze turta?"

Çiğniyor, sonra yutkunuyor, boğazının hareketi tuhaf bir şekilde hipnotize edici. "Evet. İnci istiyorsan, sana en büyüğünü bulacağım. Elmas mı? Tamamdır. Ama sakın sana elektrikli araba almamı söyleme. Kairo'nun AR-GE'de kestiği köşeler yüzünden o şeylerin içindeki boktan pilleri biliyorum."

Uzanıp bileğini tutuyorum, elini kucağıma çekiyorum ve orada tutuyorum. Teni sıcak, nabızı sabit.

"Peki," diyorum. "Senin küçük ev kadının olacağım. Kurabiye pişireceğim ve çimleri biçmediğinde verandadan sana bağıracağım."

Homurdanıyor. "Kurabiyeleri yakacaksın ve pantolon giymeyi unutacaksın."

"Senin tişörtlerini giyeceğim, başka bir şey giymeyeceğim," diyorum, gözlerim onunkilere kilitlenmiş.

Cevap vermiyor, sadece odadaki tek şey benmişim gibi bana bakıyor. Gözbebekleri büyüyor ve daha sert nefes alıyor,

Sanki çoktan hayal etmiş gibi. Cinsel gerilim o kadar yoğun ki, yatağın ucunda oturmuş salyalarını akıtan üçüncü bir varlık gibi.

Elimin kolundan yukarı kaymasına izin veriyorum, parmaklarım pazusunun çizgisini izliyor, omzunun etrafında yılan gibi kıvrılan dövmeye kadar. Başparmağımı oradaki ete bastırıyorum, gücünü test ediyorum ve o da karşılık olarak esniyor.

"Sıkılırsın," diyor, sesi kısılmış. "Kaosa ihtiyacın var."

Eğiliyorum, nefesini yanağımda hissedebileceğim kadar yaklaşıyorum. "Bunun için sen varsın."

Beni aniden ve sertçe yakalıyor, yarısı kucağında olana kadar yatağa çekiyor. Gıcırdıyorum, sonra göğsüne vuruyorum ama uzaklaşmıyorum. İstese bile yapmazdım.

"Kahretsin, baş belasısın," diyor ama gülümsüyor. Sanki benimle gurur duyuyormuş gibi. Sanki bizimle gurur duyuyormuş gibi.

Yemeğin geri kalanını birlikte yiyoruz, birbirimizin tabaklarından ısırlıklar çalıyoruz, parmaklarımızdaki sosu yalıyoruz, hakaretler ve edepsiz şakalar yapıyoruz. Bana kuzeniyle gençken dükkândan bira çalarken yakalandıkları zamanı anlatıyor ve ben onun eskiden olduğu çocuğu görebiliyorum, aç, kaba ve onaylanmaya muhtaç. Ona gemi seyahatinde sarhoş olup bütün bir liman boyunca uyuyan ve uyandığında korsanlar tarafından kaçırıldığına inanan kadından bahsediyorum.

Gülüyor, gerçekten gülüyor ve bu ses içimde bir şeylerin gevşemesine neden oluyor, sanki sonunda orada olduğunu bilmediğim bir düğüm gibi

özölüyor.

Yemeğimize bittiğinde ikimiz de o kadar doymuştuk ki zar zor hareket edebiliyorduk. Tabakları komodinın üzerine fırlatıyorum ve kollarımı başımın üzerine koyarak arkama yaslanıyorum. Knox yanıma uzanıyor, bir elini karnıma koyuyor, parmaklarını açıyor, başparmağı gömleğin ince pamuğunun üzerinde tembel daireler çiziyor.

"Yatmadan önce duş alsak iyi olur," diyor ama ikimiz de kıpırdamıyoruz.

"Muhtemelen pek çok şey yapmalıyız," diye mırıldanıyorum, göz kapaklarım ağırlaşıyor.

Çoktan yarı uykuya dalmış, ağzı gevşemiş, yavaş ve derin nefes alıyor. Daha yakına kayıyorum, yanına sokuluyorum. Kolu kalkıyor, belime dolanıyor ve beni kendine doğru çekiyor. Bedenlerimiz yapboz parçaları gibi birbirine uyuyor - pürüzlü, kusurlu ama bir şekilde doğru.

Kalp atışlarını hissedebiliyorum, sabit ve güçlü, kaburgalarım da titreşiyor. Nefesimi onunkine uyduruyorum, yavaş ve eşit, beni uykuya doğru çekmesine izin veriyorum.

Oda, kalplerimizin sesi ve kumaşın tene değerken çıkardığı yumuşak ses dışında sessiz. Dışarıdaki dünyanın sonu gelse umurumda olmazdı.

Bir kez olsun, hayatta kalmayı düşünmek zorunda değilim. Yarının bugünden daha kötü olup olmayacağını ya da yeterli olup olmayacağımı merak etmeme gerek yok. Burada güven içinde yatmaktan başka bir şey yapmama gerek yok.

Beni mahveden adamın kollarında, beni bütün yapan adamın.

Yarın, muhtemelen kavga edeceğiz. Yarın, ondan yine nefret edebilirim. Ama bu gece ben onunum, o da benim ve önemli olan tek şey bu.

Elleri karnımda, kokusu saçlarımda, tavuğun tadı hâlâ dilimde, dalıp gidiyorum.

Bir yerlerde, uyku ile uyanıklık arasındaki mürekkep karanlığında, "Seni seviyorum minik kuş" diye fısıldadığını duyuyorum.

Cevap vermedim.

Sadece elini sıkıyorum ve bunun yeterli olduğunu bilmesini umuyorum.

Chapter Twenty

Knox

Ertesi sabah karar verildi. Birkaç telefon görüşmesi yaptım, çocuklardan bazı eşyalarımı onun dairesine taşımalarını istedim ve etrafta ne varsa toplayıp arabasına doğru yola çıktık.

Evet. Hiç tamir etmediğim arabaya.

Arabası şaka gibi; boktan amortisörleri ve 2018'den beri yavaş ve sefil bir şekilde ölmekte olan karbüratörü olan toz mavisi bir hatchback. Buraya nasıl geldiği bile bir muamma. Ona Yumurta diyor. Kaputun altına girdim ve zarar verdiğim şeyleri tamir ettim. Terminalleri temizleyin, bujileri değiştirin, manifolda antifriz fışkırtan hortumun üzerine biraz koli bandı yapıştırın. Arabamı almamızı teklif ettim.

Jeep, ama tabii ki Gianna Gianna'dır, ben pes edene kadar oflayıp pufladı.

Daha sonra Noah'ı kasabaya götürmesi için ikna edeceğim.

Bir kütükten beni izliyor, kollarını soğuğa karşı kavuşturmuş. Üzerinde benim eski fanilam var, dirseği delik olan. Onu yutuyor, en kötü şekilde giyinip kuşanmış gibi gösteriyor. Ona seksi göründüğünü söylemek istiyorum ama bana bir şey fırlatabilir, o yüzden çalışmaya devam ediyorum. Dün gece sırtımdaki ellerinin hatırası derimin altında ateş gibi yanıyor.

Yumurta nihayet döndüğünde, beni alkışlıyor. "Sen bir dahisin, bunu biliyor muydun?"

"Berbat eden ben olduğum için en azından bunu yapabilirdim. Yine de çingirdayacak."

"Güzel. Gürültüyü seviyorum." Şimdiden gülümsüyor.

Kapağı kapatıyor ve arabayı yükleyip yola geri dönüyoruz. Radyoyla birlikte şarkı söylüyor, akortsuz ama yüksek sesle. Ona susmasını söylemiyorum. Sesi saatlerin hiçbir şey yokmuş gibi geçmesini sağlıyor. Gökyüzü siyahtan maviye, maviden beyaza dönüyor ve şehir sınırlarına vardığımızda güneş yüksek binaların arkasında sadece bir gölge olarak kalıyor.

Şehir her zaman çok kirli. Önce kokusu geliyor; sıcak yağ, eski çöpler, ozon. Eskiden severdim. Şimdi kötü geliyor. Bir şekilde yanlış. Birlikte geçirdiğimiz zamana kıyasla saf değil.

Onun dairesi dönüştürülmüş bir depo, üç katlı, asansör yok. Ön kapı doğrudan sokağa açılıyor, bu da levyesi ve kötü bir fikri olan herhangi bir pisliğin beş dakikadan kısa sürede içeri girebileceği anlamına geliyor. Bunu düzeltmek için aklıma bir not aldım.

İçerisi daha iyi. Yüksek tavanlar, eski tuğlalar, geceleri çınlayan borular. Kanepesi, yanlış oturursan seni yiyen türden, topaklı kırmızı bir kesit. Yiyecekten çok içki şişesi olan küçük bir mutfak var. Duvarlarda sanat eserleri var, çoğunlukla onun. Bana çürükleri hatırlatan parlak, kızgın renkler.

Çantasını yatak odasına bırakıyor, sonra mutfağa geliyor ve tezgâha yaslanıp kendi eşyalarını yerleştirmemi izliyor. Çocuklar eşyalarını bırakana kadar sadece bir çantam var. Kıyafet değişimi, dizüstü bilgisayar, bıçağım ve iblis maskesi.

"Ee... ne düşünüyorsun?" diye soruyor, yarı alaycı, yarı umutlu.

"Mmmm, iş görür." Düz söylüyorum ama ciddiylim.

Gülümsüyor, ağzının bir tarafı diğerinden daha yüksek. "Kendini evinde hisset o zaman."

Ben de öyle yapıyorum. İlk iş: pencereleri örtmek. Panjurları sürekli yarı açık tutuyor, sanki tüm dünyayı içeri bakmaya davet ediyor. Birkaç eski çarşaf bulup camın üzerine yapııştırıyorum. Güneş ışığını, komşuları, meraklı gözleri engellemek için. Böylesi daha iyi.

Sırada kapılar var. İvrir zıvır çekmecesini karıştırdım ve bir avuç uyumsuz vida, bir düz kafa ve bir zincir buldum. Eski bir çengel ve birkaç güverte vidasından bir sürgü yaptım, çerçeveyi arkadaki çöplükten topladığım bir parça ikiye dört ile güçlendirdim. Biri içeri girmek isterse, bunun için uğraşması gerekecek.

Tüm bunları eğlenerek hoşgörüyü izliyor. "Tanrım, Knox, bir kuşatma mı bekliyorsun?"

Ona bakıyorum. "Sen beklemiyor musun?"

Omuz silkiyor, sanki bir oyunmuş gibi. "Gelecek haftaya kadar değil. Takvimime yazarım."

Gülmüyorum ama saçına dokunuyorum, sadece bir saniyeliğine. Ne yaptığını bile bilmeden ona doğru eğiliyor. "Senin için bir savaş başlatabilirim, Gianna. Sen benim Truvalı Helen'imisin."

Yanaklarından süzülen allık o kadar güzel ki, onu şişeleyip sonsuza dek yanımda taşımak istiyorum.

Şehirdeki ilk gecemde uyuyamadım. Yüksek binam şehrin lüks bir yerinde, gürültüden uzakta. Bir topluluk gibi inşa edilmiş, göletler, yürüyüş yolları falan var. Lüks gibi. Sessiz bir yer. Ama hayır, burası değil. Burası gürültülü ve iğrenç.

Çabucak bayılıyor, gömleğime sarılıyor, ayakları yorganın altında kaval kemiklerime batıyor. Tavana bakıp boruları sayıyorum. Birkaç saatte bir uzaktan bir siren sesi geliyor ve penceremizin dışındaki sokakta yankılanıyor. Şehri bir tür yara olarak hayal ediyorum, tehlikeli olduğunu, izin verirsiniz sizi yiyeceğini asla unutturmuyor.

Küçük kuşumla ormanda vakit geçirdikten sonra şehirden nefret ettiğimi ve buradan başka bir yerde olmayı tercih ettiğimi fark ediyorum.

Bir hafta sonra ellerim kulübe için kaşınmaya başladı. Burada kaçacak hiçbir yer yok - karanlık yok, vahşi yok, betondan ve üst üste yığılmış çok fazla hayatın uğultusundan başka bir şey yok. Geceleri sokakta yürüyorum, odanın etrafında dönüyorum, bir şey olmasını bekliyorum.

O fark ediyor. Her zaman fark eder.

"Yerde bir yol açacaksın," diyor, sesi yastıkla boğuklaşıyor.

Omuz silkiyorum. "Fareleri uzak tutar."

Dönüyor, yırtıcı gözlerini bana diyor. "Her zaman tetikte olmana gerek yok, biliyorsun. Burada güvendeyiz."

Cevap vermedim. Ona yalan söylemek istemiyorum.

Bazı günler çalışıyorum. Kairo kobalt madenleri için bazı anlaşmaları sonuçlandırmaya çalışıyor, bu yüzden şu anda işim çoğunlukla e-postalar ve telefonlar, bir hesap tablosunda sayıları karıştırmak, Wyoming'deki bir rüzgar çiftliğinin yeni bir batarya alıp almamasıyla ilgileniyormuş gibi yapmak.

Kairo birkaç günde bir mesaj atıyor, bazen sadece aptalca memler, bazen bir dizi koordinat ve bir saat, bazen de hiçbir şey yazmıyor. Slade grup sohbetine mesaj attı

erkekler gecesi istiyorum, ama istemiyorum. Umurumda bile değil. Ben sadece sevgilimi istiyorum.

Creed, geri. Creed farklı bir hayvan. Şafakta arar, her zaman. Asla mesaj atmaz. E-posta atmaz. Sanki noktalama işaretlerine inanmayan biri tarafından yazılmış bir senaryoyu okuyormuş gibi düz, yansımasız bir ses tonuyla konuşur.

İlk aradığında neredeyse cevap vermeyecektim. Duştayım, üzerimden buhar çıkıyor, su alabildiğine sıcak. Telefon üç kez çaldı. İzin verdim. Dördüncü çalışında yüzünü hayal edebiliyorum; ifadesiz, sabırlı, dünyanın onun iradesine boyun eğmesini bekliyor.

Ben açarım. "Evet."

"Taşınmışsın," diyor, hiç söze girmeden. "Evet."

Bir duraklama. "Kulübe boş

mu?" "Boş."

"Oraya getirmek istediğim biri var," diyor. "Geri dönmeyeceğine emin misin?"

Bunu düşündüm. Dürüst olmak gerekirse, geri dönmek istiyorum ama anlaşılmamız bunu paylaşmamızdı. "Onu öldürme, tamam mı?" Diyorum.

"Aklımdan bile geçmez," diyor ama ben göremesem de gülümsediğini biliyorum.

Önce o kapatıyor.

Kurulandıktan sonra Gianna'ya söylüyorum. Mutfakta kahve yapıyor, saçlarını kalemle toplamış, üzerinde külot ve benim eski tişörtümden başka bir şey yok. Bana bir fincan dolduruyor, çok fazla şeker ekliyor ve uzatıyor.

"Creed kulübeyi gezmeye çıkarıyor," diyorum, tepkisini izliyorum.

Kaşlarını kaldırıyor. "Senin için sorun olur mu?"

Başımı sallıyorum. "Başka seçeneğim yok. Ayrıca biz orada değiliz, değil mi?" Sonuna hafif bir ısırik eklemeden edemiyorum.

Kahvesini yudumluyor, üst dudağındaki köpüğü yalıyor. "Kimi getiriyor?"

"Söylemedi. Muhtemelen bir kız."

Sırıttıyor. "Aferin ona. Umarım ona çok fazla sorun çıkarmaz. Cassidy haklıydı, benimle ilgilenmene izin vermek daha kolay."

Onu izliyorum, gözlerinin ellerimde nasıl oyalandığını, parmaklarının bardağının kenarına sessiz bir şifreyi nasıl vurduğunu izliyorum. Ona ormanı, sessizliği, birlikte tamamen yalnız olma hissini özleyip özlemediğini sormak istiyorum. Ama sormuyorum. Cevabı zaten biliyorum.

Geceleri pencere kenarında oturup şehrin nefes alışını izliyorum. Arabalar ağır ağır geçiyor, farlar duvarları ince ışık çubuklarıyla boyuyor. Bazen, eğer dikkatli bakarsan

Kimin geldiğini, kimin gittiğini, hangi binaların ışıklarını hiç kapatmadığını, hangi insanların hiç uyumadığını görebiliyorsunuz.

Geleceği düşünüyorum. Bunun sürdürülebilir olup olmadığını düşünüyorum. Onu burada, bu gürültü ve çürümeyle çevrili yerde mutlu edip edemeyeceğimi düşünüyorum. Bir gün uyanıp bir canavarı ne kadar seversen sev, onun hala bir canavar olduğunu fark edip etmeyeceğini düşünüyorum.

Çoğu gün iyi görünüyor. İyiden de öte. İyi bir ev kadını olmaya alıştı.

Ama ikimiz de bir şeylerin eksik olduğunu ve bunun ilişkimizin temeli olduğunu biliyoruz.

Bir gece, çok fazla şarap içtikten sonra, kanepede bana yaslandı, ayakları kucağımda, battaniye omuzlarında.

"Buradan nefret ediyorsun," dedi, bir soru

değildi. Yalan söylemeyi düşündüm. "Evet."

Gözlerini kapatıyor, sanki bir şey bekliyormuş gibi.

"Neden kalıyorsun?" diye soruyor, sesi yumuşamış. "Her yere gidebilirsin."

Hemen cevap vermiyorum. Bir süre onu izliyorum, göğsünün yavaşça inip kalkışını, elinin battaniyenin kenarından kaymasından endişe ediyormuş gibi çekiştirişini.

Sonunda, "Çünkü sen buradasın." dedim.

Tek gözünü açıyor ve bana dünyanın en büyük aptalıymışım gibi bakıyor. "Bu iyi bir sebep değil, Knox."

"Tek sebep bu."

Gülüyor, ama bu hüzünlü bir ses. "Ne istediğimi biliyor musun?"

"Söyle bana."

Eğiliyor, nefesi boynumda ılık. "Kaybolmak istiyorum. Kaçmak ve asla arkama bakmamak istiyorum. Kimsenin bizi bulamayacağı bir yerde yaşamak istiyorum."

Başımı sallıyorum, çünkü ben de aynı şeyi istiyorum.

Sonra beni öpüyor, önce yumuşak, sonra canımı acıtacak kadar sert. Küçük kuşumun çözmesi gereken bir gerginliği var ve ben de bunu seve seve yerine getiriyorum.

Kanepede sevişiyoruz, eli ağzımın üzerinde kenetlenmiş, kalçaları beni neredeyse korkutan bir öfkeyle aşağıya iniyor. Bunu gerçek kılmaya, kalıcı hale getirmeye çalışıyor, buraya, şimdi, bu ana ait olduğumuzu kanıtlamaya çalışıyor. İkna edilmesi gereken ben değilim.

Sonra göğsümde uyuyakalıyor, salyaları kaburgalarımnda birikiyor. Hareket etmiyorum. Sadece onun nefes alışını dinliyorum ve kulübeyi, Creed'i, içimde yaşayan hayvanı ve yer kalmadığında neler olacağını düşünüyorum.

Sabah Creed'den bir mesaj geldi. Tek yazdığı, "Seninkinden daha iyi."

Gölüyorum, bu sefer gerçekten, ve telefonu yere atıyorum.
Şerefsiz.

Kıpırdanıyor, göz kapakları titriyor, sonra sanki bütün sırlarımı biliyormuş gibi bana sırtıyor.

"Günaydın canavar," dedi. "Günaydın küçük kuş."

Ve bir dakikalığına evimdeymişim gibi hissediyorum.

Maske kitaplıktaki tüneğinden bana bakıyor. Yüz cilalı, siyah, yanakları kesen ve yarıya kadar inen kırmızı çizgilerle boyanmış. Onu özlüyorum. Beni ne hale getirdiğini özlüyorum.

Akşam yemeği için kahvaltı hazırlıyor. Yumurta ve yanmaya başlayan başka bir şey. Hava kül ve biber gibi kokuyor. Mırıldanıyor, ama altında bir sertlik var.

Mutfağa girdiğimde başını kaldırıp bakmıyor. Sadece bir yumurta daha kırıyor, kabuğu avucunun içinde hiçbir şey yokmuş gibi yarılıyor.

"Bunun hakkında konuşmak ister misin?" diye sorar.

"Ne hakkında konuşmak?"

Yumurtaları çeviriyor. "Yine volta atıyorsun. Dün gece bütün bloğu iki kez yürüdün. Adın çıkacak."

Tezgâha yaslanıyorum. "Umurumda değil."

Gülümsemiyor. "Sen de uyumuyorsun."

Yumurtaları bir tabağa koyup önüme itiyor. Çatalla uğraşmıyorum. Yumurta sarısı parmaklarımın altında patlıyor, sıcak ve acı.

Şampuanının kokusunu alabileceğim kadar yakınımaya eğiliyor, şampuanın benim kokumu asla tamamen yok edemeyişini. Yanağımı öpüyor, yavaşça, sonra kulağıma fısıldıyor:

"Takşunu."

Göz

kırpıyorum.

Tekrar söylüyor, daha yumuşak: "Maskeyi tak."

Uzaklaşıyor, kalçaları yavaş hareket ediyor, her adımı bir cüret. Banyoya yöneliyor, kapıyı arkasından çarpıyor. Kilit tıkırdıyor.

Yumurtaları bitiriyorum, onları yemek istemiyorum ama muhtemelen yemem gerektiğini biliyorum. Maskeye tekrar bakıyorum. Geriye bakıyor.

Duşun sesini, boruların uğultusunu bekliyorum. Sonra giyiniyorum-siyah kot pantolon, botlar, paçaları yıpranmış eski gri kapüşonlu tişört. Maskeyi sırt çantama, ip bobini ve bir rulo koli bandının yanına koyuyorum. Her zaman hazırlıklı ol.

Sonunda ortaya çıktığında, saçları ıslak ve örgülü, kısa siyah bir etek, koşu ayakkabıları ve bol beyaz bir tişört giyiyor. Omzunun üzerinden bana bir bakış fırlattı.

"Benimle Ellison Trail'de buluş," diyor. "Jeep'i alıyorum, Egg ile iyi eğlenceler."

Anahtarlarını aldı ve gitti. Kapı çarpılıyor ve daire sessizliğe gömölüyor.

Sessizliğin bir saniye sürmesine izin verdim. Sonra yavaşça ve acımasızca gülümseyip çantayı alıyorum.

Yol bulanık - trafik, reklam panoları, şehrin çirkin yayılımı bir alışveriş merkezi çöplüğüne dönüşüyor ve sonra nihayet ağaçlar. Kanım kaynamaya başladı.

Ellison Yolu şaka gibi bir yürüyüş yolu, her çeyrek milde bir banklar ve zehirli sarmaşık ve "doğal tehlikeler" hakkında uyarı tabelaları ile üç mil bakımlı toprak. Ancak ana girişten hemen sonra, arazi çalılık ve gölgelerden oluşan bir arapsaçına dönüşüyor, güvenlik raylarının arkasında gizlenen gerçek bir orman.

Arabayı park ettim, motoru durdurdum ve bir saniyeliğine nefes aldım. Burası daha iyi. Hava daha soğuk, daha temiz. Gökyüzü

tunç rengi, bulutlarla dolu ve yağmur vaat ediyor.

Bagajı atımdı, çantayı aldım ve yürüdümdı.

Onu avlamamı istiyor. Duyabileceğimi bildiği her şekilde bunun için yalvarıyor. Daha ilk işareti görmeden kokusunu alıyorum - parfümü, galonla satın aldığı ucuz iek kokusu, ter ve kanın en zayıf ipucu ile kesilmiş. Zeki biri ama bu işte ne kadar iyi olduğumu hep hafife alıyor.

İlk işaret, ölü bir ağacın dalına düğümlenmiş pembe bir tanga. Gülüyordum, elimde olmadan onu alıp cebime sokuyordum.

İkincisi patika tabelasının arkasındaki ruj izi, titrek bir kırmızıyla karalanmış "Yavaş dürt" kelimesi.

Üçüncüsü ise o.

Önde koşuyor, saçları arkasında dağınık ve vahşi, bacakları çalılıkları yarıyor. Bir kez arkasına baktı, beni izlerken yakaladı ve kıkırdamaya başladı. Biraz yavaşlıyor ve beni daha yakına istediğini anlıyorum.

Koşmasına izin veriyordum. Yorulmasını istiyordum, çaresiz olmasını istiyordum. Benim gibi hissetmesini istiyordum - kalbi çarpıyor, ağzı kuru, görüşü tek bir noktaya tünellenmiş.

Yolu kestim, çalıların arasından ilerledim, her adımım hesaplanmıştı. Buraya ilk kez geliyor olsam da bu ormanı ondan daha iyi biliyorum. şehir artık arkamda kaldı. Burada kurallar benim.

Ona yetişmem uzun sürmüyor. Daha yavaş hareket ediyor, arkasını kolluyor, etrafında kurduğum tuzağı görmüyor. Bir dala basıp gürültüyle kırıyorum ve sıçırıyor, gözleri fal taşı gibi açılıyor. Bana bakıyor ve bir saniyeliğine gülümsüyor; gerçek, korumasız, parlak.

Sonra fırladı.

Kovalıyorum, koşmuyorum, sadece bir yırtıcının yapması gerektiği gibi sabit, sabırlı hareket ediyorum. Beş dakika içinde mesafeyi kapatıyorum.

Tökezledi, düştü, dizini bir kayaya sıyırdı. Kanlar içinde ve gülerek ayağa kalkıyor.

"Yaşlanıyorsun," diye alay ediyor, sesi ağaçların arasında yankılanıyor.

Cevap vermiyorum. Sadece maskeyi yüzüme geçiriyorum, dünya mükemmel, sessiz bir tünele dönüşüyor.

Bunu görünce durdu. Nefesi havada buğulanıyor. Ağız açık kaldı.

Mesafenin geri kalanını üç adımda kapatıyorum ve sonra o benim oluyor.

Onu yere sürüklüyorum, yüzünü toprağa bastırıyorum.

Önce vahşi bir şekilde çırpınıyor, sonra ipin fermuarı bileklerini ısırınca gevşiyor. Hızlı çalışıyorum, ipi ayak bileklerinin etrafına X şeklinde dolayarak iyice açılmalarını sağlıyorum ve tekme atamaması için sıkıca bağlıyorum. Ormanın zemini soğuk ve ıslak, yapraklar çıplak kalçalarına yapışıyor ama şikayet etmiyor.

-Gölüyor, nefesi kesilmiş, gözleri saç perdesinin altında parlıyor.

Bunu ilk kez yaptığımızdan çok farklı.

Onu sırt üstü çeviriyorum ve maskeyi çıkarıyorum. Yüzümü görmesini istiyorum. Onu kimin yakaladığını bilmesini istiyorum.

Gülümsemesi kırmızı bir yarık, aç. "Yeterince uzun sürdü, yaşlı adam."

Cevap vermedim. Onu çenesinden tutuyorum, başparmağım nabzına bastırıyor. Çılgınca, hızla atıyor. İstesem onu boğabilirdim. Onun yerine, baskıyı hissetmesine izin verdim. Hatırlamasına izin veriyorum.

"Tekrar koşmak ister misin?" Alçak sesle soruyorum.

Başını sallıyor, saçları yüzüne dökülüyor. "Hiç

sanmıyorum."

İp teninde sertleşiyor, sürtündüğü yerde kırmızı yaralar açıyor. Düğümleri daha sıkı atıyorum, uçları çiftilmek yapıyorum, sonra bir avucumu kalçasında gezdirip gerginliği test ediyorum. Titriyor, dudağını ısırıyor. O kadar ıslak ki, kokusu soğuk havada nabız gibi atıyor.

Ağzımı üzerine koyuyorum. Kamburlaştı, neredeyse beni savuracaktı. Bir elimle onu aşağıda tutuyorum, dilimle yavaş ve tembel daireler çizerek klitorisini okşuyorum. Tadı keskin, ter ve tuz ve uyluğundaki çizikten gelen hafif bakır tınısı. Emdiğimde çığlık atıyor, sesi ağaçları yarıyor.

"Knox, lanet olsun-" Kıvranmaya alışıyor ama hiçbir yere gitmiyor.

Hıkırır hıçkırır ağlayana, sesi yarı acı yarı yakarış olana kadar yavaş ve sabit bir şekilde emmeye devam ediyorum. Sonra iki parmağımı sokuyorum, her zaman kendini kaybetmesine neden olan noktaya vurmak için kıvrıyorum. Kasılıyor, etrafımda kenetleniyor, orgazm o kadar sert vuruyor ki çığlığı kelimenin ortasında kesiliyor.

Geri çekilip dudaklarımı yalıyorum. Ağlıyor ama gülüyor da, çaresiz, her santimi titriyor.

"Sen bir pisliksin," diye idare ediyor.

"Evet," diyorum. "Ama bunu seviyorsun."

Kotumu çıkartıyorum, sikim çoktan sertleşmiş, ağrıyor. Onu ters çevirerek ip çalışmama hayran kalıyorum. Çok güzel, çizgiler tenini kırmızıya boyuyor, onu bana bir iek gibi açıyor. Sıraya giriyorum ve yavaşça itiyorum, her santimini hissetmesine izin veriyorum. Bu şekilde o kadar sıkı ki, ip dizlerini yukarı çekiyor ve açıyı acımasız hale getiriyor.

İnliyor, alçak ve çiğ, kafamı beyazlatan türden bir ses.

Onu sertçe beceriyorum, geri ekilmiyorum. Yer sırtını sıyırıyor, kir kıına bulaşıyor ama umurunda değil. Bunun için yalvarıyor, her itiş onu daha yüksek sesle çığlık attırıyor. Dalganın yükseldiğini hissediyorum, onu işaretleme, onu doldurma, ona tamamen sahip olma ihtiyaı.

Benden önce tekrar boşalıyor, vücudu sıkışıyor, ayak parmakları kıvrılıyor, parmakları yaprakları pençeliyor. Vurmaya devam ediyorum, kendi yüksekliğini kovalıyorum, baskı kırılana kadar ve ona boşalıyorum, sıcak, keskin ve mükemmel.

Bir dakika boyunca nefes alamıyorum. Başım dönüyor. Üzerine yığılıyorum, ağırlığımı ve gerçekliğimi hissetmesine izin veriyorum.

Boynumu öpüyor, yavaşça, neredeyse nazikçe.

"Beni asla bırakmayacaksın, değil mi?" diye fısıldıyor.

Başımı sallıyorum, gülümseme zahmetine bile girmeden. "Hiç şansın yok."

Sırıttırıyor, sonra çeneme kafa atıyor. "Güzel. Sensiz çok sıkılırdım."

Onu çözdükten ve izleri kontrol ettikten sonra orada yatıyoruz, yavaşça ona hissi geri sürüyorum. İpe, tere ve birbirimize dolanmış durumdayız, şehir ufukta sadece boktan bir görüntü.

Yuvarlanıp oturuyorum, sonra onu kucağıma çekiyorum. Kıvrılıyor, kollarını boynuma doluyor, yüzü omzuma gömülüyor.

"Bundan hiç yoruldu mu?" diye soruyor.

"Hayır."

"Ben de."

Gölüyor, bu sefer daha yumuşak, neredeyse tatlı. "Bir dahaki sefere sen kaç. Ben avlanacağım."

Bunu düşündüm, sonra başımı salladım. "Anlaştık, ama beni yakalayacağından şüpheliyim, küçük kuş."

Güneş doğmaya başlayana kadar ikimiz öylece oturuyoruz. Şehri, geleceği ya da geri dönmek zorunda kaldığımızda ne olacağını düşünmüyorum. Tek umursadığım onun bana karşı hissi, sesinin hatırası, vücudunun kollarıma mükemmel bir şekilde oturması.

Epilogue

Gianna

Eskiden şehri severdim. Eskiden canlı olduğunu düşünürdüm - çalkantılı, elektrikli, bir araya sıkışmış ve ortaya çıkarılmayı bekleyen milyonlarca hikaye. Şimdi ne zaman pencereden dışarı baksam tek gördüğüm hüzün. Çaresizlik. Son iki aydır ev hanımı olmak harikaydı, sadece... Knox'un mutlu olmadığını biliyorum.

Panjurlar o kadar sıkı çekilmiş ki güneş ışığının bir sapık olduğunu düşünebilirsiniz. Camlar "böcekleri" dışarıda tutmak için koli bandıyla kapatılmış - Knox'un el işi, bu da komşular, trafik ve korunmamız gerektiğini düşündüğü diğer her şey için bir kod.

Eski mutfak masamda oturmuş, dizüstü bilgisayarının başında kamburlaşmış, tuşlar inliyormuş gibi ses çıkararak yazıyor

Protesto için. Son birkaç haftadır Kairo'nun işi için çalışıyor, bir sürü şifreli hesap tablosu içeren ve tek bir saniye bile temiz hava almayan bir tür gizli güvenlik işi. Yüzü ekrandan mavi mavi parlıyor; geri kalan her şey gölge. Yüzünü bir haftadır tıraş etmemiş. Sakalları uzuyor, saçları da gözlerine dökülüyor ve eskiden beni öldüren rengi neredeyse gizliyor.

Koridordan onu izliyorum, kollarımı kavuşturmuş, "mağara" hakkında yeni bir kavga başlatmaya değil değmeyeceğini tartıyorum. Birlikte yaşamaya başladığımızdan beri yere güneş değmediği için oturma odamıza artık bu adı veriyorum. Eski tablolarım -yanan kırmızılar ve çığlık atan maviler- bu ışıktaki soluk görünüyor, sanki hala asılı oldukları için utanıyorlarmış gibi.

Bir adamı gücünü kaybettiği için yargılayacak biri değilim ama aradaki farkı kataloglamaktan kendimi alamıyorum. Ormanda Knox bir hayvandı. Kaslı ve kaslı, gözleri açlıktan ölüyormuş gibi her hareketi izliyordu. Üstüne zor oturan bir tişörtün içinde vahşiydi ve bu beni itiraf etmek istediğimden daha fazla tahrik ediyordu. Burada ise kendisinin bir hayaleti gibi; solgun, asık suratlı, çabuk sinirlenen ve diğer her şeye yavaş yaklaşan biri. Onu tekrar nasıl bütün yapacağımı bilmiyorum.

Ön kolumda dün gecenin hediyesi olan bir çürüğü kaşıyorum. Birbirimizi öldürmeye çalışır gibi seviştik, ki bir bakıma öyleydik de. Kalçalarım hala yapış yapış. Boynumda yarım ay şeklinde morarmış ısırtık izleri var, bu sabah aynada izini sürdürdüm, bırakmayı bırakırsa diye ezberledim.

Ama şimdi, gün ışığında, o farklı. Kısırlaştırılmış. Evcil.

Kapının pervazına yaslanıyorum. "Bugün bir şeyler yiyecek misin yoksa kalp krizi geçirene kadar kahve mi içeceksin?"

Kafasını kaldırmıyor. "Aç değilim."

İçeri giriyorum, bir yığın paket servis kutusunu bir kenara atıyorum. Bazıları geçen haftadan kalma, bazıları daha eski. Mutfak ekşi sos ve yanmış plastiğin metalik tınısı gibi kokuyor. Elbette ben bir ev hanımıyım ama benim bile bazen molaya ihtiyacım oluyor ve Knox en iyi günlerinde bile memnun edilmesi zor bir adam. Buzdolabını açıyorum ve bütün çekmecenin Red Bull'a ayrıldığını ve başka bir şey olmadığını görünce gülüyorum. Bir tane çekiyorum, fişini patlatıyorum ve uzun, obur bir yudum alıyorum.

Knox yazarken duraklıyor. "Bu benim sonuncum."

"Belki evden çıkarsan daha fazla alabilirsin." Bunu bir şakaymış gibi söylüyorum ama kelimeler aramızdaki havaya karışıyor.

Dizüstü bilgisayarını kapatıp arkasına yaslanıyor ve burnunun kenarını sıkıyor. Parmakları, günah kadar çirkin olmasına rağmen saklamakta ısrar ettiğim eski masanın üzerinde kullandığı ahşap cilası yüzünden lekeli. "Bunu şu anda yapmıyoruz, Gianna."

Bana küçük kuş demek yerine hep adımı söylüyor. Bu beni üzüyor.

"Peki," diyorum ve oturma odasına gidiyorum. Burası daha da kötü: pizza kutuları başarısız Jenga gibi üst üste yığılmış, kanepenin vücutlarımızın birleşik ağırlığı altında yavaşça ölüyor. Av bıçağı

eskiden kalçasında taşıdığı tabanca sehpanın üzerinde, Infinite Jest'in bir kopyası ve yarısı boş bir Four Roses şişesinin yanında duruyor. Elime alıp başparmağımla kenarını yokluyorum. Donuk. Artık sadece göstermelik.

Hata yapıp yapmadığımızı merak ettiğim günler oluyor. Belki de bizi istemeyen bir şehirde eriyip gitmek yerine vahşi doğada kalıp birbirimizi canlı canlı yemeliydik. Belki de Knox'un kendini iyi hissetmesi için arada bir bir şeyler öldürmesi gerekiyordur. Belki benim de öyle.

Mutfakta volta attığını duyuyorum, ileri geri, hayvanat bahçesindeki bir hayvanın zemine çentik atması gibi. İzlemediğimi düşündüğünde, saatlerce volta atıyor. Eğer onu yakalarsam donup kalıyor, kaskatı kesiliyor ve sadece geriniyormuş gibi yapıyor.

Kanepeye uzanıyorum, bacaklarımı açıyorum ve tavana bakıyorum. Aydınlatma armatürünün üzerinde çığlık atan bir yüz şeklinde yeni bir su lekesi var. Alçıpandaki çatlakları saymaya çalışıyorum ama üçten sonra ilgimi kaybediyorum.

Çoğu gün böyle geçiyor: ben zaman öldürüyorum, o da çalışarak kendini öldürüyor. Seks dürüst hissettiren tek şey ve o zaman bile bazen onu gözleri kapalı yakalıyorum, sanki başka birini hayal ediyormuş gibi. Belki de kendini, eskiden olduğu gibi.

Kolumdaki çürüğü ovuyorum, deri protesto için kalkana kadar tırnağımla dış hatlarını çiziyorum. Bunu ona göstermek, o donuk hayvan beyninde bir şeyleri tetikleyip tetiklemediğini görmek istiyorum. Ama olmayacağını biliyorum. Bunun için çok ileri gitti.

Muhtemelen bunu düzeltebilirim. Panjurları açabilir, onu saçlarından tutup dışarı sürükleyebilir, onu dünyayla yüzleşmeye zorlayabilirim.

tekrar nasıl acıkacağını hatırlıyor. Ama ben onun terapisti değilim ve zaten bir yanım onu bu haliyle seviyor. Kırılmış. Şekillendirilebilir. Elde tutması daha kolay.

Gözlerimi kapatıp voltasını dinliyorum. Düzenli olması neredeyse rahatlatıcı. Kaçamayacağın bir kalp atışı gibi.

Eğer sonsuzluk böyle bir şeyse, buna katlanmayacağım. Sıkıcı olmasına izin verirsem lanetleneneceğim.

Knox duşta, yani onun hayatını kurtarmak için tam on iki dakikam var.

Sabahları hep aynıdır: Şafakta kalkar, şehrin sokaklarında cezalandırıcı bir koşu yapar, sonra tenini haşlanmış karides rengine çevirecek kadar uzun bir duş alır. Henüz mahvetmeyi başaramadığı tek rutini bu. Banyo kapısını izliyorum, buhar canlı bir şey gibi çatlağın altından dışarı çıkıyor ve saniyeleri sayıyorum.

Telefonu tezgahın üzerinde yüzüstü duruyor, ekranı geçen haftaki öfke nöbeti yüzünden çoktan parçalanmış. Elime alıyorum, parmak izi geçersiz kılma, kolay. Ormandan ayrıldığımızdan beri şifreyi değiştirmemişti; burada olmadığına, gerçekten orada bulunmadığına dair küçük bir işaret daha. Takvim hatırlatıcılarını, Creed, Slade ve vahşi destek grubunun geri kalanından gelen mesajları geçiyorum ve önemli olan tek numaraya geliyorum.

Kairo Evans. Çılgınlar Kralı.

Tereddüt etmedim. Aramaya bastım.

Sanki bu anı bekliyormuş gibi ilk çalışta telefonu açtı. Sesi alçaktı, tüylerimi diken diken eden bir törpü gibiydi. "Evet?"

"Ben Gianna." Sesimi alçaltarak banyo kapısına bakıyorum. "Knox burada ölüyor."

Bir duraklama, sonra bir kahkaha, keskin ve parlak. "Fark etmen bu kadar uzun mu sürdü?"

"Bu bir şaka değil." Duvarı yumruklamak istiyorum ama sadece kendi elimi kırmış olurum. "Kendini kaybediyor. Onu kaybediyorum."

Kairo mırıldanıyor, düşünüyor. "Çıkmak mı istiyorsun?"

"Ormanı istiyorum." Sessizliğin uzamasına izin veriyorum, ihtiyacımla onu asıyorum. "Gidebileceğimiz bir yer var mı?"

Uzun süre cevap vermiyor. Bir tıkırtı duyuyorum - belki bir çakmak, belki bir silah, belki de mastürbasyon yapmak için cımbızını çıkarıyor. Sonunda: "Otuz üç numaralı kabin boş. Noah fark etmez, en azından birkaç ay." Nuh'un adını söyleme şekli neredeyse saygılı, sanki ölü bir tanrıdan bahsediyor.

"Bu yeterli olacak mı?" Sesim inceliyor, neredeyse yalvarır gibi.

Kairo homurdanıyor. "Siz ikiniz için hiçbir şey yeterli değil. Ama sizi hayatta tutacaktır. Sadece rahatına düşkün olma. Kalmak istiyorsanız, kendinizinkini inşa edin. Creed istediğin kişi."

Tuttuğumu bilmediğim bir nefes verdim. "Teşekkür ederim."
Kelimelerin tadı tuhaf, yabancı.

Veda etmeden telefonu kapattı.

Banyonun vantilatörü çalışıyor, boruların sesini bastırıyor. Telefonu yerine koyup ellerimi tezgâha bastırıyorum ve mikrodalga fırının kapağındaki yansımaya bakıyorum. Çim biçme makinesiyle kavgasını kaybetmiş bir rakuna benziyorum. Saçlarım fare yuvası gibi ve köprücük kemiğimde kabuk bağlamaya başlamış bir ısırık var. Dürtüyorum, kendime rağmen gülümsüyorum.

Her yer ıslak fayans ve eski seks kokuyor. Bundan nefret ediyorum ama sonrasında olacıklardan daha çok nefret ediyorum. Ölüm ve ölmenin olağan rutini.

Hurda çekmecesini kaydırarak açıyorum ve zihinsel bir liste yapmaya başlıyorum. Bıçak, tabii ki. Sehpanın üzerindeki körelmiş ama yatak odasındaki -en sevdiği- hala tıraş olacak kadar keskin. Ve cildimde güzel küçük izler bırakıyor.

Saate bakıyorum. Yedi dakika kaldı.

Gömleğimin kolunu yukarı çekip bileğimde dün gecedan kalan parmak şeklindeki morlukları inceliyorum. Kenarları sararmaya başlamıştı bile. Tırnağımı üzerlerinde gezdiriyorum, altlarında kaynayan sıcaklığı hissediyorum. Onu durdurabilirdim. Onu her zaman durdurabilirdim. Ama izleri seviyorum. Kanıtı seviyorum.

Acaba hiç kendi çürüklerine bakıp beni düşünüyor mu?

Daireyi adımlıyorum, adımları sayıyorum. Egg dışarıda park halinde, deposu dolu, aküsü zar zor dayanıyor. Eğer doğru oynarsam öğlene kadar şehirden çıkmış oluruz. Knox'un saat onda Kairo ve kuzu postuna bürünmüş diğer kurtlarla bir toplantısı var. Ama Kairo, Knox'un söylediğinin yarısı kadar akıllıysa, toplantıya tek başına katılacağını anlayacaktır. Eğer zamanlamayı doğru yaparsam, o daha ne olduğunu anlamadan bizi hazırlamış olurum.

Her ihtimale karşı telefonu tekrar kontrol ediyorum. Hiçbir şey yok. Kairo her zaman eylem adamı olmuştur, laf değil.

Kafamdaki planın üzerinden geçiyorum; toparlan, sür, Kabin'e git. 33. Ormana geri dönme fikri tüm bedenimi ağrıtıyor. Neredeyse havanın tadını alabiliyorum, çam ve çürümenin keskinliği, tırnaklarımın altındaki ıslak toprak. Knox'u orada hayal ediyorum, gözleri yine canlı, evcil hayvan yerine yırtıcı.

Duş kapandı. Donup kalıyorum, sanki kirli bir şey yaparken yakalanacakmışım gibi tüm kaslarım geriliyor. Belki de öyleyimdir.

Telefonu bulduğum yere geri koyuyorum ve kurutucudan bir havlu alıyorum. Onları sıcak seviyor, sabahları ilk iş olarak bir şeyler kırmasını engelleyen tek şeyin bu olduğunu söylüyor. Banyo kapısının gıcırdadığını duyuyorum, ayakları fayansın üzerinde çıplak ve ağır.

Dışarı adım atıyor, ardından bir buhar bulutu geliyor. Gözleri kırmızı, ağlamaktan değil, sadece var olmaktan. Bana bakıyor, havluyu, morlukları, beni ayakta tutan tek şeymiş gibi tezgâha tutunuşumu görüyor.

"Her şey yolunda mı?" diye soruyor, sesi hala yorgunluktan kalın.

Gülümsüyorum, yavaş ve sinsi. "Evet. Her şey mükemmel."

Havluyu alıp beline sarıyor. Neredeyse zalimce kesilmiş, keskin ve biraz da hasarlı bir şekilde güzel. Başını eğip beni inceliyor, sanki bir şeylerin peşinde olduğumu biliyor. Belki de biliyordur.

Yatak odasına geri dönüyor, kapıyı açık bırakıyor. Gitmesini izliyorum, kalbim beklentiyle çarpıyor.

Dışarı çıkıyoruz. Eve gidiyoruz. Saate

tekrar bakıyorum.

Dört dakika kaldı.

"Gidiyoruz," diyorum, kıyafet arayışını yarıda keserek.

Gülüyor, tek bir acı havlamayla. "Tamam. Nakliyecileri arayacağım. Daha doğal ışık alan bir yer bulurum. Belki de lanet bir balkon."

Başımı sallıyorum. "Hayır. Şehirde olmaz. Kira kontratı, posta kutusu ve tapuda adı olan bir yer olmaz."

Bana bakıyor, gerçekten bakıyor, gözleri ormandan hatırladığım yırtıcı hayvan bakışlarına dönüşüyor. "Ne demek istiyorsun?"

Ayağa kalkıyorum, omurgam çatlayana kadar geriliyorum ve pencereye doğru yürüyorum. Karartma perdesinin köşesini geri çekiyorum, içeri giriyorum

ölmekte olan güneşten bir dilim. Ona dönüyorum, altını bir cesaret gibi avucumda tutuyorum.

"Kairo'yla konuştum," diyorum. "Otuz üç numaralı kulübe. Pine Ridge. Hemen gidiyoruz. Eşyalarını topla bebeğim, eve gidiyoruz."

Bir ya da iki kalp atışı kadar hareketsiz kaldı. Sonra ayağa kalkıyor, üç adımda odayı geçiyor, elleri saçlarımda, ağzı kulağımda.

"Sen ciddisin," diyor. Soru değil.

Başımı sallıyorum ve bir ses çıkarıyor; alçak, gırtlaktan gelen bir ses, neredeyse bir hırıltı. Şehir onun içinde bir anda ölüyor. Gözleri keskinleşiyor, elleri sertleşiyor ve nefesim kaburgalarımın sertçe çarpana kadar bedenini bedenime bastırıyor.

Tekrar gülüyor, ama bu sefer neşeyle. "Seni lanet manyak. Yine çılgınca koşmak mı istiyorsun?"

Parmaklarımı gömleğinin içine sokup kumaşı beline doğru kıvrıyorum. "Seni tekrar canlı görmek istiyorum," diyorum ve kelimeler neredeyse beni boğuyor. "Seni aç görmek istiyorum."

Beni öpüyor, ağzı açık ve acımasız, dişleri çarpışıyor. Tadı bira, kan ve hayatta kalmaktan daha iyi bir şeyin vaadi gibi.

Beni kaldırıp duvara yapııştırıyor. Bacaklarım kalçalarına dolanıyor ve şimdiden derisinin altında uyanan canavarı hissedebiliyorum, özgür olmak için çaresiz.

"Seni öldüresiye sikmeyi bitirir bitirmez gidiyoruz," diyor, sesi boğuk.

Başımı sallıyorum, titreyene kadar dudağını ısıyorum. "Adımı unutana kadar sik beni."

Elleri her yere gidiyor-bel, kalça, boğaz. Her dokunuşuyla beni işaretliyor, sanki zaten geri alınamayacak şekillerde birbirimize ait değilmişiz gibi.

Duvara karşı sevişiyoruz, sert ve çaresiz, sanki zaten ormandaymışız gibi, sanki dünyada bizden ve kemiklerimizi kemiren açlıktan başka kimse yokmuş gibi. Bittiğinde, ikimiz de kelimeleri asla söylemeyecek olsak da bana sarılmasına izin veriyorum. Nefesi kulağımda düzensiz, kalp atışları sırtımda vahşi.

Gözlerimi kapatıyorum ve kalkıp gitmeye hazır olana kadar saniyeleri sayıyorum.

Onun da aynı şeyi yaptığını biliyorum.

Tanrım, bu adamı seviyorum.

Daha fazlasını mı istiyorsunuz? [Serinin geri kalanını burada bulabilirsiniz Haberler ve güncellemeler için haber bültenime katılın!](#)

Other Works

Haven'ın tüm çalışmalarına [buradan](#) ulaşabilirsiniz

Stalker Romantizmi:
[Stalker'ınOrmandaki](#)
[Stalker Serisi Oyuncağı](#)

About Haven Snow

Haven Snow karanlık romantizm yazıyor, özellikle de takipçiler, mafya ve karanlık akademi. Sıcak çayı, okumayı ve sahilde dinlenmeyi seviyor.

Haven'a dair her şeyi [burada](#) ya da sosyal medya hesaplarında bulabilirsiniz: @havensnowwrites

Acknowledgements

Grafikler ve çizimler için, bu kitabı 300 kez okuyarak düzgün bir şekilde akmasını sağladığı için, benimle beyin fırtınası yapmak için geç saatlere kadar kaldığı için ve kendimden şüphe duyduğumda beni neşelendirdiği için asistanıma kocaman bir alkış. Size çok minnettarım. Desteyiniz, cesaretlendirmeniz ve bana olan sürekli inancınız olmasaydı nerede olurdum gerçekten bilmiyorum.

Ekiplerime teşekkür ederim. Beta'cılara, ARC'cilere ve hype'cılara. Hepiniz harikasıınız ve hayatımda olduğunuz için çok şanslıyım.

- Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
 - Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Sohbet Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri
- Çeviri Kitaplar Instagram Sayfamız

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz. Kitaplarımız paylaşılmak içindir.Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız.PDF içindeki logo-imza sayfamızı silmeyiniz. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut.Lütfen anlayışlı olunuz.

Dip not: Artık Çeviri Kitap isteği alınmayacaktır.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi

